

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

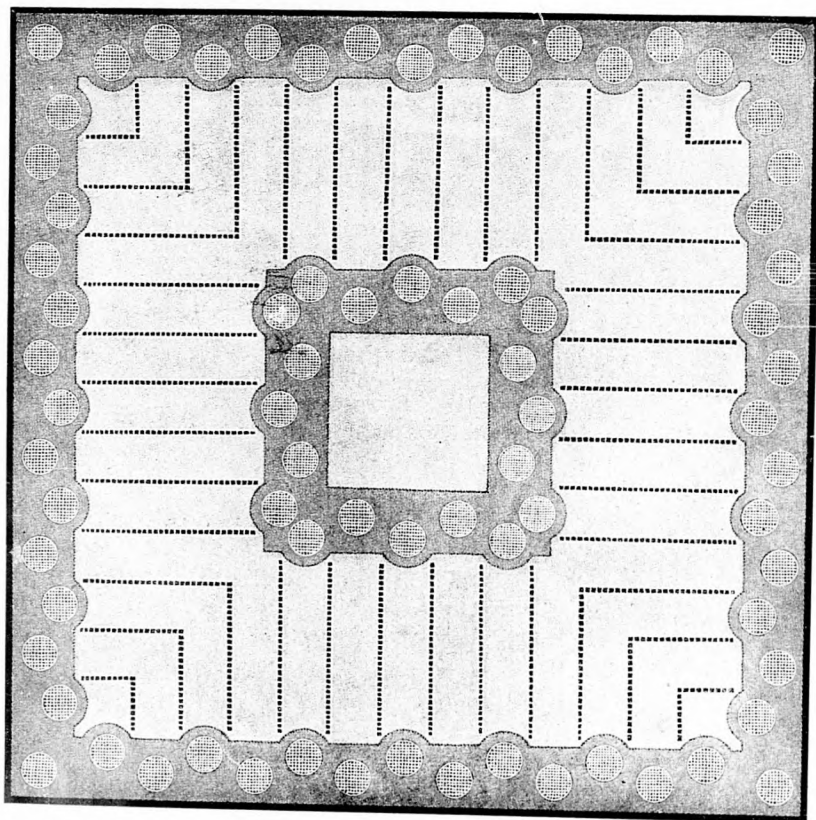
XIII. ÉVFOLYAM, 29. SZÁM
BUDAPEST, 1936 OKT. 10
ÁRA NYOLCVAN FILLÉR

ifj. Bordács Tamás és neje, Kisújszállás

Társaság, kézimunka, divat, művészet

Azsúrdíszítésű zsúrterítő. Wieg Testvérek (IV., Deák Ferenc-utca 19. szám)

MAGYAR ÚRIASSZONYYOK LAPJA

XIII. ÉVFOLYAM, 29. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST 1936 OKT. 10.
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST. VI. KERÜLET, JÓKAI UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11-12-93

Megjelenik havonta háromszor: 1-én 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk számla 41.490. Előfizetési ár Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre 90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

A társadalom és a „fölfelé” tolakodók

Ahogy csalódnia kellett a tizennyolcadik századvégi nagy francia forradalomnak abban a föltevésben, hogy a rangok, címek és kiváltságok, vagyis a külső ékítmények megszüntetésével egyben magát a születési előkelőségben rejlő értékeket is elpusztította, éppúgy csalódott azóta és fog csalódnia idők végeztéig minden olyan tömegmozgalom, amely a természet, az élet adottságai ellen tör. Ilyen adottság: a származás.

O, nem azt a tételt akarom itt bizonyítani, hogy már magában véve a születés ténye eldönti az ember kulturális és gazdasági elhelyezkedését. A sok ezer meg ezer kivétel, amely ez alól a nagyon is ingatag szabály alól a szemünk láttára adódik, nagyon is rációfal a születési elmélet egyoldalú híveire. De a másik végletbe esve, kereken tagadni sem lehet, hogy a származásnak igenis nagy, sokszor döntő hatása van az emberi jellem és szellem alakulására éppúgy, mint társadalmi és gazdasági viszonyaira. Sokat beszélnek tudósok és tudatlanok, szakértők és műkedvelő közbekottyantók az úgynevezett fajkiéneklésről. Hasonlataikat az állat- és növényvilágból veszik, a nemesítés különféle érdekes eseteit példázva. Vitán felül áll, hogy embert csak úgy lehet nemesíteni, mint akár a gyümölcsöt, akár a kutya- vagy lófajtákat. Csak az ellen kell a józan ész nevében állást foglalni, hogy minden kísérletre amen-t mondjunk és csak azért, mert valaki ilyen meg olyan előkelő családból származik, az okvetlenül többet nyom a szellemi és lelki hajszálmérlegen is, mint az alacsonyabbrendű ösök ivadéka.

Szó sincs róla, Arany János parasztszülők gyermeke volt, Petőfi Sándor édesapja egyszerű kisiparos, anyja cselédnő volt... és százával, meg százával lehetne neveket, világhírű költők, tudósok, államférfiak, hadvezérek, nemzetgazdászok, feltalálók neveit felsorolni, akiknek bizony nem suhogott selyempólya a bölcsőjében. Viszont az érem másik felét nézve, ugyancsak száz meg száz olyan kiváltsága, büszkesége van a magyar nemzetnek éppúgy, mint az egész művelt emberiségnek, akik úgynevezett «kitenyésztett» családból, a legmagasabb arisztokráciából és a nemesi osztályból származtak. A mi nagyjaink közül hirtelenében csak Eötvös József, Kemény Zsigmond és Jósika Miklós bárókat, Széchenyi István, Apponyi Albert és Andrássy Gyula grófokat (apát és fiát), Deák Ferencet, a két Kisfaludyt, Vörösmarty Mihályt, Jókai Mórt említem meg, mint akik mind régi nemesi családú ivadékaik. A világhírű Tolsztoj gróf, Stendhal, Balsac, Victor Hugo, Macaulay stb. igen előkelő eredetűek. Balgaság volna tehát aszerint osztályozni a társadalmat, hogy az egyik — mondjuk: a gazdaságilag és származásilag alantabb fekvő réteg — értékes, míg a másik — a régiebb és gazdagabb — kevésbé értékes, vagy éppen értéktelen. De hasonló korlátoeltságra vall a tétel megfordítása is, amely úgy szól, hogy egyedül az előkelő származás rejti magában a kiváltságos magasabbrendű kellekeit.

Nem, — a tételt másképp kell formulálni. Talán így a leghelyesebb: a tekintélyes és gazdag ösöktől való eredet bizonyos lelki és erkölcsi tulajdonságokat mintegy a vérben plántál tovább s ha a nevelés megfelelő, ezek az erények könnyebben fejlődnek ki, annál az egyszerű igazságnál fogva, hogy «a gyermek azt sajátítja el legkönnyebben, amit maga előtt lát».

A születési arisztokrácia tudvalevőleg mindenütt bizonyos zárkózottságban, fényes elszigeteltségben él. Ahogy ők mondják: «lefelé» inkább csak a szellem kiváltszóttaival érintkezik. Tudós, író, költő, festő, szobrász, zenész, építőművész, ábrázolóművész sokkal előbb talál utat az arisztokrata körök szalonjaiba, mint a nagy vagyonok urai, akik nem az ösöktől örökölt birtok vagy ipari üzem szép hozadékából élnek, hanem a maguk emberségéből lettek valakik a gazdasági világban. Hogy ez miért van így? — ám vitatkoznak rajta a hivatásos társadalombölcselek és a bogaras lélekű bűvárok — egyszerűen: így van, így volt és így lesz mindig. Innét van az utat, hogy a pénz-arisztokrácia tagjai — bankárok, nagykereskedők, újkéletű földbirtokosok és nagyiparosok — rendszerint egymással érintkeznek, sőt egymás közt házasodnak is. Meg lehet figyelni, hogy még a katasztrófális világháborús összeomlás után sem keveredett feltűnőbben a vagyonos születési arisztokrácia a pénz-arisztokráciával, noha az utóbbi

ügyesebben megőrizte, illetve átmentette a vagyonát.

És most jutunk el oda, ahol egy igen jellemző társadalmi tünetre bukkanunk. Vannak hirtelen megfollasodott, ugorkafára felkapaszkodott emberek, akik úgyszólván máról-holnapra akarnak maguk körül «előkelő» társaságot gyűjteni. Ezek valósággal hajtóvadászatot rendeznek a társaságban vezető szerepet vívó férfiak és nők után. Mondhatni: lasszóval fogdoszák a «barátokat» és a «tisztelőket». Vacsorát vacsora, táncestélyt táncestély, garden-partyt garden-party követ fényűző pompáival berendezett palotáikban és villáikban s a meghívottakat olyan fejedelmi «trükköket» igyekeznek elvakítani, amelyek a valódi fejedelmek udvaraiban sem voltak szokásosak. Módszereik, amelyekkel a nagyúróság látszatát akadják gerjeszteni, époly bántóak, mint amennyire együgyűek és áttehetetlenek. Gyakran az erőszakoskodástól sem rettennek vissza, hogy hírneves férfiakat «tálatlanok fel» egy-egy összejövetelen, az elképzelésre itél vendégeknél (akik viszont sohasem szoktak elképedni).

Mondanunk sem kell, hogy a társadalmi élet, amely nemcsak külső formáság, hanem a belső értéknek és tartalomnak is majdnem mindig hű kifejezője, az érvényesülni akarásnak ezt a brutális fajtáját ellenérzéssel utasítja vissza. S ha hébe-korba egyeseknek sikerül is a «csele», ez csak ideiglenes és átmeneti diadal, amelyre nagyon fájdalmas visszahatás szokott következni — az illetőkre. A jobb társaságot ugyanis nem «kiügyeskedni», «kierőszakolni» kell, hanem — megérdemelni. Az egyik évszázados család hagyományokkal, a másik egy hosszú élet nevezetes munkájával, a harmadik tudással, a negyedik tehetséggel szerzi és érdemli meg. Máról holnapra kiverkedni: lehetetlen.

Aki megpróbálja, rendszerint megégeti az ujját. Tanulság: addig nyújtózkodjál, ameddig — a társadalmi osztályod takarója ér.

Csak egyszerű feketét ad

Írta: PAJZS ELEMÉR

Gyenge ellenvetésemet persze nem hagyja szó nélkül. A választát betéve ismerem, egyetlen hiba nélkül fel tudnám mondani.

— Azt akarja, hogy senkivel ne érintkezzünk? Az ember társaslény, nem élhet egyedül!

Mint tétel ez megáll, nagyjából egyet is értek veled, de él bennem egy homályos sejtélem, hogy egyedüllet és negyvenszemes estély között kell valami középútnak is lenni. Lehet, hogy ez a nézetem rögeszme, mégis hangot adok neki.

— Jó, hát akkor a Józsiékat kihagyom! — mondja engedékenyen.

Nevekkel zsúfolt, hosszú lista van előtte, egy pillanatra azt hiszem, a kerület választóinak a jegyzéke, de gyorsan felvilágosít, hogy tévedek, a párt ügyeivel már nem foglalkozik, amit látok: a meghivandók névsora.

— Nem felejtett ki senkit? — kérdem aggodalmasan.

— Jó, hogy szolt! — kiált fel némi töprengés után. — A Ferieket tényleg kihagytam! Szép kis sértődés lett volna!

Az arcomon hiába keresi az elragadtatást, ami szemmel láthatólag rosszul esik neki.

— Ne ijedjen meg, csak egy egyszerű feketét adok. Egy egészen egyszerű feketét. Semmi értelme a nagy traktának. Nem olyan időköt élünk. Azt se bánom, ha megszólnak. Tudom, milyen nehezen keresi a pénzt.

Diadalmasan rámnéz. A hatást várja.

— A fekete mellé legfeljebb valami süteményt még... — mondja habozva. — Kis édeset, kis sósat. És persze két-három egyszerű tortát, a tojás most nem drága és mandulát is oleón kapunk vidékről. Az aprósütemény egymagában nem mutat semmit, úgy-e, ezt belátja? Be, be.

Likőr persze kell, a hangulat miatt, csak nem akarhatom, hogy lógó orral üljenek az asztalnál! Igaz, hogy a gyümölcs most pokolian drága, de sajnos mégse hagyhatja el, mert Ödön nem szereti a tésztát. Olgának majd egy kis befőttet ad, mert neki nem szabad nyers gyümölcsöt enni a gymra miatt. Néhány szendvicset is kirak majd azért az ovális táltra, inkább dísznek, éppen csak,

hogy legyen, nagyon mutatósan lehet elrendezni és különben is Géza él-hal a libamájásért. Ez az egész, már készen is vagyunk. A gyümölcsrizshez úgyse fog senki hozzányúlni, megmarad nekünk másnap ebédre. Éjfélig aztán semmi, de így, ahogy mondja, az égvilágon semmi! Éjfél után persze kell még majd valami kis hideg hús, de nem sokféle. Talán tud egy-két pulykamellet szerezni, az nagyon jó fasírozva, pár szelet borjú és néhány szeletke roszhif, Kramolin doktor miatt. No és hogy el ne felejtse, néhány pár virsli, ő akár egész évben ne lásson, de nagyon sokan vannak, akik szeretik.

Mikor észreveszi, hogy nem pattintok az ujjaimmal örömben és körmagyart se járok, gyengédlen a fülemhez hajlik és belesűt valamit.

Nem válaszolok, mert tudom, hogy a fülembe lehelhet összeget legfeljebb kiindulópontnak fogadhatom el. Hogy a végeredményt megkapjam, ahhoz tudnom kellene a szorzószámot, amelynek segítségével a harmadik alapműveletet elvégezhetem.

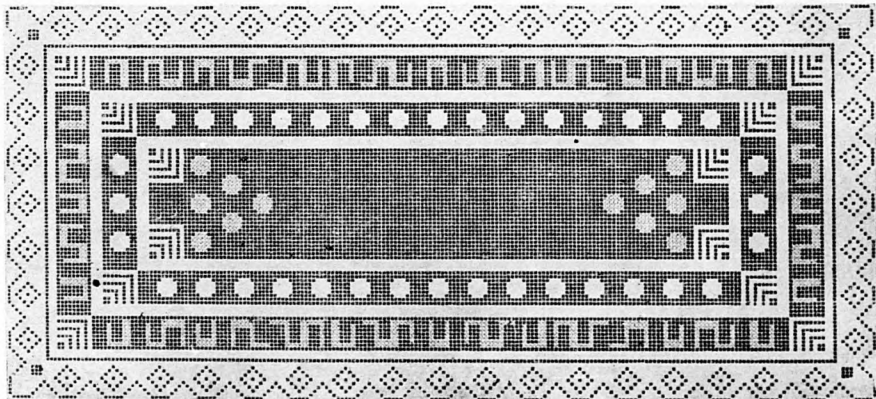
Mivel az események menetét úgysem tudom megállítani, egykedvűen várom a fejleményeket. Néhány napig még a varrónőhöz jár: a ruha próbáival van elfoglalva, amelyet az estélyen viselni fog, ezután teljes erővel beleveti magát az előkészületekbe. Szakácskönyveket lapoz. Szép és gazdag gyűjteménye van. Mint szakkönyvtár, egyenesen pártját ritkítja.

— Mit szól a püspökkenyérhez?

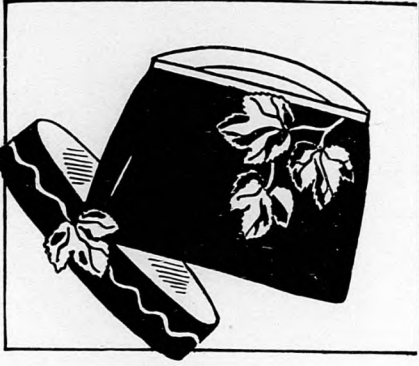
Meglepő kérdései vannak. Ért hozzá, hogy zavarba hozza az embert. Ha pusztán elvi jelentősége lenne a válaszonak, egy pillanatig sem haboznék, de mivel tudom, hogy gyakorlati hordereje is van, torkomon akad a szó, tanácstalanul és gyámoltalanul hümmögök. Hát tényleg, mit is szólok a püspökkenyérhez?

Izgalmakban nincs hiány. Nagyobb harcok és kisebb esetpatétk után végre felvirrad a nagy nap. Ő azonban nem várja be a virradatot, jóval virradat előtt kiugrat az ágyból. Korán kell kelni, mert ha negyvenyolc órából állna a nap, az is kevés lenne.

A szalónban, amelynek éghajlata az eskimók

Modern rece- vagy horgolt futó Wieg Testvérek terve

jégkunyóit idézi a földrajzban járatosabbak emlékezetébe, rögtön reggeli után begyűjtat. A hideg itt olyan óriási, hogy csak állathörökben lehet közlekedni. Kutyaszára azért nincs szükség, mert a távolságok szerencsére nem nagyok. Mivel állathörökben meglehetősen szerény a készletünk, a lány a begyűjtáshoz a jegesmedvét kapja magára a hálóból. A begyűjtés persze nem megy simán. Hol a gyufa alszik el, hol a papír. Egyszer az aprófa, máskor a nagyfa. De füstölni mindegyik füstöl. Érdeklődéssel szemlélem, hogy a harcban ki lesz a győztes, az ember-e, vagy az elemek és elégtétel látom, hogy végül is a lány marad felül.

Ebédre egy egyszerű hamislevest kapok kolbászzal, mert a százféle rendkívüli munkától nem jutnak hozzá a fészeshéz. Ha nem laktam jól, menjek le a vendéglőbe.

Mosogatás után kikészítik az ezüstöt, a porcellánt, az üveget, az asztalneműt. Haladunk, határozottan haladunk. Most megberreg a csengő. Nagyobb tétel kölesönszerviz érkezik. A kölesönszerviznek a sajáttal szemben megvan az az óriási előnye, hogy a legkisebb törés esetén rögtön az egész szervizet megvehetem. A kilátások kintőnek. Eddig ugyan még soha nem úsztuk meg törés nélkül.

Világítási próba következik. Határozom: a körték sötétlen égnék. A lány persze nem ér rá, én szaladok le a körútra félkiló körtéért. Miután felszállítottam a gyümölcsöt, óvatosan kicsomagolom és ráhunyorgok a csillárra. Eh, gondolom, ezért csak nem hívok szerelőt, egyedül is le tudok esni a létráról. Ami minden nagyobb nehézség nélkül sikerül is. Bonyolalmat legfeljebb az okoz, hogy nem egyedül zuhanok le a vár fokáról, hanem a körtéket is magammal rántom, mint Dugovics Titusz a törököt. Látleletet veszek fel a sérüléseimről és megállapítom, hogy a térdem olyan, mintha végighúztam volna rajta a tőkgyalut. A ruhám is elszakadt, szerencsére nem volt már új, aznap volt rajtam harmadszor. — Ember, hát szivarról, cigarettáról is én gondoskodom? Nem látja, hogy mind a két kezem tele van munkával?

Ránézek a kezeire, nem munkával vannak tele, hanem papírszalvétával. Azokat hajtogatja, szédületes iramban. Nincs az a munkáslány a papírcsokgyárban, aki ügyesebben csinálná.

— Legjobb, ha a hátizsákot viszi. Ott van a fehérszekrényben!

— A hátizsákot?

— Vigye a botot is. Mindenki azt hiszi majd, hogy kirándulni volt.

Lerohanok az utcára és kifosztom a legközelebbi trafikot. Üres stelázik merednek rám, mikor távozom.

Mire felérek, a lány már javában püföli a tejszínt. Veri, kinozza, paecskolja, hogy rossz nézni. Az arca kipirul, a szeme szikrázik, mint egy dühös fúriáé.

A tejszín végre feladja az ellenállást és habzik.

A konyhán kisegítők hada forgolódik, csupa idegen arc. Úgy látszik, idegenek is akarnak maradni, mert amikor belépek, nem köszönek. A folyosón küldöncök és kifutók nyüzsgenek. Csomagokat hoznak, pénzt visznek. Szívesebben látnám, ha pénzt hoznának és csomagot vinnének, de ez a kívánságom mindvégig csak jámbor óhaj marad.

— Legyen kedves a vendégekhez! — mondja.

— Csupa bűbáj leszek! — ígérem.

Most már teljes díszben vagyunk. Legfőbb ideje, mert megszólal a csengő és belép az első számú közellenség. A többiek gyors egymásutánban követik. Kézszerítés, csökcuppogás, ölelés. Annyi édeset mondunk egymásnak, hogy szinte patakokban esurog a méz. Zsivaj, unalom, dohánnyüst.

Másfél órai lakmározás után a vendégsereg apróbb formációkra szakad. A bridszaszlatok körül elkeseredett guerillaharc kezdődik.

Amikor negyven pengő nyereségnél tartok, be akarom szüntetni a haracoslást, de nem tehetem, mert a főlemhez hajol. Az arca olyan, mint a vérnarancs.

— Ne keljen fel! — suttogja izgatottan. — Házigazdának nem illik nyerni!

Eleget akarok tenni az illem szabályainak és ülve maradok. Eleget is teszek. Olyan maradéktalanul, hogy nemcsak a nyereséget adom vissza, hanem a zsebpénzemet és a havi háztartáspénzt is elvesztem.

Hajnali négykor a vendégek távozás ürügye alatt kivonulnak az előszobába, ahol állva beszélgetnek tovább. Hogy miért kellemesebb ott, mint a kényelmes fotelokban, nem tudom. Ők bizonyára tudják, csak nem akarják elárulni.

— Menjete be, háziak, mert megfáztok! — mondja valaki kedélyesen és leül a gázórára.

Az előszoba egyébként úgy fest, mint egy színházi ruhatár. A különbség csak az, hogy noha itt jóval több a ruha, sajnos, nem szedhetünk ruhatári díjat.

Még jó ideig topognak a hidegben és közben izgalmasan érdektelen beszélgetéseket folytatnak. Végül mindenki felvesz valami kabátot. Esetleg a sajátját.

— Örültök már, hogy lefekhettek, mi? — kérdi az utolsó vendég szellemesen.

A gondolatolvasó után is becsukódik az ajtó. Még egy kis türelme és a vendégek a lépcsőházban szidják a mokkatortát.

Végignézek a hadszíntéren, mint a sebesült hadvezér a veszített csata után.

A finom aszúros abroszt természetesen kitégettek. A lyuk pontosan akkora, mint egy kétpengős, csak nem olyan szabályos. A befőttlé, amelylyel a miliót leöntötték, már sokkal komolyabb foltot ejtett. Állítólag vannak vegyszerek, amikkel kijön. A folt körvonalai egyébként az ibériai félszigetre emlékeztetnek. A kalapomat is elcseserlették. Igaz, hogy jobbat hagytak itt helyette. de sajnos, csak akkor használható, ha filmszerződést kapok valami burleszkben, mert három számmal nagyobb, mint a fejem. A szobor megragasztása, amelyet eltörtek, nem probléma, manapság igen kitűnő ragasztószerek vannak. Két könyvet is kölcsönkértek. Ezeknek a címét — ügyis hiába keresném őket — rögtön ki is húzom a katalógusból.

— Mikor hív legközelebb vendéget? — kérdem rekedten. Kicsit megfáztam az előszobában. Nem ért meg, mert csak hörgő, gargalizáló hangokra vagyok képes. Kitépek egy lapot a noteszből és ráírom: — Mikor hív legközelebb vendéget?

Eloolvassa a szöveget és felderül az arca.

— Csütörtökön, vagy pénteken. Mondjuk pénteken. Úgy-e, kellemes volt?

— A beszéddel most már nem is kísérletezem. Újabb cédulát veszek elő és sürgőnyistulban ráírom a választ:

„Véleményét nem osztom, sztop, Rezső, sztop.”

KÜLÖNÖS ADÓSSÁG

100000 \$

Írta: Konstanze Haase Fordította: K. Lányi Piroška

A Drezdai Bank egyik pénztáblakánál toprongyos férfi álldogált. Először csak lézengett ide-oda, majd gondolt egyet és ő is odaállt a kifizetésre várakozók sorába. Az elegáns világi elhúzódtól tőle. A perzsabundás hölgy orrához emelte parfümös zsebkendőjét és a pénztárnok rászólt:

— Nincs alamiznaosztás, álljon ki a sorból!...

A csavargó csak morgott egyet és nem mozdult.

— Hiába vár, nem kap semmit... nem érti? — szólt rá újból a hivatalnok.

— Értem... értem, de előbb megmutatom ezt, ni! — felelte és felmutatott egy gyűrött, hosszúkás, zöldsínű papirost.

— Mi az? Mutassa csak? — mondta hirtelen támadt érdeklődéssel a hivatalnok és a csavargó odanyújtotta a gyűrött, zöld papírlapot, amely a newyorki Union Bank csekkje volt és 100.000 dollárról szólt.

A következő pillanatban már a bank két

altisztje között állt a csavargó. A rendőrséget telefonon értesítették és már szövegezték is a kábeltávíratot, amelyben kérdést intéztek az amerikai bankhoz. Másnapra megérkezett a meglepő válasz: «A csekk rendben van és kifizethető a bemutatónak.»

Este 10 órakor a telefonközpont Newyorkot kapcsolta a bank igazgatójának vonalára. Az Union Bank jelentkezett és a két ismeretlen bankvezér között megkezdődött az esztendő leghosszabb és legdrágább telefonbeszélgetése, amelynek folyamán tisztázódott a 100.000 dolláros csekk rejtélye...

Ezalatt pedig Péter, a csavargó felhabzsolta a csajkából a dercelevest és elszunyókált a rendőrségi zárka kemény fapadján...

Newyork leghíresebb közjegyzőjét haldoklóhoz hívták. A dúsgazdag Thomas Cross akarta lediktálni utolsó akaratát. Nagyon nehezen, akadozva tudott már

csak beszélni a nyolcvan felé járó öregúr és néha negyedóránig pihenni kellett. A szaggatott, néhol zavaros elbeszélést lázas figyelemmel kísérte a közjegyző és amikor elkészült végre a végrendelet és a haldokló remegő kezébe adta a tollat, úgy érezte, hogy talán életének legérdekesebb, legkülönösebb végrendeletét fogalmazta meg.

Valami különös megindulással búcsúzott el a közjegyző a haldokló öregúrtól és napokig egyébre sem tudott gondolni, mint arra a különös történetre, amelyet Thomas Cross szájából hallott. Ennek a történetnek a hőse tulajdonképpen nem is Thomas Cross volt, hanem a véletlen, sőt az a bizonyos nagy Véletlen, amelynek létezését csak akkor ismerjük el, ha néha valami váratlant, jót vagy rosszat élünk dob.

Igy nem gondolt bizonyára soha a Véletlen csodálatos szerepére Thomas Cross sem, a földhöz ragadt cukorkaárus. Nap-hosszat állingált nyomorúságos árujával az egyik külvárosi avenue sarkán és leste a torkos gyerekeket és az édesszájú öregeket, akik néha vásároltak nála egy-egy centért cukorkát.

Azon az emlékezetes napon éppen átkozottul rosszul ment az üzlet. Még anyit sem keresett meg, hogy legalább egy darab száraz kenyeret vehetett volna belőle a feleségének.

Elkeseredetten csomagolta össze a holmiját, hátára vette az egész batyut és botladozva, fáradtan, fásultan baktatott haza. Egészen besötétedett, mire hazacérta. Már éppen be akart fordulni abba a piszkos és lármás sikátorba, amelynek egyik pincelakásában lakott, amikor észre vette, hogy valami puhára lépett rá.

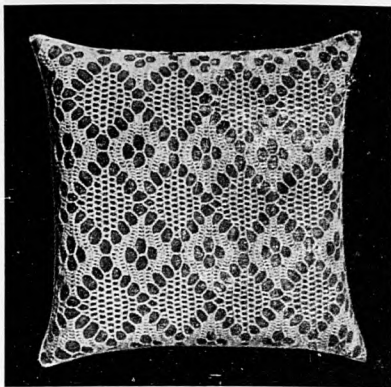
— Pfüj, már megint patkányvadász volt a délután! — gondolta undorodva, de azért mégis lehajolt, hogy megnézzze, mi volt az.

Hát nem patkány volt, hanem kalap. Felemelte és alig várta, hogy az első lámpa alá érjen vele. Megnézte, megforgatta a kalapot. Hát mi tagadás, nem volt új kalap, még csak szalag sem volt rajta, de nem volt lyukas és mégis csak kalap volt. Levette öreg, lyukas sapkáját és mindjárt felpróbálta. Kicsit szűk volt, de azzal vizsgáltta magát, hogy a viselésben majd csak kitágul... És a felesége már ebben a kalapban látta vízszont...

Néhány nap múlva rettenetes kánikula lepte meg a várost. Az emberekről csorgott a verejték és szegény Thomas Crossnak is percenként le kellett kapnia fejéről amúgy is szűk kalapját, hogy letörölhesse csuromvízes halántékát.

— Ejnye, csak legalább olyan szűk ne lenné! — morgott magában mérgesen és már vissza akarta tenni fejére a kalapot, amikor hirtelen pompás ötlete

Horgolt párna Wieg Testvérek terve

támadt. Eszébe jutott, hogy a kalap bőrrel van bélelve. Nem kell mást tenni, mint kitépni belőle és rögtön kényelmes lesz.

Nem sokat gondolkozott és a következő pillanatban már tépni is kezdte a bélést... Igen, éppencsak kezdte tépni, de abbahagyta, mert valami csodálatos dolog történt... a bélés alól kiesett valami és ez a valami egy 100 dolláros volt.

Ezzel a 100 dollárossal kezdődött Thomas Cross szerencséje. A sarki drusból néhány nap leforgása alatt egy párnyí, de csinos cukorkabolt boldog tulajdonosa lett. A cukorkabolt jól ment és pár év múlva már cukrászda lett belőle. Aztán megint eltelt pár esztendő és Thomas rájött arra, hogy érdemes lenne cukorkát gyártani... Az első ügyvezető gyár még a pincében volt... de tíz év múlva már emeletes épületben gyúrták, préselték a gépek a Cross-féle cukorkát... a 100 dollár pár évtized alatt megfizsereződött, százsorozódott, vagyion... tekintélyes vagyon lett belőle... és az emberek, akik nem tudtak Thomas Cross véletlen szerencséséről, az ő esetével biztatgatták egymást:

— Ne félj semmit... Thomas Cross is így kezdte... ő is az utcán árulta a cukorkát és látod, most már egész utcái vannak New-Yorkban... Csak kitarítás kell és szorgalom...

Ezt mondták az emberek róla, ő pedig a lelke mélyén mindig úgy érezte, hogy csupán bitorolja a nagy vagont, mert ki tudja, kit illelt meg az a 100 dolláros... Sok álmatlan éjszakán kínozza ez a kérdés. Ő, aki soha egy centtel sem tartozott senkinek, úgy érezte, hogy egész nagy vagyonával adósa egy ismeretlen valakinek...

Ügyszólván csak akkor nyugodott meg túlzottan lekiismeretes lelke, amikor ott a halálos ágyon tollba mondhatta a közjegyzőnek utolsó akarátát:

«Egy kalapban találtam meg a szerencsémét. Én most ezt a kalapot 50 esztendő múlva visszaadom. Ismeretlenül kaptam, ismeretlennek adom vissza. Én 100 dollárt kaptam és becsülettel visszaadom azt, ami 50 esztendő alatt lett a 100 dollárból. Eladtam gyáramat. Eladtam házaimat. Elárvereztem ékszereimet, érték tárgyaimat, sőt előre eladtam még az ágyat is, amelyben fekszem... halálom után rögtön az új tulajdonos birtokába megy át. Szerencséje még idejekorán befolytak a pénzek és vagyonom kerekén 100.000 dollár. Ez lett a 100 dolláros bankból és én itt a Közjegyző úr jelenlétében beleteszem a kalapom

bélésébe a csekket és az a kívánságom, hogy a Közjegyző úr két barátom jelenlétében az egyik felhőkarcoló tetejéről minden feltűnés nélkül dobja le a kalapot. Legyen azé, akinek a lába elé a véletlen odasodorja...» Eddig tartott a végrendelet és Thomas Cross megragadta a feléje nyújtott tollat, hogy alá-kanyarítsa a nevét, amelyet akkor már az egész világon ismertek.

Thomas Cross halála után pontosan egy hónappal aláhullott a kalap az utca forgatagába. Nagy szél volt éppen és magával sodorta a kalapot.

— Nini, kalap! — kiáltotta el magát egy kis suszterinas és utánairamodott a kalapnak.

Minél jobban szaladt, annál gyorsabban pergette a szél az aszfalton a kalapot, végre is úgy érte utól, hogy — mint végső kétségbeesésében a futballkapus, a kapunak irányított labdára — úgy vetette ő rá magát a kalapra.

— Megvan a kalap! — kiáltotta ujjongva és már nézett is körül, hogy vajjon merre van a gazdája. De a gazda nem volt sehol... Mindenki kalap volt és senkinek hederített rá.

— Az se baj! — motyogta magában. — Még ügyse volt kalapom... Vasárnap felveszem és mindenki azt fogja hinni, hogy felnőtt fiatalember vagyok! — gondolta túlráadok boldogsággal és sajnálta, hogy még csak öt nap múlva lesz vasárnap.

— Te Billy... minek neked az a kalap, add el nekem... adok egy fél dollárt érte! Nekem kell, mert holnap lesz az esküvőm és tudod, mégis csak restellem, hogy nincs kalapom! — mondta a segéd munka után, amikor hazafelé igyekeztek. Billy, az inas lekapta fejről életének jelenlegi középpontját, a talált kalapot... nézegette, forgatta... A féldollár és a hozzá fűződő és általa elérhető összes nagyszerű lehetőség megcsillantak egy pillanatra lelki szemei előtt... Arra gondolt, hogy mit ér a kalap, ha nincs

harisnyója és nyakkendője sincs... Különben is, ha nincs kalapja, az még nem olyan nagy szegény, de a dollárból még cigarettára is telnek, sőt egy kis csokoládéra is Daisynek... a szőkefürtös varrólánynak.

És néhány perc múlva a kalap már a cipészsegéd fején díszelgett. Ebben a kalapban járult másnap szerelmes menyasszonya elé.

A kalap nem hozott szerencsét a cipészsegédnek. Alig volt kéthónapos házas, amikor megfázott. Ágynak esett és nyolc napig lebegett élet és halál között. A kilencedik napon jobban lett. Egy hét múlva már fölkel, de már csak árnyéka volt önmagának. A háta még egyre fáj. Néha kinzó köhögések gyötörtek és ha kezébe vette a kaptafát, kiesett elgyengült kezéből. Ettől az időtől kezdve gyakori vendég lett náluk az orvos és az asszonyka ügyszólván mindennap megfordult a patikában. Kis megtakarított pénzüket hamar elfogyott. Hamarosan már a bútorok kerültek eladásra. Bámulatos gyorsan kiürült a csinos kis lakás és eljött egy nap, amikor már semmijük sem volt. Pedig az orvos azt mondta, hogy a férfi élete a jó táplálkozásban múlik, most már az étel az egyedüli erőssége... És az asszonyka kétségbeesetten nézett szét a lakásban, keresett valamit, amit még el lehetne adni... A kalapon akadt meg a szeme... Eladta az ószeresnek. Csak néhány centet kapott érte... jóformán csak egy rántottleves árát... és a kalap vándorolt tovább...

Az ószeres még aznap eladta a zsidó

vásáron. Egy német kivándorló vette meg. Olyan valaki, aki minden pénzt elvesztette a szerencsejátékon és most nagy könyörgésre a konzulátus küldi haza az óházába... Eppen csak a jegyét veszik meg és fizetik a legolcsóbb élelmezést a hajón, de persze kabátja, kalapra már nem adnak pénzt, hiszen a pénzével együtt ezeket is elszedték tőle a lebuiban. Három napig zsákokat hordott és keresett annyit, hogy vehetett rajta egyetmást. Sokáig alku-dozott az őszerelessel, míg végre megvette a kalapot. Boldogan tette a fejére és a legelső kirakatüvegben meg is nézte magát benne.

— Egészen jóképű kalap! — állapította meg magában és jobb kedvre hangolódva vette útját a kikötő irányába.

A kalap megérkezett Hamburgba és azután sok keserves napot élt át a gazdája fején. A szerencsétlen ember napokon keresztül gyalogolt a poros, sáros országutakon, míg végre eljutott, ahol öreg édesanyja várt rá. Vihar verte, nap égette Thomas Cross hajdani kalapját. Valahogyan már a szalag is leesett róla és egykori galambszürke színe lilásbaránra változott...

— Ejnye, fiam, de csúnya kalapod van... ez csak nem amerikai divat? — kérdezte az öregasszony, amikor meglátta a fiát. — Más ember elegánsan kiöltözve jön vissza onnét, te meg úgy nézel ki, mint egy koldus...

— Ó, anyám, nagy baj ért... a kikötőben ellopták a poggyásomat! — fűlentette a fiú, mert még nem volt annyi bátorsága, hogy elmondjon az anyjának mindent...

— Ellopták? Ó, Istenem... szegény fiam!... Na, ne búsulj, majd ad a jó Isten másikat... van még egy melltűm, még szegény apádtól kaptam az első házassági évfordulóra... majd eladom és veszek neked egyetmást... Ezt a förtelmes kalapot pedig, akár akarod, akár nem... még ma odaadom valamelyik koldusnak...

A koldus járt házról-házra. Bekopogott minden ajtón. Odatartotta kalapját minden járókelőnek... de hiába, ma valahogy nem volt sehol szerencséje... Már délre járt az idő és még annyit sem tudott összeszedni, hogy száraz kenyéret vehetett volna rajta...

— Na, még itt becsöngetek... ha nem adnak, ledobom magamat az emeletről! — gondolta határtalan elkeseredéssel és odavaszolta halálosan fáradt, éhségtől elcsigázott testét a negyedik emelet egyik lakása elé.

— Kérek egy kis kenyérrelvált!... Három napja nem ettem! — mondta rekedtes hangján és könyörgő tekintettel vetett az ajtóban álló öregasszonyra.

— Pénzt... sajnos, nem adhatok, de adok magának egy kalapot... talán hasznát veheti! — mondta az öregasszony és a kezébe nyomta a kalapot, amely igazán már csak ennek a top-rongyos csavargónak a fejére való volt...

Az ajtó becsapódott, az öregasszony eltűnt és az éhségtől tántorgó koldus ottmaradt kezében a kalappal. Nézte, forgatta, ha mára nem, de arra jó volt, hogy elfelejtette öngyilkossági szándékát... Levánszorgott a lépcsőn... ki az utcára... Ment tovább és megállt a következő négyemeletes bérház előtt... Nem, arra már nem volt ereje, hogy újból végigjárja az emeletet. Csak

nézett fel pár pillanatra a csukott ablakokra, amelyek mögött jóllakott emberek laknak... nézett-nézett felfelé... és hirtelen támadt vak dühében földhözvágta a kalapot, amelyet pénz és enni való helyett kapott...

A kalap levágódott a földre... esésének még csak hangja sem volt... de valami mintha kihullott volna belőle. Lehajolt utána, felemelte. Nézte, forgatta... egyetlen szót sem értett belőle... de amikor jobban megnézte egy számat látozott rajta: «100.000» és valami homályos érzése volt, hogy ezt a gyűrött papírdarabot nem szabad eldobni.

— Majd Johann elolvassa, ő úr volt valamikor, talán csak megérti! — gondolta felvidulva és új erőre kapott lábaival most már szaporábban igyekezett a lebuji felé, ahol Johann tartotta főhadiszállását.

Nem szólt semmit, csak odatette az orra elé... Johann meg csok ránézett a papírosra, hirtelen vörös lett és ki-rúgta maga alól a kocsmaszéket...

— Te... te csirkefogó... kit öltél meg? Ez csekk... az Union Bank csekke... 100.000 dollár!... Te... te valld be, hogy már keres is a rendőrség... Tudod mit, add ide, majd én pénzt csinálak belőle! — mondta és szemében glattomos tüzek gyulladtak.

Jólismerte a koldus ezeket a különös felcsillanó tekinteteket, tudta, hogy vigyáznia kell, mert Johann semmitől sem riad vissza. Hamar összemarkolta a papírosát és rohant kifelé a kocsmából...

Sokáig hallotta még Johann rekedtes kiáltozását a háta mögött... és ez a hang valósággal hajította, üzte halálos fíradt testét. Csak akkor állt meg, hogy kifújja magát, amikor már a Belváros elegáns utcáin járt.

Sokáig járt fel-alá a bank előtt, míg végre bátorságot vett és belépte maga előtt a forgóajtót...

A berlini telefonközpont szétkapcsolta a Berlin—New-York-i beszélgetést. A bankigazgató letette a kagylót és egy percig maga elé bámult. Majd hirtelen összeresztett és a rendőrség számát kezdte tárcsázni. Az ügyeletes rendőrkapitányt kérte és hosszan és részletesen elmondta mindazt, amit az imént a new-yorki bankártól hallott.

A rendőrkapitány szorgalmasan jegyzett és negyedóra múlva kiadta a szabadonbocsátási parancsot.

A koldus mélyen aludt, amikor kinyitották a zárka ajtaját. A rendőr felkeltette és közölte vele, hogy szabad, elhagyhatja a cellát. Holnap reggel pedig menjen be a bankba, mert kifizetik a 100.000 dollárt.

— De azért ügye, itt maradhatok még az éjszaka, biztos úr?... Ne kergessen ki!... Nagyon hidegek most az éjszakák! — mondta könyörgő tekintettel és úgyszólván feleletet sem várva, visszadől a padra. Mosolygott álomban, nem is csoda, hiszen régen volt ilyen jó éjszakák. Derce-leves, kenyér... meleg szoba... Ilyenkor télvíz idején sokan csal: azért tesznek rossz fát a tűzre, hogy ide juthassanak... Lám, ő milyen szerencsés, neki még csak bűn se terhelt a lelkét... Ingyen jutott fedélhez, ételhez egy egész hosszú napra... Erre gondolt és fogalma sem volt arról, hogy milyen hatalmas vagyon az a 100.000 dollár.

Másnap kifizették a csekket. Thomas Cross nyugodtan aludhatja túlvilági álmát... becsülettel letérlesztette élete egyetlen, nagy adósságát.

Családi feszület

Irta:

Maróthy Jenő

Magányos sétáimon gyakran visz el az utam egy válygóból épített külvárosi házacská előtt. A ház alig nagyobb, mint egy fecskékészék, az udvara pedig (mely virágoskert is egyúttal), mint egy gyufaszálakkal bekerített hársfalevél. Egyik sarkában van a vályú, a másikban a tyúkok, — több sarka aztán nincs is, mert ez a hatalmas instrukció az egész belsőséget felemészti, földestől, kertestől, udvarostól — mindössze két cserép muskátli részére hagy még egy talpalatny helyet.

A házban szegény emberek laknak s mint már ilyen esetben szokás: elég szép számmal. Az apán, anyán és a két nagyszülőn kívül még vagy hat darab kisebb-nagyobb unoka szokott felváltva megjelenieni a küszöbön, pontos létszámukat épp olyan bajos volna megállapítani, mint a méhkas rőpdeszkájának méheiből az egész méhes család nagyságát. — Tudja az Isten, hányan vannak, hiszen a deszkára csak annyit jöhet ki egyszerre, amennyit elfér rajta, — és itt az udvaron se fér el több, mint nyolc méh és négy ember. A többi bent zsigong, él, izzad és dolgozik a vályogfalak között s kivárja sorát, míg az udvaron levők be nem jönnek a házba — ők pedig azok helyére nem tudnak ki az udvarra — mert ugyanazon a helyen egyszerre nem lehetnek.

A jó Isten azonban a tapasztalat szerint nem irgalmatlan az ilyen kis helyen elférő igénytelen emberekkel szemben, sőt többnyire jobban szereti őket, mint akik a nagy helyet is keveslik. A csirkék és kacskák nepei szaporodtak — igaz, hogy a hozzájuk tartozó emberek is. No, de mindegy. Úgy is eshetett volna, hogy csak az emberek szaporodtak volna, a tyúkokat és kacskákat pedig elvittte volna a baromfivész. De nem! A derék szárnyasok rendben tojtak és ültek a saját tojásikon (sőt a tyúkok a kacskákén is), a tojásokhoz kegyeret is adott a Gondviselés, valami kis felhúzni való is akadt: a saját házzal, a saját udvarral, saját kerttel és saját tyúkollal együtt ez már egész kis kapitális volt, amiért valamilyen formában valóban illet az emberi szív háliját a gondviselő Istennel szemben kifejezni.

Ezt a házikó lakói meg is értették — még pedig olyan formában, hogy az a legnagyobb mértékben felkeltette a járőkelők kíváncsiságát és meghatottságát.

Egy feszületet készítettek.

A saját két kezükkel.

Maguk hozták a hozzávaló fát a közeli fa telepről (hogy pénzért-e, vagy kölcsön, ne kutassuk). A gerendát maguk gyalulták sírára s miután a rövidebb részt lefűrészelték róla (egy kis kerti fűrészszel), szépen rászüllyesztették — keresztbe — a hosszabikra, megerősítették két rozsdás csavarral — s készen volt a kereszt.

Hátra volt azonban az Üdvözítő szenvedő testének képzőművészeti ábrázolása.

A munka művészi része.

Hát ez már sokkal nehezebben ment.

Mert az emberi arcot mindenképpen nehéz ábrázolni, hát még mikor egy Isten vette magára. Itt már igazán kettős istenséget kellett a művésznek kifejeznie. Egy volt az, amelyet az emberi arcan fejezett ki a jó Isten (aki az írás szerint a saját képére teremtette a miénket), a másik pedig az az isteni áldozatkészség, hogy Krisztus Urunk nem állotta ezt az Isten képére teremtett emberi arcot újra a képére venni; holott mi ugyancsak lekopattuk az isteni bélyeget róla, mióta az Atyától elfogadtuk.

Öten próbálták ötfelől — ötféle esettel — megrajzolni e közül a kétféle isteni jelleg közül legalább az egyiket, de a végén még egy olyan közönséges emberi arcot se sikerült ábrázolniuk, amelyet akármelyik földi trupák visel. Bármilyen hihetetlenül hangzik, de az igazi művészi alkotóerőt még a művészek nagy létszáma se pótolta, pedig azok majd megszakadtak az igyekvéstől, hogy valami maradandót alkossanak.

És nemcsak hogy az arc, hanem a feljesztetés kinyitól elgyötört test arányai se akartak sehogyes sikerülni. Vagy a kezek voltak túlhosszúak, vagy a lábak; vagy a törzs, vagy a nyak volt túlrövid hozzájuk. A verejtekező apa ki is fejezte abbeli nézetét a szuszogva segédkező nagypapa előtt, hogy úgy látszik, az emberi test felépítésén valami szabályszerűség uralkodik, pedig az ember azt hinné, hogy ezt az egyet még a bolond is eltalálja. — El ám! — dörmögte az öreg, — amíg nincs pamacs a kezében! Végre mégis csak elkészült a nagy mű, de már abban igazán egyedül Krisztus Urunk-

nak telhetett gyönyörűsége. Egyedül ő érezhette a világon e mögött a gyarló (és ki pedert bajszú) műalkotás mögött a vallásos ihlet erejét és tisztaságát. Igazi primitív művészet volt ez, nem olyan, melyet némely modern, hájjakkal megkent festők mesterkednek a vászonra ravasz naivsággal és alattomos iróniával, hanem a kérges tenyere szivből fakadó himnusza, melyet a szív akkor énekel a leghangosabbban, mikor a nehézségek a lehető legügyetlenebbül ütök a taktust hozza.

A ház aprajánagya áhitattal állta körül az Üdvözítő pléhből kimetszett testét, azután közös erőfeszítéssel keresztrefeszítették. Beütötték egy nagy cigányzöveget a jobbtenyerébe, a másikat a balba, egy harmadikat egymásra illesztett lábfejébe. A 80 esztendő nagyamama úgy sirt ezalatt az ajtóban (mert az udvarra már nem fért ki), mintha ő lett volna Pontius Pilátus felesége s az ural Krisztus Urunk valóságos testébe verte volna a szegeket. A családanya nem sirt, csak arcához szorított ökleit morzsolgatta — s hátul magasra csipített szoknyája csendesen reszketett a belső megindulástól, — amire a két legkisebb gyerek a szíve mélyig megrendülve figyelmezette egymást. Ezekután már csak a kereszt felállítására volt hátra.

Megtörtént az is... Felállították a kis udvar közepére, beszórták a térdeplőjét virággal s elmondták érte (vagy jobban mondvá

a maguk kis életéért) egy csendes Miatyánkot... Mindennapi kegyerünket add meg nekünk ma... De szabadíts meg a gonosztól!...

Most már a férfiak is a könnyeiken keresztül néztek fel arra a szomorú arcú lelki fájdalomra, aki a munkát, sorsot és kegyeret szabja s ezt is, azt is el tudja árasztani a csillagos ég minden áldásával.

A család gyöngébb szívű tagjai csendesen sirtak (ki az udvaron, ki a szobácskában) s ez olyan szép jelenet volt, hogy még az Üdvözítő arca is megszépült tőle, — holott ebben az átváltozásban semmi része nem volt a mű festőjének. A járőkelők arca is megszépült, kiült rá a lélek s mély emberi megértéssel ezt sottogta:

— Bizony, ti földhözragadt szegények, nektek már csak égető szükségetek lehet rá, hogy küllön Krisztustok legyen az udvarotok közepén, aki bajaitok tengerében megsegítsen benneteket. No de Ó legalább meg is tette!

Meg is tette, meg is tette.

A családka tovább szaporodott, mint a jó mag, melyet jó földbe vetettek. Nem került ez tulajdonképpen semmibe, hiszen megvolt még a bölcső, mely az idősebb testvéreket ringatta, csak a pelenkák fátyolosodtak ki a sok mosástól, no de legalább könnyebben jártá őket a friss levegő s az kell az ilyen fiatal tudónek. Az öregeknek is megvolt a munkájuk-keresetük, ha az egyikből kifogytak, újat hozott helyette a Jézus Krisztus, amit ők egy-egy csokor virággal, vagy egy-két szál felgyújtott gyertyával háláltak meg a feszületnek az udvar közepén.

Lassanként aztán ezen az úton egész bizalmas viszony fejlődött ki az Üdvözítő és apró szellérei között. A férfiak a munkából hazatérve a kereszt lábához támasztották munkaeszközeiket: egy-egy ásót, kapát, fejszét, vagy szénhányó lapátot, az asszonyok odaszállították a mosáshoz szükséges lügoszűzket, vagy a mosóbordát (háiba, átkozottul kicsiny volt az az udvar!), a gyerekek pedig kezdetleges játékszereiket: a lányok rongyfabátát, a fiúk rongyhuszárt és rongyfutballt.

Jött úgy, hogy vasárnap ott tisztogatta az asszonyok az egész család ünneplő ruháját s a kereszt alsó szöge a ruhafogast pótolta.

Máskor a virágok számára készített deszkán tisztára síkált serpenyők soroztak. Egyszer pedig sehogyse akart beérni a család kovászosborkája, hát a praktikus nagyamama titokban odavitte az uborkaszűzket a kereszt térdeplőjére, mert oda süttött a legmelegebben a nap.

Ebből azonban nagy felfordulás támadt.

A járőkelők megbotránkoztak a látványon és szentségőrest emlegettek. Néhány felizagot ember nekitámadt a családnak, a család pedig a kétségbeesett nagyamának. A nagyamama sirt, a kezét tördelte s égre-földre esküdözött, hogy ő nem akart semmi rosszat. Nem is akart szegény (ő csak azt akarta, hogy korábban érjen be a kovászosuborka), de a tömegnek ezt nem lehetett megmagyarázni. Öklök emelkedtek a maggasba, fenyegető moraj hömpölygött a kerítésen át s a levegőben úszott a lincselés viharfelhője.

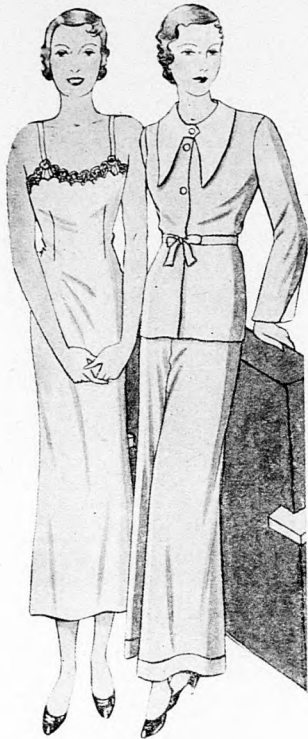
Mondják azonban, hogy akkor megmozdult az Üdvözítő jobbjára a családi feszület. Megmozdult, vedő öléssel tárult a nagyamama felé, az elkíntott és a festők ügytelenségétől eltorzított arc isteni szépségtől ragyogott s a megbocsátó ajkak mennyei szelidséggel sottogtak:

— Ne bántsátok a nagyamamát. Nem csinált ő alapjában véve semmi rosszat. Azt csinálta ő csak, amit immár kéteszer esztendő óta csinál velem és keresztimmal az egész emberiség.

A LELEK

lefényképezése

ÍRTA: DR. MÜLLER VILMOS KIRÁLYI TANÁCSOS

Amikor a 50 éves, világhíres Goethe-t weimari otthonában egy angol államférfi meg akarta látogatni, kiüzente neki, hogy legnagyobb sajnálatára most nem fogadhatja, mert éppen Faust-jának befejező részét írja és amint mondotta: „Kevés ideje van még az életéből hátra és ezért sietnie kell, mert ha ő nem írja meg a Faust-ot, hát ugyan ki fogja azt helyette megírni?” És ezt egy nyolcvanéves „aggastyán” mondotta, aki éjt nappallá téve, a világirodalom egyik leghatalmasabb alkotásán dolgozott, úgyhogy gyakran történt meg, hogy legjobb barátja, Eckermann, az egyetlen, akinek előzetes bejelentés nélkül volt szabad szobájába lépni, az íróasztala előtt órákhozott dolgozó költőt azzal szakította félbe, hogy már aztán igazán jó lesz az írást abbahagyni, mert hát enni is kellene valamit!

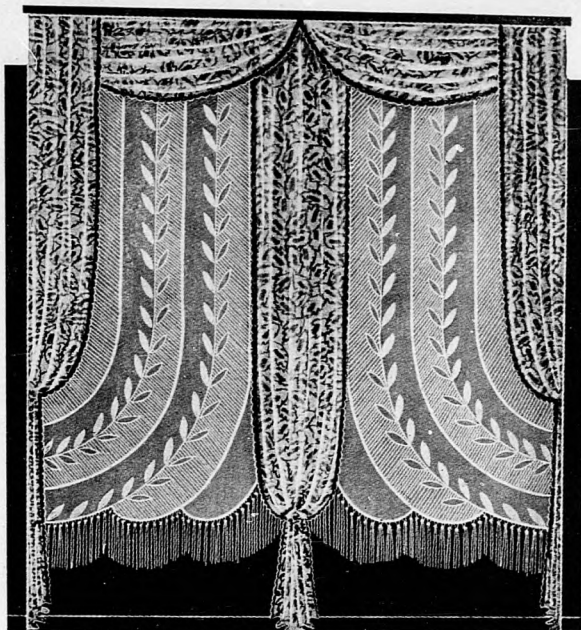
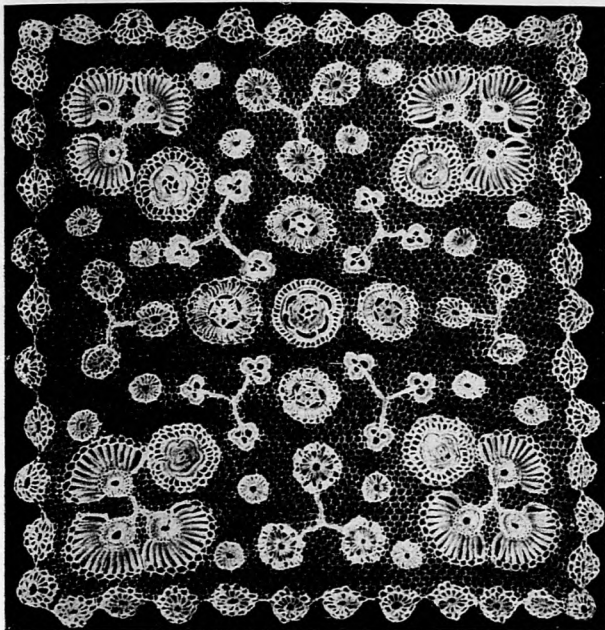
Az orvostudományak a múlt évszázadban volt egy nagy büszkesége: Virchow, akitől ez a híres mondás származik:

„Az ötvenéves embernek megpannak a maga ütőerei.”

Ez ugyanis azt jelenti, hogy az ember ötvenedik évéig nem is tudja, nem is veszi észre, hogy tulajdonképpen „vannak ütőerei”. Csak amikor már a lábaink nem visznek föl olyan ruganyosan a meredek hegynek és a szívünk jelt ad: hogy tessék csak néhány pillanatra szép csendesen megállni, mert már nem tudunk együtt futni az Élet rohanó expressz-vonatával, vagyis amint azt köznyelven mondani szoktuk: „Itt az első csöngetés!”, — akkor tényleg igaza van Virchow mesternek: kezdjük észrevenni, hogy „már vannak ütőereink”. És ez így van minden más szervünkkel is: csak akkor érezzük, hogy „van gyomrunk”, ha valami baj van a gyomor körül és a szemünk nagyító-üvegének: a szemlencsének, a sok-sok millió eseményt lefotografáló munkacsökkénését is csak akkor kezdjük észrevenni, ha már az ujságot nagyon is közel, vagy távol kell az orrunktól vinni, hogy tisztán lássuk a betűket, vagyis ha már a rövid- vagy távollátás utólért bennünket és figyelmeztet, hogy az eddig zavartalanul működő, mélyen tisztelt véredényeink kezdenek kiöregedni a munkában és nem küldik olyan pillanatnyi pontossággal a tápláló-anyagot: a vért, a szemlencséhez, mint ahogy annak szüksége van arra, hogy az ujságbetűket olyan nagyságúakra nagyítsa föl, hogy mi azt el is tudjuk olvasni. A legtekélyesebb mechanikai gépekkel megalkotott hatalmas csillagvizsgálók óriási nagyító-lencséit minden évben le kell egy kicsit csiszolni, mert a felületük elhomályosodik és nem mutatja az Ég csillagmilliárd-jait olyan tisztán, mint alkalmazásba vételük első hónapjaiban. És ezzel szemben az alig pár milliméter nagyságú emberi nagyítóüveg: a szemlencse évtizedeken keresztül hibátlanul dolgozik és olyan tökéletes munkát végez, amilyent ember-alkotta gépezet nem tud produkálni. Mert ugyan van-e a világon olyan fényképész vagy mozigép, amely *egyetlen szemrebbenés alatt* annyi millió és millió eseményt képes volna lefotografálni, előhívni és fixálni és a világnak legjobban vetítő mozivásznán: az agyvelőn, képekké átalakítani, mint ez a két milliméter átmérőjű emberi szem? Veled beszélek most, fiatal barátom, lefotografálok arcizmaidnak sokrétű játékát, de ugyanakkor a szemem a lelked titokzatos redőiben is olvas, belelát gondolataidnak láthatatlan birodalmába, majd egy milliméternyire oldalt állítja be a csodálatos filmszalagját és e pillanatban már észrevetted körülöttem mindent: ha szobában vagy, annak berendezését másodpercek alatt lefényképezi, ha szabadban vagy, a végtelen Természet százezernyi fűszála rögzítődik meg a szem sötétkamrájában, egy elröppelő pillangó képe vetítődik érzékeny lemezére, kanyargó folyók tükröképét örökíti meg, amiket évek-évtizedek múltján is előszedhetünk a fotografáló-szem skatulyáinak százezernyi tömegéből, hogy a pillanatok milliommódrésze alatt újra magunk elé varázsoljuk az egykori valóságokat... Istenem, milyen szakadatlan tevékenység folyik abban a műhelyben, amelynek Ember a neve! Hát csodálatos-e, hogy 50—60—80 éves pernyi megállást nem ismerő rohanása után az emberi gép is kiöregszik és pihenésre vágyik, sőt a lomtárba kerül?

De hát valóban a lomtárba kerül-e? Elhasználdik-e, mint egy érből való „masina”, amely az ócskapiacra szétlörve hever és amelyre soha senki nem

Hímzett tüllterítő szalonszatra Wieg Testvérek tervei Modern díszfüggöny kettős ablakra

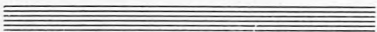
mondaná, hogy valaha az óceánon hajókat röpített, vagy a levegőben szárnyakat feszített volna?

Óh, nem! Ez a zsírból és húsból való, „szétmálló“ emberi gépezet, amelynek nem kellene teremóriásokat betöltő vaskazánok és amelyek lendítómótorra: a szív, olyan kicsi, hogy *egy markomba is belefér*, túlél minden emberalkotta gépezetet, kinevet emeletnyi magasságú dynamó-óriásokat. Az egyiptomi világ örökéletre épített piramisait széthordta a szél, — a római cirkuszok felhőkarcolóinak hírért ma már csak néhány szétporló oszlopsor hirdeti, — a világ leghíresebb szobrászainak bronz- és márványkolosszusai ma karok és lábak nélkül a múzeumok porlepte szekrényeiben pihennek, *csak az Ember él örökké*; ugyanaz, ma is ugyanaz, mint volt évezredek előtt, mert van benne valami, ami nincs semmiféle, bármily hatalmas gépezetben, amit egyik nemzedék maradéktalan örökségképpen hagy a másikra és ez a titokzatos lendítő Erő: *a lélek!*

Virchow, akit cikkünk elején említettünk, azt mondotta, hogy ő bár már sok-sokezer emberi hullát boncolt, még *egyikben sem találta meg a — lelket!* És Virchow-nak igaza is van! Az orvostudományban vannak többzetszeresen nagyító mikroszkópjai, — van Röntgene, amely átvilágítja a törékeny emberi testet, de eddig még egyetlen emberi szervben se tudta föllelni azt a „mótor“-t, ami meglendíti a szívünket, meghajtja ereinkben a vért, a sze-

münkbe bejutó fénysugarat látható képpé alakítja át és a szánkban pihenő kis húsdarabnak: nyelvünknek, azt a titokzatos varázserőt kölcsönzi, amely bennünket embereket, az Isten legnagyobb adományára: a beszédre tesz képessé!

Hát hol rejtőzik ez a soha nem látott, emberszemek előtt eddig elrejtett varázserő. a lélek? Hol kell azt keresni, lesz-e valaha ember, aki elmondhatja: láttam a lelket! Mert hogy van, azt — ugy-e — senkise tagadja? Nem tagadták már az Ókor bölcsei sem, akik ezt a testet kormányzó titokzatos Erőt

„Psyche“-nek, léleknek keresztelték el. A mai modern orvostudomány pedig egyik legragyogóbb győgyeredményeket adó fejezete éppen az, amely a láthatatlan léleknek gyógyítását, az úgynevezett psychotherapián keresztül igyekszik a test látható bajain segíteni. És hogy van lélek és milyen művészetel kell azt a testünk elrejtett zugaiból kicsalogatni, arra csak egyetlen beszédes példát fogok most önöknek, kedves olvasóim, elbeszélni.

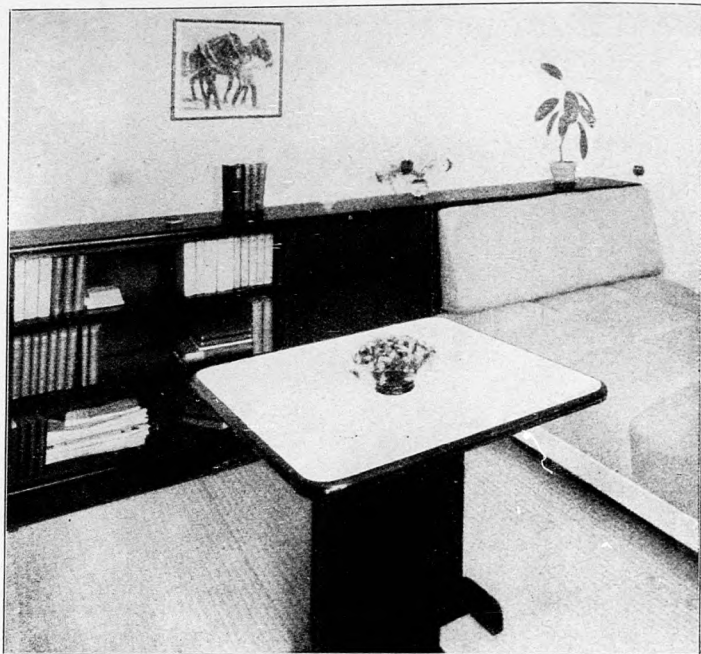
Fiatal orvostanhallgatók voltunk még. Egykori híres elmegyógyászunk, *Laufenauer* tanár, kivitt bennünket, elmebeteg bemutatása végett, a lipótmezei elmegyógyintézetbe. Egy beteget hozott elénk, egy úgynevezett „csendes örült“, akinek az volt a rögeszméje, hogy ő a modern *Mezzofanti*, vagyis 30—40 idegen nyelvet tud beszélni! Pedig valójában egyetlen más nyelvet se tudott, csak a magyart. És ezt is milyen keservesen, zagyván! Ha ugyanis valaki szőlőt hozza, olyan érthetetlen nyelvet használt, hogy az mindenhez hasonlított, csak a magyar nyelvhez nem. De szerencsére, *Laufenauer* tanár nem volt Virchow álláspontján: ő ugyanis az emberben nemcsak a testet, hanem *a lelket is meglátta!* De hát hogyan? Ez az elébe kerülő „bolond“-ember ugyanis sok országban fordult meg: 5 éves korában a mai Csehszlovákiában élte a szülei, ahol egy évig laktak és itt teljesen megtanult tótul! Innen elkerültek Triestbe, ahol 8 éves koráig tartózkodtak, — itt elsajátította az

olasz nyelvet! Majd innen Amerikába vándoroltak ki, ahol a szüleivel együtt 8 éves korától 10-ik évéig élt, — itt meg az angol nyelv ragadt rá, amit úgy beszélt, mintha csak az anyanyelve lett volna. Tízéves korában jöttek csak vissza Magyarországra, ahol azóta élt. Az Alföldre kerültek, ahol persze csak magyar szót hallott, magyar iskolába járt, úgyhogy olyan tiszta magyar paraszt lett belőle, mintha soha külföldön nem járt volna! Megnősült, egy jóra való magyar gazda lányát vette feleségül, aki azonban az első gyermekszüléskor meghalt. Ez az esemény a szegény ember lelkét annyira megrendítette, hogy elméje elborult, amit a szomszédok, meg a hozzátartozói úgy kezdtek észrevenni, hogy nekik értelmetlen szavakat kevert a rendes beszéde közé. Később emberkerülő lett, öngyilkosságot kísérelt meg és súlyos búskomorságban, zagyva beszéddel került a lipótmezei elmegyógyintézetbe. Nos és hogyan hámozta ki ennek a „bolond“-embernek a lelkét a zseniális Laufenuer professzor? Behívatta az előadó-terembe. Az ember bejött, csendesen maga elé nézett és Laufenuer tanár kérdéseire teljesen érthetetlen nyelven, amelyből nagynehezen egy-egy magyar, angol, tót, olasz nyelvfoszlányt is ki lehetett venni, összevissza hadart tücsköt-bogarat. Elmondta, persze alig kivethető dadogással, hogy ő most egy nagy angol szó-táron dolgozik, de már pár perc múlva azt hajtogatta, hogy éppen most fogott bele a Biblia olasz fordításába. Laufenuer professzor most francia nyelven kezdett hozzá beszélni, de a mi szerencsétlen emberünk egyetlen szót se értett belőle. Nos, és most jött a laufenueri lélekkutatás és lélek megtalálás! A professzor nélkülítette a beteget, néhány pillanatig mereven a szeme közé nézett, amire az egy-kettőre elaludt. És amikor törekeny testét már jó mélyen karjaiba zárta az álom, a test börtönfalai közül kiszabadult az odalakatolt, titokzatos kormányzó Erő: a lélek!

— „Most öt éves vagy“, — mondotta az alvóknak Laufenuer és mert a jelenlevő orvostanhallgatók között nem volt egy se, aki tótul tudott volna, behívatott egy tót nyelven jól beszélő ápolót és meghagyta neki, hogy kezdjen el tótul beszélni. Amikor a mi szegény „bolondunk“ meghallotta a tót beszédet, egyszerre megoldódott a nyelve és akárcsak öt éves korában, folyékonyan elkezdett tótul beszélni.

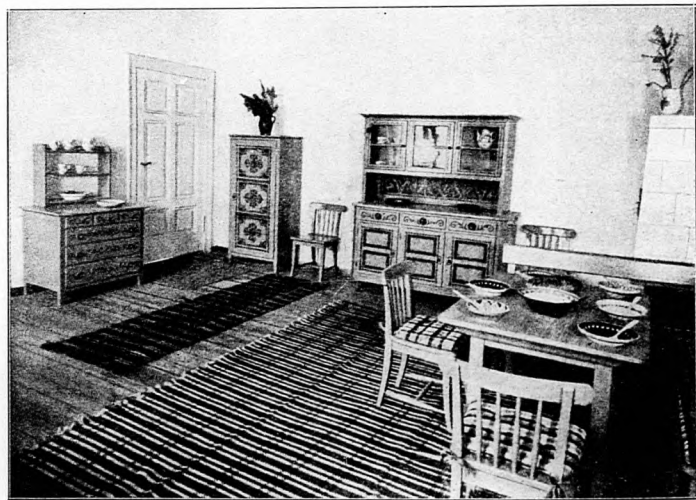
— „Most hat éves vagy“, — mondotta ezután Laufenuer. És ebben a pillanatban mintha ollóval vágták volna el a beteg tót beszédének fonálát, nyelve megbicsaklott, — pár szemrebbensére halott csend állt be. Volt köztünk, orvostanhallgatók között, egy Fiuméből származó egyetemi hallgató, — most egyetemi tanár Milanóban, — aki persze tökéletesen bírta az olasz nyelvet. Laufenuer most ezt a medikust állította az elnémult beteg elé és felkérte, hogy kezdjen vele olaszul beszélni. És amikor a beteg meghallotta az olasz nyelvet, ami hatéves korában az anyanyelve volt, felszakadtak nyelvének bilincsei és csak úgy ömlött ajkáról Dantenak zengzetes olasz muzsikája, hogy még hallani is gyönyörűség volt.

De Laufenuer professzor hirtelen közbevágott: — „Most nyolcéves vagy“. — És e percben

Ü r i s z o b a

Müller bútorgyár (Újpest, Erzsébet-utca 8) terve

N y á r i e b é d l ő

Müller bútorgyár (Újpest, Erzsébet-utca 8) terve

megismétlődött az előbbi jelenet: a szegény betegnek mintha pillanatok alatt lakatot tettek volna a nyelvére: megnémult, csak az ajkai görcsös rángatózásán lehetett észrevenni, hogy ismeretlen belső hatalmakkal küszködik. De ez a látható kínlódás nem soká tartott. Laufenuer tanár ugyanis kitűnő angol volt. Előbe állt és Shakespeare ékes nyelvén szólt hozzá. Mintha csak egy hatalmas malomkővet hengergettek volna el a beteg melléről, felszakadtak a leláncolt izmok és tökéletes *angolsággal* válaszolt a professzor hozzáintézett kérdéseire.

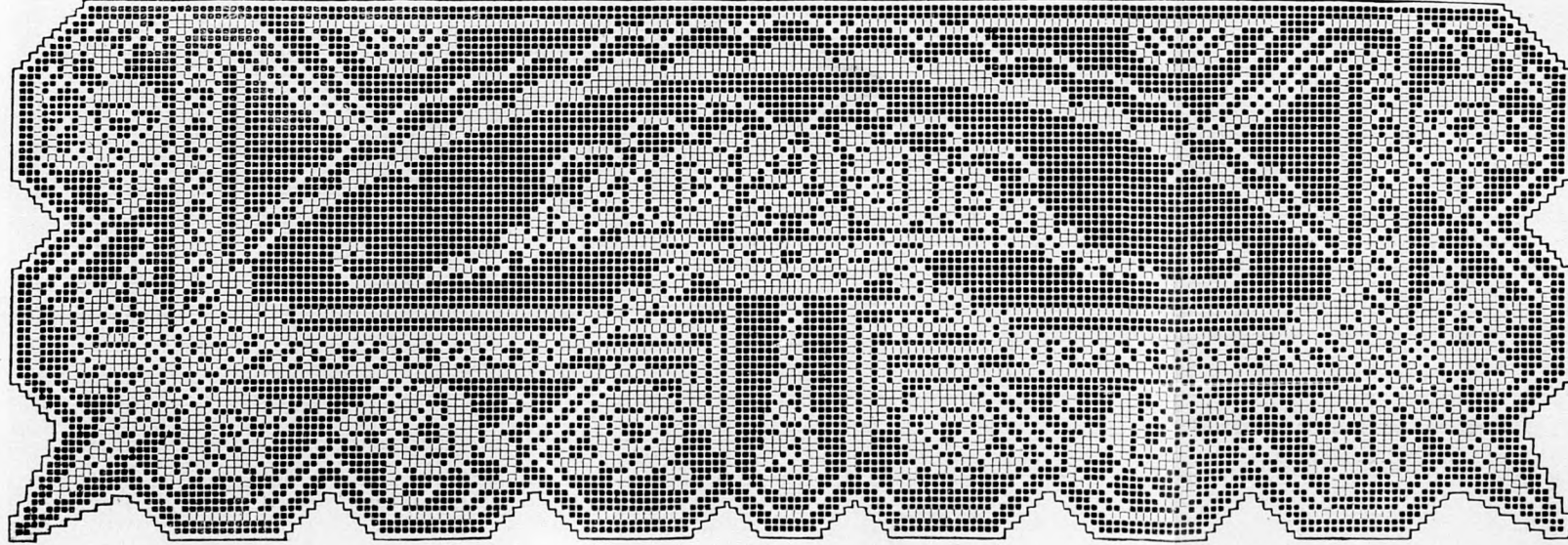
És most következett az utolsó stáció!

— „Tíz éves vagy“, — hangzott Laufenuer szava. A beteg ajkán elhalt az angol és fölszendült az alföldi parasztnak ízes magyar beszéde, jó „szögediesen“, — „hallja kigyelmed“-del, mintha soha más beszédre nem nyílt volna ki a szája!

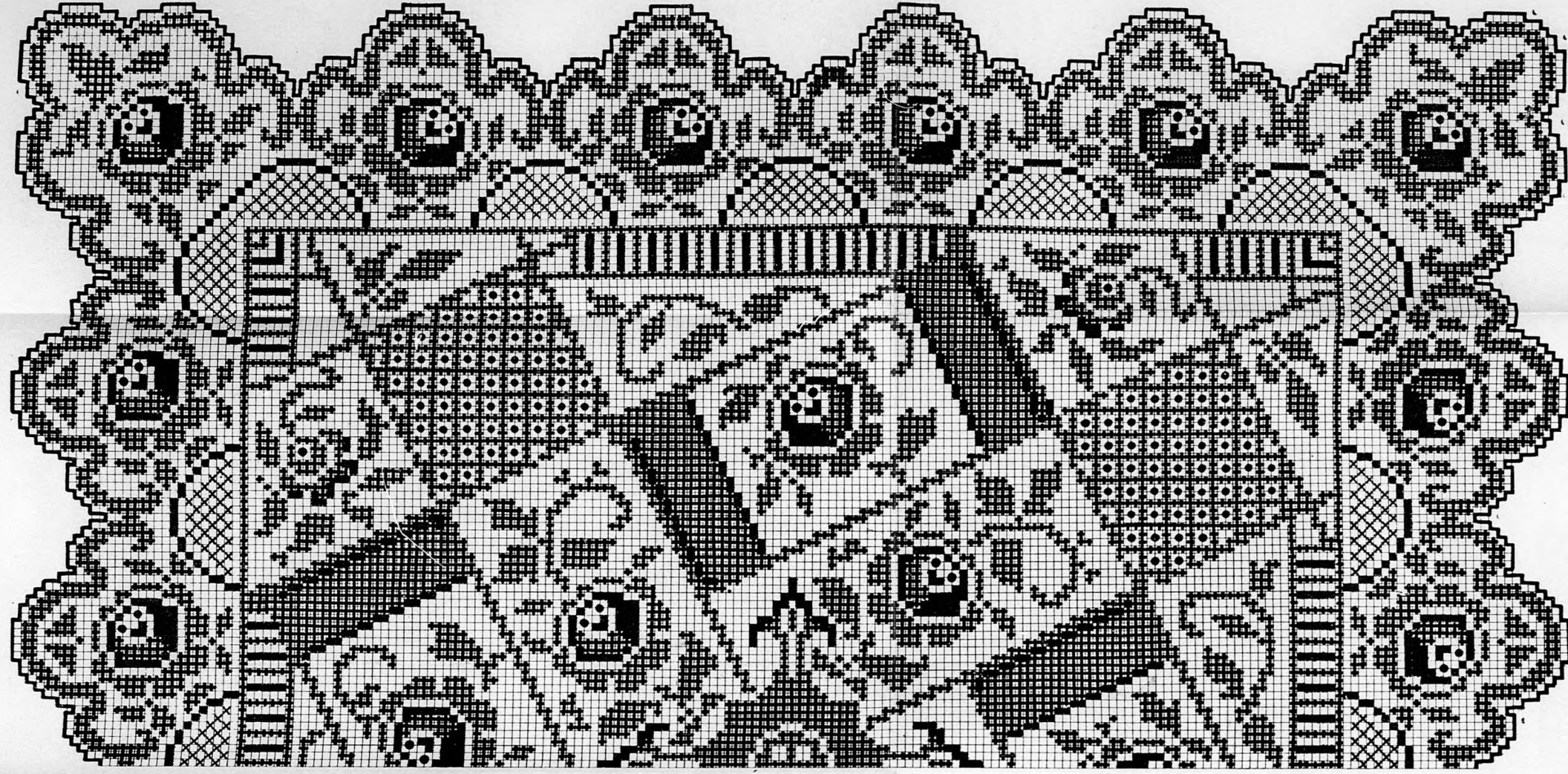
Ezután felébresztette Laufenuer és most jött csak a „csoda“ másik része! Amikor újra ébren volt és a professzor az előbb általa teljesen

A Magyar Uriasszonyok Lapja 1936. évi október havi kézimunkamelléklete

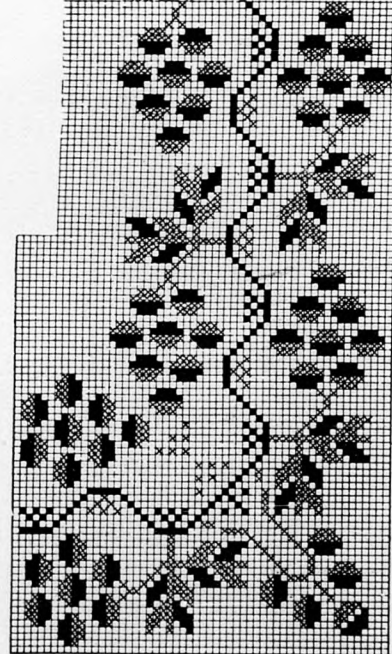
(Állandó havi melléklet)

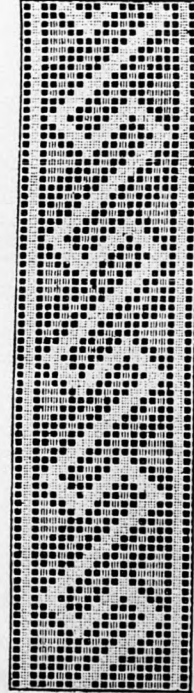
8. RECE VAGY HORGOLT EBEDŐSZEKRENY-TÉRÍTŐ. Mérete 73 x 205 szem. Horgoláshoz 8-as perlet használunk. A recealapot 6 mm-es lyuknagyságban készítjük. Recealap készen is beszerezhető az összes hozzávaló anyaggal együtt a Wieg Testvérek kézimunkaházában (Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 19).

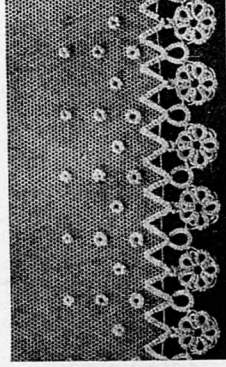
10. RECE VAGY HORGOLT TERÍTŐ zongorára vagy ebédőasztalra. Wieg Testvérek kézimunkaháza terve (Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 19). 200 x 200 szemből áll és készíthető tetszészerinti méretű kockákkal. Horgoláshoz 5-ös gyöngyperlet használunk. Kg-ja fehér és ekrü színben 16 pengő. Recealap minden kockaméretben kapható legolcsóbb napi árban.

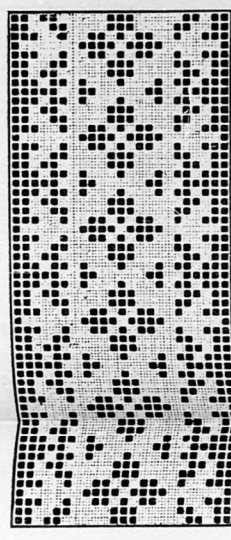
9. RECE VAGY HORGOLT CSIPKEBETÉT virágos, millő, zsúrterítő díszítésére. Horgolásához 120-as vagy 150-es horgolócérmát használunk.

11. KERESZTOLTES MINTA konyhagarniúra díszítésére. A dült keresztel jelzett mintát pirossal, a tomör fekere kockákkal jelzett részt sötétkék, mosható perle-anyaggal készíthetjük. E mintával díszíthetünk kerți terítőt, nyári lakás függönyét stb.

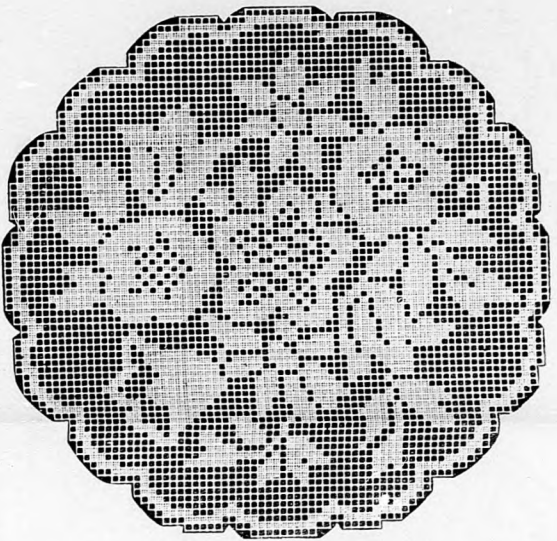
12. VARROTT CSIPKE tüllyterítő szélére. Mulinél vagy 200-as cémával készíthető.

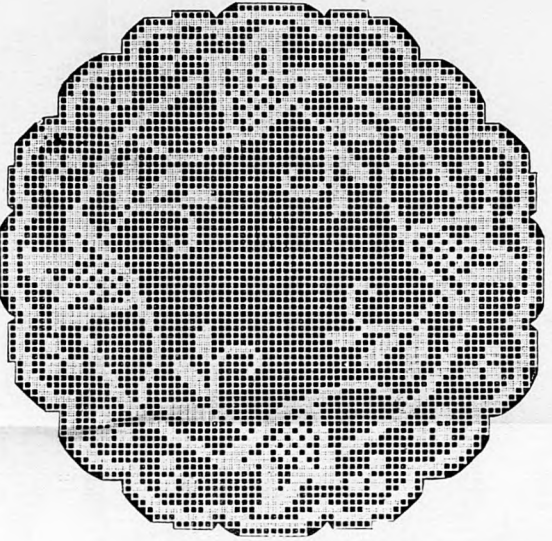
13. RECE VAGY HORGOLT CSIPKEBETÉT millő, zsúrterítő díszítésére. Horgoláshoz az anyag minősége szerint választandó az anyag.

A Magyar Uriasszonyok Lapja 1936. évi október havi kézimunkamelléklete

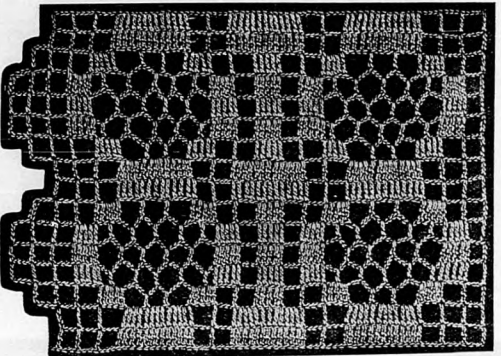
(Állandó havi melléklet)

1. RECE VAGY HORGOLT TRITÓCSKE víziribe vagy pohár alá.
200-as horgolócémből 4 mm-es lyuknagysággal készítve, 15 cm átméretű terfőcskét kapunk.

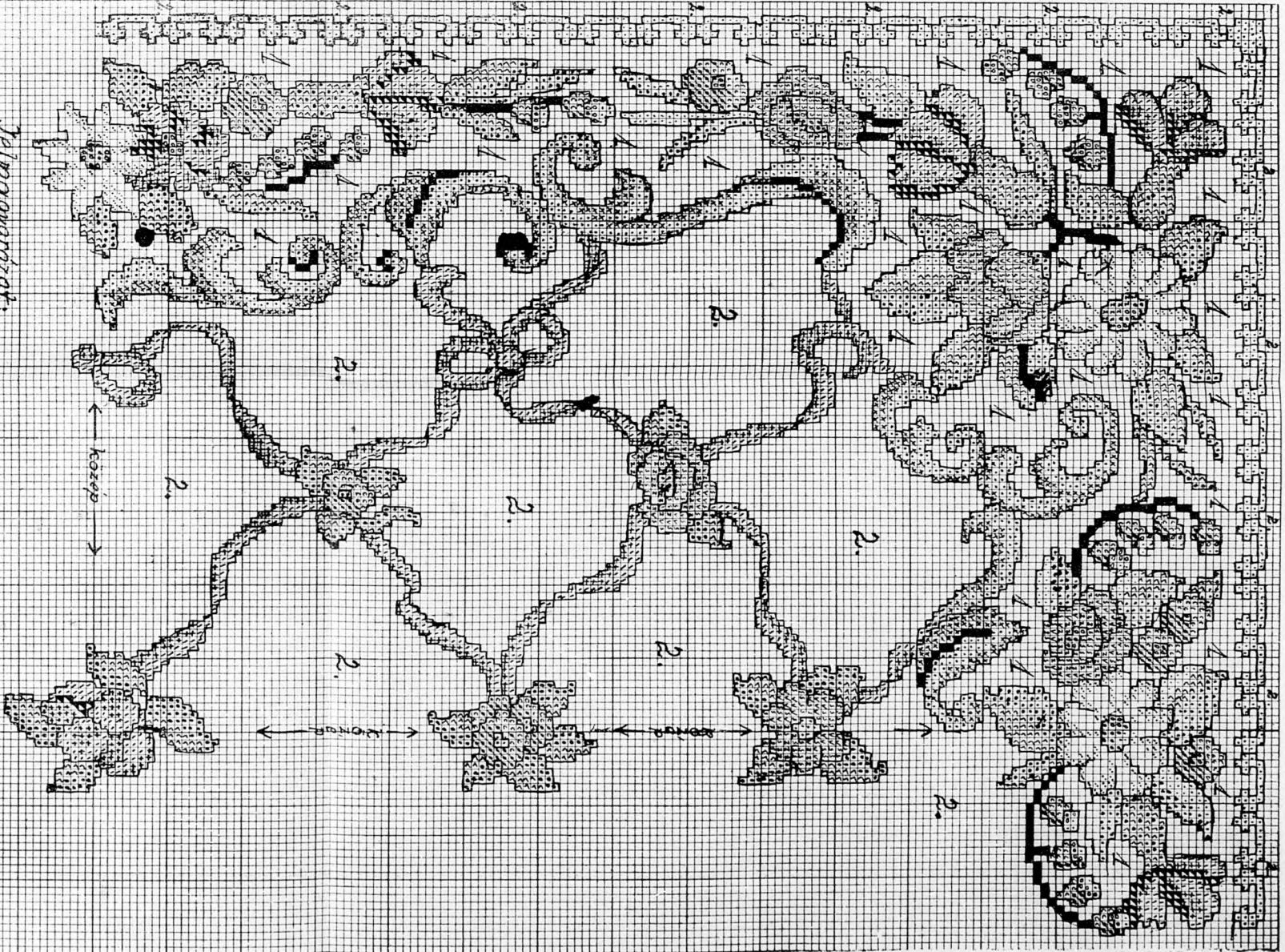
2. RECE VAGY HORGOLT TRITÓCSKE víziribe vagy pohár alá.
200-as horgolócémből 4 mm-es lyuknagysággal készítve, 15 cm átméretű terfőcskét kapunk.

3. HORGOLT CSIPKE millió vagy zsúrtéri szélére.
150-es vagy 200-as horgolócémet használunk.

Török A. és Társa
BANKHÁZ R. T.
Budapest, IV., Szervita-tér 3

Új játékterv!
Nagyobb nyeregmények
Egy sorsjeggyel
700.000
pengő nyerhető
Kisérletle meg szerencséséjéti!

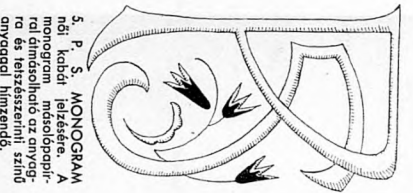

4. VIRAGOS KINTAUJ SZÖNÖG hátszobba. Wieg Testvérek kézimunkháza terve. (Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 19). Készíthető lenkanavóra varrott perzsóval, taradon gyapjúanyagokkal. Egy-egy 100x160 cm méretű szőnyeghez 3,20 kg gyapjúanyag szükséges. Ára összesen 64 pengő. Keresztdíszrel is készíthető, hozzávaló lenkanavó-anyag és 1,50 kg szudán-fonal összesen 41,60 pengő. Minden rendelési megkezdve szállítunk.

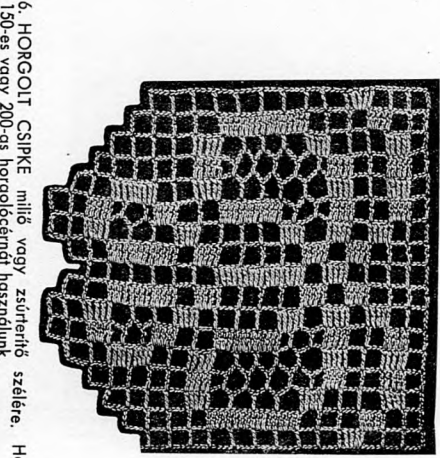
Yelmaogarázat:

.....	= sárga,	= világos,
.....	= barna, kék,	= sötét kék,
.....	= sötét zöld,	= keszpe árnyék,
.....	= vil. zöld,	= sötét piros,
.....	= vil. kék,	= keszpe piros,
.....	= közép kék,	= vil. piros,
.....	= sötét kék,	= fehér,
.....	= orange-sárga,	= zölgén barna,
.....	= kék-barna,	= vil. drágpa,

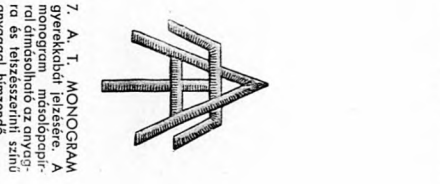
Térsza szőnyeg.
Méret: 100x160 cm.
Wieg Testvérek
Brcst, Deák Ferenc-utca 19.

5. P. S. MONOGRAM női kabdi felzésére. A monogram másolópapírral ámsolható az anyagra és testészerni szmú anyaggal himzendő.

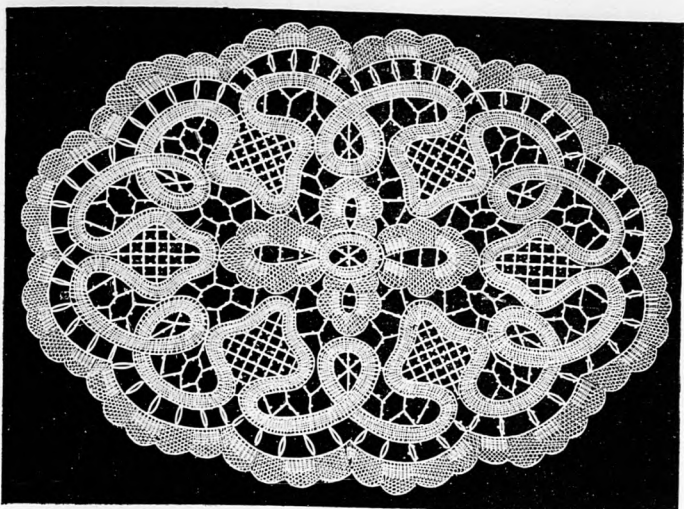
6. HORGOLT CSIPKE millió vagy zsúrtéri szélére.
150-es vagy 200-as horgolócémet használunk.

7. A. T. MONOGRAM gyermekkabdi felzésére. A monogram másolópapírral ámsolható az anyagra és testészerni szmú anyaggal himzendő.

Török A. és Társa
BANKHÁZ R. T.
Budapest, IV., Szervita-tér 3

Új játékterv!
Nagyobb nyeregmények
Egy sorsjeggyel
700.000
pengő nyerhető
Kisérletle meg szerencséséjéti!

Klūni motív

Wieg Testvérek terve

Hímzett terítő

Wieg Testvérek terve

tökéletesen beszélt nyelvek egyikén szólt hozzá, teljesen értelmetlen, össze-vissza dobált szavakat használt, amiken csak a legnehezebb odafigyeléssel lehetett kiismerni, hogy melyik nyelvnek melyik szófoszlánya lévedt a szerencsétlen ember nyelve alá...

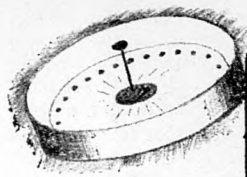
A beteget kivezették az ápolók. Laufenuer professzor pedig ezt mondotta:

— „Látják uraim, így lehet az ember lelkére rálatálni! *Csak el kell némtani testi gépezetünk zakatoló munkáját, azonnal kilép börtönéből a lélek és — beszélni kezd!* Ennek az embernek a lelke is be van börtönözve éveinek különböző korszakai közé. Ötéves korában a lelke a tót nyelvet szívta magába, hatéves korában az olaszt, nyolcéves korában az angolt, majd utána a magyart. De ekkor lelkének kineseire ráborult a feledés pora, az idő belepte a lélek emlékképeit. De jön az orvos és mint egy jó képrestaurátor, lekaparja az eredeti Raffael-képről az idők folyamán ráként mázalmányokat, amely alól a maga eredetiségében

kicsillog a valódi kép: a hamisítatlan emberi lélek! Ha tehát, egy orvos valóban meg akarja gyógyítani a betegét, akkor — mint az Ókor legnagyobb orvosa: *Hippokrates* mondotta, — hozzá kell tudni férköznünk a beteg lelkéhez, mert az, hogy az ember lelke láthatatlan, még nem jelenti azt, hogy nincs is lelkünk!”

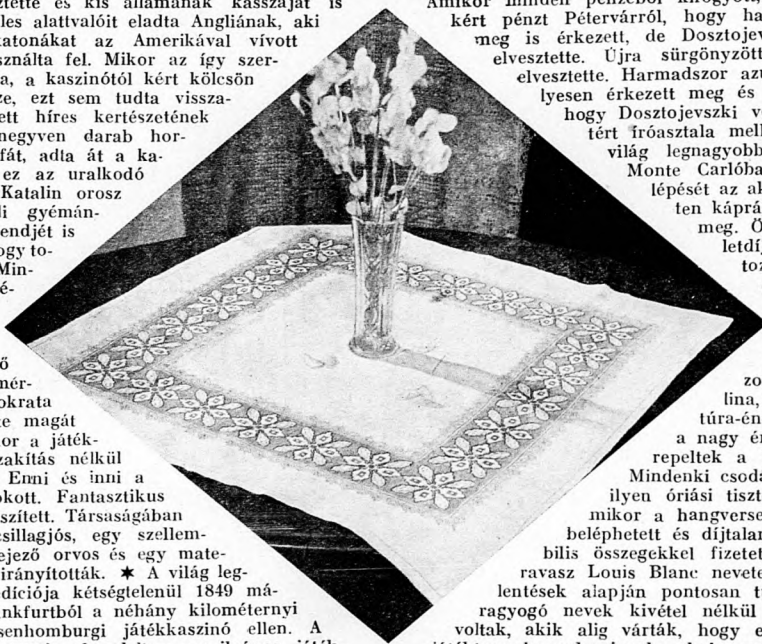
És most, évtizedek múlva, mintha az exakt orvostudomány igazolná Laufenuer professzor jóslását: Amerikában ugyanis egy híres orvos-tanárnak, a newyorki „agyhullámkutató-intézet” (Brain-wavellaboratory) vezetőjének sikerült lefényképezni az agyvelő legütökzatosabb működését: az álmot! Elalszunk és ilyenkor felszabadulnak a testi kényszer alól gondolatainknak milliói, amelyek elskatulyázva ott fekszenek porosan és elfeledve agytekervényeinknek egy-egy zugában. Laufenuer tanárnak még nem állott a rádió érzékeny lámpája rendelkezésére, ő csak úgy tudta felszabadítani az agynak egykori működéséből visszamaradó régi emlékképeket, ha mesterséges álmod bocsátott médiumára és elnyomta benne mai életéből rázúduló élményeknek hosszú sorozatát. De jött a „titokzatos” rádió, amely az aether minden hullámrezgését megérzi, felfogja és ily módon fel tudja fogni azt az emberi szemnek eddig láthatatlan áramot is, amely az agy idegpályáján végigszalad. Az eddig láthatatlan és megérthetetlen szellemi munkát: a lélek munkáját, tehát most már éppúgy le lehet fényképezni, mint ahogy lelepleztük a bórral eltakart emberi csontvázat a Röntgensugárral! Ahogy mégcsak néhány évvel ezelőtt elbámulva állottunk Röntgen varázslatos és mindent fölfedő X-sugara előtt, éppen olyan csodálkozó szemekkel nézzük most azokat a cik-cakos fényképrajzolatokat, az úgynevezett „Elektronkefalogram”-okat, amelyek azt mutatják, mire gondoltam ebben a pillanatban: jóra-e, vagy rosszra, kellemesre, vagy kellemetlenre?

Nem szögyenezve, hanem fejt diadalmasan fölemelve hirdeti most végre Virchow-val szemben és minden tagadóval szemben az orvostudomány, hogy *nemcsak test, hanem lélek is van!* Évezredeknek pihenést nem ismerő kutatásai után végre fölfedezte azt a műszert, amely a földrengéstjelző-készülékhez hasonlóan, láthatóvá tudja tenni azt az Erőt, amely a holt emberi testbe beleviszi az isteni szikrát: *a Gondolatot, a lelket!* Az orvostudomány ezzel a korszakalkotó felfedezésével odaállt azok mellé, akik, mióta Ember él a földön, hirdetik és vallják, hogy a test esendő porhüvelyén túl kell még lenni valaminek, ami kiemel bennünket a mindennap porából és az örökkévalóság égi szféráiba röpit bennünket! *A papok voltak a tudománynak e korai előhírnökei*, akik egy belső lelki parancsnak engedelmeskedve, járvák már évmilliók óta a gazdagok márványpalotáit és a koldusok nyomortanyáit, hogy elvigyék közéjük a *léleknek valóságát*. A tudomány csak nagy későre tudott segítségére sietni ezeknek a törhetetlen hitű prédikátoroknak, akik vérző lábakkal elzárándokoltak az emberevő pápuák közé, hogy megtanítsák őket a lélek létezésére, amit ők már akkor láttak, amikor még nem volt Röntgensugár, nem volt titokzatos rádió-hullám, nem volt „agyhullámkutató-intézet”, hanem csak egy isteni parancs, amelynek hívó szolgálai voltak.

BIZARR FEJEZETEK a szerencsejáték történetéből

Amikor a múlt század derekán Baden-Baden német fürdőhelyen megnyílt a játékkaszinó, tulajdonosa, egy Benazet nevű francia bankár, egy sereg irodalmi, művészi hírességet és hírlapírókat hívott meg Párisból a kaszinó megtekintésére. A meghívottakat nemcsak fejedelmi vendéglátásban részesítette, hanem emelkint egy-egy tekercs aranyt helyezett a szobájukban álló éjjeli szekrényre, hogy azaz szerencsét próbáljanak. Ez a káprázatos bőkezűség nem is bizonyult rossz ötletnek. Az elajándékozott aranyak részben visszafolytak a kaszinó bankjába, részben olyan hatásos reklámnak lettek megindítói, melyek hatalmas tömegeket csábítottak Badenba. * Az elvakult, józanságát és lelkiismeretét elvesztett játékos megdöbbentő példáját szolgáltatta Hessen uralkodó hercege 1843-ban. Amikor káspénzt elvesztette és kis államának kasszáját is kimerítette, katonák köteles alattvalóit eladta Angliának, aki az így megvásárolt katonákat az Amerikával vívott gyarmatháborúban használta fel. Mikor az így szerzett pénzt is eljátszotta, a kaszinótól kért kölcsön tizezer forintot. Persze, ezt sem tudta visszafizetni és pénz helyett híres kertésztének legszebb ékességeit, negyven darab horbóda ültetett narancsfát, adta át a kaszinónak. Ugyancsak ez az uralkodó herceg egyik ösének Katalin orosz cárnőtől kapott valódi gyémántokkal kirakott érdemrendjét is zálogba csapta, csakhogy tovább játszhasson! * Minden idők legszenvedélyesebb és legnagyobb siflusú nőjátékosa az orosz származású Kisselév Zsófia grófnő volt. Ez az öreg és méretlenül gazdag arisztokrata hölgy tolókoksin vitte magát minden reggel 11 órakor a játékkaszinóba, ahol megszakítás nélkül este 11 óráig játszott. Emi és inni a játékszalag mellett szokott. Fantasztikus összegeket nyert és veszített. Társaságában állandóan volt egy csillagjós, egy szellemlátó médium, egy delejező orvos és egy matematikus, akik játékát irányították. * A világ legfurcsább katonai expedíciója kétségtelenül 1849 május 7-én indult el Frankfurtból a néhány kilométernyi távolságra lévő hessenhomburgi játékkaszinó ellen. A német nemzetgyűlés ugyanis elrendelte a nyilvános játékkaszinók bezárását, melynek a homburgi kaszinó ellenlőtt. A nemzetgyűlés erre egy hétszáz főből álló valóságos hadsereget küldött a parancs végrehajtására. A hadsereg megérkezése után igen különös dolgok történtek. A tiszt urak ugyanis, mielőtt eleget tettek volna kötelességüknek, maguk is szerencsét akartak próbálni. Polgári ruhába öltöztek és a játékszalaghoz ültek. Ott aztán úgy belemelegettek a rulettbe, hogy két álló napig el sem mozdultak a kaszinóból és csak akkor józanodtak ki, amikor peacesés levelű futár érkezett Frankfurtból, amely a magukról súlyosan megfélemedezett tisztüket kötelességük azonali végrehajtására utasította. Erre aztán nagy keservesen bezárták jelentették ki a kaszinót. De nagy baj azért nem történt. Három nap mulva újra megnyitották mint »zárt» klubot, ahová csak tagok járhatnak játszani. Viszont minden jelentkezőt azonali befeltek tagul. * Amikor Franciaországban a már egyezben feltiltott nyilvános szerencsejátékok újra engedélyezni akarták, Louis Blanc, a játékkaszinók királya, aki a homburgi és montecarlói világhírű játékbankok megalapítója és tulajdonosa volt, könyvet íratott a szerencsejáték ellen és ezt a francia nyelven kinyomott művet sok ezer példányban osztatta szét Franciaországban. Louis Blancnak ugyanis nagy érdeke volt, hogy a franciaországi játékosok az ő homburgi és montecarlói bankjait keressék fel. Buzgalmában odáig ment, hogy személyesen kereste fel a francia uralkodót, akit végül is csakugyan sikerült rávennie, hogy a tervezett engedélyt ne bocssázza ki. * Monte Carlóban, 1858-ban, amikor

még egy Lefebre nevű bankár volt a játékkaszinó tulajdonosa, 197 millió levélbéllyeg forgalom volt. 1867-ben, amikor már Louis Blanc vette át a kaszinót, már 489 millió levélbéllyeget adtak el, 45 millió frank értékben. Két évvel később az egész monacói hercegségben eltörölték az összes adókat, olyan horribilis jövedelmet hajtott a kis államnak a játékbank. * Érdekes, hogy a nagy lángelmék és világhírű művészek között milyen sokan voltak rabjai a játékszenvedélynek. Dosztojevski, a világhírű regényíró kerek tíz esztendőn át minden keresetét a játékbankba vitte és legszemélyesebb tapasztalatai alapján írta meg »Egy játékos naplója» című nagyszerű regényét. Ezernyolcszázhatvanhétben nemcsak a zsebóráját, hanem még a ruháit is zálogba csapta, csakhogy tovább játszhasson. Amikor minden pénzből kifogyott, feleségétől sürgönyileg kért pénzt Pétervárról, hogy hazautazhasson. A pénz meg is érkezett, de Dosztojevski az útiköltséget is elvesztette. Újra sürgönyözött útiköltséget. Ezt is elvesztette. Harmadszor azután az asszony személyesen érkezett meg és ennek volt köszönhető, hogy Dosztojevski végre mégis csak visszafért fróasztala mellé. * Louis Blanc a világ legnagyobb művészeit hívta meg Monte Carlóba, akiknek egy-egy felépését az akkori viszonyokhoz mérten káprázatos összegekkel fizette meg. Öt-hatezer frankos tiszteletdíjak egyáltalában nem tartoztak a ritkaságok közé és ez a magyarázata, hogy Paganini, a hegedűművészek királya, Rubinstein, a halhatatlan komponista és zongoraművész, Patti Adelina, a legendáshírű koloratúra-énekesnő, Lucca Paulina, a nagy énekművésznő sűrűn szerepeltek a kaszinó hangversenyein. Mindenki csodálkozott, hogyan fizethet ilyen óriási tiszteletdíjakat Louis Blanc, mikor a hangversenyterembe bárki ingyen beléphetett és díjtalanul hallgathatta a horribilis összegekkel fizetett művészeket? Csak a ravasz Louis Blanc nevetett. Mert ő bizalmas jelentések alapján pontosan tudta, hogy mindezek a ragyogó nevek kivétel nélkül szenvedélyes játékosok voltak, akik alig várták, hogy előadásuk befejeztével a játékkerembe rohanjanak, ahol nemcsak a hatalmas tiszteletdíjat, hanem még a magukkal hozott pénzüik egy részét is elvesztették! * Ide tartozik a világhírű Saljapin híres esete a montecarlói kaszinóval. Saljapin épp úgy, mint világhírű énekstársai, hatalmas összegű felléptidíjat kapott, amivel ő is úgy járt, mint a művészet könnyelmű pillangói. Betévedt ő is a pazar berendezésű játékkerembe és veszített. De nem csupán a fellépti díját veszítette el, hanem még a magával hozott rengeteg készpénzt is. Csakhogy Saljapin nem hagyta annyiban a dolgot. Revolvert vitt magához, felkereste a kaszinó igazgatóságát és kijelentette, hogy ha rögtön nem fizetik vissza neki mindazt a pénzt, amit elvesztett, a vesztés játékosok szokása szerint föbelövi magát. A kaszinó megijedt a botránytól, amit a világhírű énekes öngyilkossága volna maga után. Megijedt és fizetett. Ez volt a montecarlói kaszinó új bombázása, amely sokkal fájdalmasabban érintette az érdekelteket, mint az első. * Louis Blanc 1877-ben halt meg. Körülbelül 88 millió frank vagyoni maradt utána. De a pénzen nem volt áldás. Ez a mesebeli összeg alig egy évtized alatt semmivé lett az örökösök kezén. Egyik fia például tébolyult költsékesei után végre is a kaszinó kedgyült volt kénytelen igénybe venni és ebből élt azután igen szerényen. Hiába, mintha még a sors sem engedte volna, hogy a könnyelműen, sőt bizonyos mértékben bűnös módon szerzett vagyoni sokáig megmaradjon a tulajdonos kezén. A végzet sújtó keze legalább a fiú életében szolgáltatott igazságot és az örökösök kezéből ütötte ki a csengő, sárga, bűnös, átkozott, istentelen és gonosz aranyakat.

KÉRDÉSEK,

amelyek mindennap felmerülnek

Mi a neve Norvégia fővárosának, amely 1925-ig Krisztiania volt? — Oslo.

Hány szövetséges országból áll Ausztria és mi a nevük? — Bécs, Alsóausztria, Felsőausztria, Karinthia, Steiermark (Stájerország), Tirol, Vorarlberg és Burgenland.

Hogy hívják a franciák és a belgák a genfi tóit? — Lac Léman.

Mi volt a régi görögöknél az alvilág neve? — Tartarus.

Mi volt a három Párka a görög mitológiában? — Clotho, aki az élet szövészekénél ül, Lachesis, aki az élet fonalat szövö és Atropos, aki ollójával elvágja azt.

Hogy hívták Macedóniai Nagy Sándor híres lovát? — Bucephalos (Bucefalosz).

Melyek Oroszország legnagyobb tavai? — A Kaspi-tenger, a Ladoga, Onega és Peipus-tó.

Mi a neve Athén kikötőjének? — Pyraeus (Pireusz).

Hogy hívják az indusok három főistenét? — Brahma a Teremtő, Visnu a Gondviselő és Siva a Romboló.

Miért hívják fezznek a mohamedánok fejfedőjét? — Mert az észak-afrikai Fez városában készítették először.

Hogy hívták a Merovingek uralma alatt (frank királyi ház Kr. u. 5—8. században) a főudvarmestert? — Majordomus.

Melyek a legismertebb lovagrendek és mi célt szolgáltak? — A máltai lovagrend, a Johannita-rend, a templomrend és a német lovagrend. Az utolsó három a zarándokok biztonságát és az egészségügyet szolgálta.

Ki találta fel a hajócsavart? — Joseph Kessel.

Hogy hívják azt a nagyon viharos tengeröblöt, amelyet Francia- és Spanyolország közl az Atlanti-óceán? — Biscayai öböl.

Melyik az a csillagvizsgáló, amelynek időjelzése és térbeli számítása után (úgy mint: hosszúsági és szélességi fokok) az egész földkerekség igazodik? — A greenwich-i (ejtsd: grínics-i) csillagvizsgáló London mellett.

Hogy hívták az ókori Rómában a Várat? — Kapitólium.

Mi a neve annak a fejedőnek, amelyet francia, angol stb. bíró hord a hivatalában? — Barrett.

Hogy hívják Párisban a földalatti villamos vasutat? — Métropolitain (ejtsd: metropoliten), rövidítve: Métro.

Mi az orosz hármashogat neve? — Trojka.

És az ókori latin hármashogaté? — Triga.

Mi az északi sark körüli vidék neve? — Arktis. — És a déli sark körüli vidék neve? — Antarktis.

Hogy hívják Indiában a legelső néposztályhoz tartozókat? — Páriáknak. (Inné a világ minden nyelvén használt pária szó.)

Mi az Északamerikai Egyesült Államok washingtoni kormányépületének neve? — Fehér Ház.

Hogy hívják a berliniek röviden az állatkertjüket? — Zoo (ejtsd: coó, a Zoologischer Garten rövidítése).

Mi a neve annak az embernek, aki akármilyen területén az élettevékenységnek valami jelentőset hoz létre? — Korifeus (görög szó, anyi mint: kórusvezető).

Hogy nevezünk öt lezárt évet? — Lustrum (ejtsd: lusztrum).

Mi a «peches» ember irodalmi neve? — Slemil.

Hogy hívják az érem- és érmeismét, vagyis azt a tudományt, amely az érmekkel (pénzdarabok) és érmeikkel (kitüntetések stb.) foglalkozik? — Numizmatika.

Mi a neve annak a módszernek, amellyel az emlékezőtehetséget fokozni lehet? — Mnemotechnika.

Hogy hívják a címertant, vagyis azt a tudományt, amely a különféle uralkodói, országos jellegű, családi címerek és pajzsok történetével és leírásával foglalkozik? — Heraldika.

Mekkora a Vatikán? — Húsz udvar és 11.000 szobát foglal magában.

Hogy hívják a bábszínház dróton ríngatott figuráit? — Marionettek.

Mi a neve annak a színpadi játéknak, amely csak arcjáttékkal és taglejtésekkel fejezi ki a cselekményt mozgató érzelmeiket és gondolatokat, az élőszó mellőzésével? — Pantomím.

Mi volt az indusok klasszikus nyelve 2500 évvel ezelőtt? — A szanszkrit.

Hol van Európa legmagasabb kéménye? — Bochumban (Westfália, Németország), ez a kémény 182 méter magas.

A minden – semmivé lett

Áll az utcán, a nyirkos szürkéségben. Menne, de nem tudja: merre és hová? Célja, terve, iránya nincsen, csak egy: hogy mégis menne muszáj, mert a mozdulatlanság: halál!

Ruhája rendes, tiszta, bár kopott. Okos arcán a kinok árka. Keze remeg, mert fél attól, hogy amit mégis megfog: kihull belőle.

A hangja csöndes, finom, jólvevett. Tekintete szelíd, de fénytelen: reménytelen.

És áll, vagy megy az utcán, a nyirkos szürkéségben.

Maga is érzi: mindegy, mit csinál?

És gondolkodik, mert ideje van bőven:

— Mindent tudok, mert mindent megtanultam.

Tudok nyelveket szóban és írásban. Tudom a népek történelmét és törvényeit. Ismerem a virágokat, az állatokat és a föld belsejét. Az egész világot beutaztam, könyvek és képek segítségével. Megbirkóztam a legnehezebb számtani műveletekkel és otthon vagyok a muzsika birodalmában. Olyan betűket rajzolok a papírosra, mint a középkor krónikamásolóí. De a gyorsírásról is értek, hogy ne kelljen próbára tennem az emberek türelmét...

Néhány lépést tesz, aztán megismétli:

— Mindent tudok, mert mindent megtanultam!...

Csak egyet nem tudok: élni... megélni... Erre nem tanított meg senki és ezért fogok éhen pusztulni...

★

A történelem számára ideírjuk: 1936 ősze van.

A férfi, aki mindent tud, csak egyet nem tanult meg: mindnyájunk ismerőse.

Ott ül mellettünk, beszél hozzánk, sőt — őszinte pillanatainkban — a saját tükrünkben tekint reánk. És ez a tragédia a legborzalmasabb tragédia, mert a görög és shakespeare-i drámák lármás dübörgése helyett, halálos csöndben és sári némaságban pereg le.

1936 Hamletje ez, aki nem azt kérdi:

— Lenni, vagy nem lenni...?

Hanem ezt:

— Tudni, vagy... megélni...?

Igen, ez a mi vajdó korunk megdöbbentő kérdése, ami embereket öröl meg és hajt az örület karmai közé azért, mert a minden — semmivé lett és a mindentudás még csak arra sem ad jogot, hogy belőle — meg lehessen élni... — dődy —

Török Rezső:

Ücsörgés

— Lám csak Berka nyanya, hát ki-gyüött levegőzni?

— Ki fiam, ki. Két pihenés közt e' kis téllen ücsörgésre.

— Ajj, ne mongya, ölöget dógozik maga.

— Ki tuggya azt? A jányom, meg a vöm kint a munkán... azok is úgy kapják egy nap a jó hirt rullam, mint Hajagosné a jószágáru.

— Hát a' hogy kapta?

— Kertek ajján megállította ütet az a bice-bóca Dočskó Pál s aszongya: „hajja csak lelkem, nékem rossz előérzetem van affelül, hogy a maga tehenyinek valami baja esett“. — „Jézus Márija“ — rettent meg Hajagosné. — „mirü gondója?“ — „Hát arrul“ — mondta a vén baklábú, „hogy éppen hozzák a bürüt“.

— Ne kuvikojjon má! Sz' ollan friss egésségbe van maga Berka nyanya, hogy el tunná járná a mároki mártogatós csárdást is.

— Akárcašak özvegy Ficzkó Mártonyné. Mer ott ült a batyubálon, oszt hallgatta a cigánymuzsikát. Két pernahájder legény meg azon vitagzott, hogy vajjon ha táncra kérnék a „nyócvanhat-esztendőš barna kiszányt“, vagysis Ficzkónét, ugyan rá lehetne venni e' fordulóra? Hát az egyik szélkeverő aszonta, hogy ű ráveszi. Oda is ment hozzá s mer tulta, hogy az özvegy igen szereti a pézt, szép csöndessen a fülibe sugta: „öreg nyanyám, járna velem öl pengőér e' táncot?“ — „Járok fiam, honne járnék!“ — monna a vén csoroszla s ollan szaporán rakta, akar e' südőjány. Mikor osztán vége vót a táncnak, belekapart a keszkenőjibe, odanyomott a legény kezibe egy öt-pengőst s aszonta: „nesze, fiam, amit kértél, igazán megérte“.

— Az ördög vasajja ki a ráncos bürüt, hát annyira oda van azér a boloncásá-gér?

— Mer az ura életibe csak akkor kerekedett táncra, ha Ficzkó Mártony az ustorral zendített rá arra a nótára, hogy: „Porzik, porzik a pápai úcca...“ — Persze most kipótojja.

— Ha fojtott zsarát levegőt kap: föl-lángol.

— Az asszony nem oroszlány, hogy katračba tarcsák.

— S az is megbosszulja magát, ha nem veszik emberszámba. Lam csak,

Ávadzó Linát mán az ides-
apja is úgy fogta, hogy
bármit szólt a jány, rög-
vest ráhörkent: „nem kér-
deztelek“. Azután osztán
mikor Sereg Lajos elvette
ütet, a' is gyakran oda-
pökte néki, hogy: „téged
nem kérdezett senki“. Hát
ecccer a Lina kint áll a
kapu előtt. Arra gyün az a pálinka-
magasztaló Giza Istvány, átkarojja a
menyecskét, e'-két-kilenc páros csolkot
cuppogt a képire, oszt továbbmén. Se-
reg Lajos meglátta eztet a szénapallás-
rul, persze mérgessen lekajdált a fele-
ségire, hogy mér türte szó nélkül a
kapatos betyár csolkjait. „Hát azér“
— rántolt a vállán Lina, — „mer meg-
szoktam, hogy engem nem kérdez
senki“.

— Meg osztán az a Giza Pista igen e'
jóképü legény! — Hát ahhoz mit szól
Berka nyanya, minő szegényes teme-
tése vót Kapor Báлиндénak?!

— Ammán az urátul számítottók, hogy
mennyire nyitja ki a bukszát.

— Hijába nyittya, ha üres! Nékem
monta tennap, aszongya: „ollan rosz-
szul hozott az árpa, kéntelen vótam a
legszükebb körre szorítottani a megbol-
dogultat“.

— Hadd el csak. Azokat a geleszta-vé-
kony gyertyákat égette... majd úgy
viselkedett, mint odaát. Hídvégen Ge-
legonya sógor.

— Hát a' hogy viselkedett?

— Amikor az anyósa ravatalon fekütt,

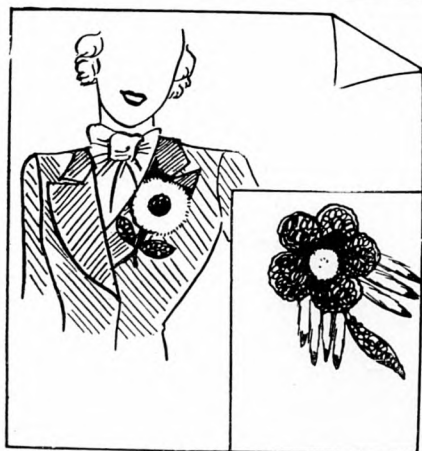
Gelegonyané odaborút az elhótt ides-
annya kebelére s folton kiáltozott,
hogy: „jaj anyám, jaj drágám, ne
haggy itt árván, ébreggy föl“. Hát ec-
cer csak az öregasszony kinyitotta a
szemét s fölébrett. Mer csupáncsak
cethalott vót.

— Jesszusom! S a veje?

— Ránézett a feleségire, megcsóválta
a fejét s aszonta csöndesen: „ugy-e,
mindig mondom, hogy ne járjon any-
nyit az a nagy pofad“

— Lám a komisz! — Arrul mit tud
Berka nyanya, hogy Mógor Ferencék
cséplőmasinára alkusznak?

— Csak lassan, lassan. A masina az
nem lekváros gombóc, ahhoz érteni is
köll! Ezeknek az apjuk is ollan vót.
Mikor jól ment soruk, fejibe vette,
hogy ű a két jányának ongorát vásál.
Föl is utazott Pestre, oszt a bótba meg-
tecedett néki e' szép piros-barna on-
gora, meg is kérdezte, hogy mibe kós-
tál. Aszongya a botos: „biz ez áros,
mer valódi büzendorfer“. — „Annem
köll“ — mondta az öreg. — „nékem
szimentáltit aggyék az úr, mer bikába
is csak aztat tartom.“ No cerbuc bu-
gárkám, menek dagasztani.

Utoljára írok...

*Utoljára írok, pedig nem is várja,
Magának már más a kísérgető párja.
Egy cseppet sem fáj, hogy koldús lett
a lelkem,*

*Tudja meg, hogy Magát soha sem
szerettem!*

*Nem fáj, hogy szétépte boldoy, színes
álmom,*

*Csönd van a szívemben, mióta nem
látom.*

*Bilincsbetört vágyam tagadom, hogy
fájna,*

Szívem haldoklása, gyűlöletem árnya.

*Nem fáj, hogy szerelmem semmibe
sem vette,*

*Megyek maguk mellett kacagva, nevetve,
Utánuk sem nézek, mosoly ül a számon,
Mindössze két könnyecsepp fut végig
arcamon.*

vitéz Soltészné Guldán Olga.

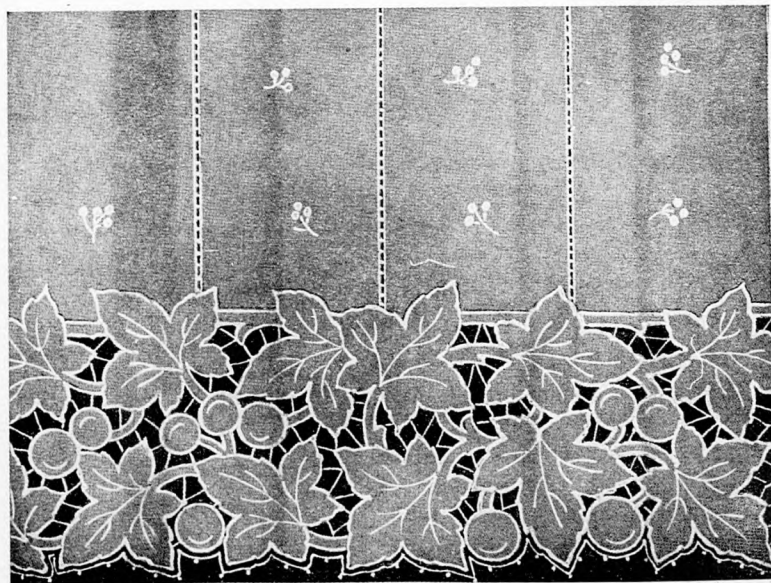
Ami a történetírásból kimaradt...

II. György, Anglia királya, nagy tisztelője volt az asszonyi szépségnek. Rendkívüli vonzalmat érzett Bedford hercegnője iránt, akinek tetszését és szimpátiáját minden elképzelhető eszközzel el akarta nyerni. A király egyszer a Hyde-parkban lovagolt, amikor szembe találkozott a szintén lovon ülő hercegnővel. Valóban rendkívül szép jelenség volt a hercegnő, sötétkék anyagból készült, fehér szegélyű, új lovaglókostümjében. A király tetszését annyira megnyerte ez a ruha, hogy rendeletileg a sötétkék színt tette az angol tengerészet egyenruhájának hivatalos színévé. Innen vette át a többi állam tengeri hadereje is. A tengerészek kék egyenruhája tehát nem azért ilyen, mert a tenger színe is sötétkék. Hanem egész egyszerűen Bedford hercegnőjének lovaglóruhájából lett a tengerészek hivatalos színe.

Amikor Napoleon bukása után a Bourbon-család Párizsba visszatért, egyáltalán nem tudtak alkalmazkodni az új idők megváltozott szelleméhez, amelynek bizonyítéka ez a róluk szóló megállapítás: «Semmit sem tanultak és semmit sem felejtettek.» Éppúgy vonatkozott ez a mondás a francia főnemesség emigránsaira, akik azt képzelték, hogy a közben elmúlt egy-két évtizedet egész egyszerűen kitörölhetik a világtörténelemből. Viselkedésük elkeserítette a népet, követeléseik pedig sok keserűséget okoztak a kormánynak. Egy napon egy nagyon előkelő származású főnemes felkereste a tengerészeti minisztert és nem kisebb dolgot követelt, minthogy őt nevezzék ki a haditengerészet admirálisának. Amikor a miniszter a kívánság megokolását akarta hallani, a főnemes ezt a választ adta:

— 1789-ig a királyi Tengerészeti Akadémia növendéke voltam. Ha nem következik be a francia forradalom, akkor a rendes szolgálati úton én már tengernagy lennék! A miniszter pedig udvarias meghajlással így utasította el a kérést:

— Marquis úr, ne méltóztassék elfeledni, hogy ön közben, a trafalgari csata alkalmával, már hősi halált halt...

Függöny riseliőhímzéssel Wieg Testvérek terve

Mi a boldogság?

Az élet 6 legszebb értéke

A „Sunday Dispatch” című nagy angol hetilap pályázatot hirdetett, amelyben az olvasóknak arra kellett választ adniok: mi az a 6 dolog, amit az élet legszebb értékének tartanak és amikben megvan a kellemesség, hogy birtokosukat boldoggá tegyék. (Csak úgy mellesleg megjegyezzük, hogy 2000 font volt a pályadíj, a zsűri elnöke pedig Lord Alnes, híres államférfi és sportbarát.) A kérdések úgy voltak feladva, hogy a lap 10 dologt nevezett meg és pedig: a *bátorságot*, a *gazdagságot*, a *házastársi boldogságot*, a *boldogságot a gyermekekben*, a *dicsőséget*, a *hatalmat*, a *szépséget*, a *megelégedettséget*, az *üzleti sikert* és a *tiszta lelkiismeretet*, az olvasónak pedig ezek közül kellett hatot kiválasztani és hozzaáfűzni mindegyikhez, hogy miért tartja az életboldogság fontos alkotórészeként. Pályadíjnyertes csak az lehet, akinek választása a legjobban megközelíti a zsűri elnökének titkos döntését. Lord Alnes most hozta nyilvánosságra döntését és azt, hogy ítélete min alapszik. Az ő döntése az élet 6 legszebb és legboldogságosabb értékének czekeit ismeri el:

1. *tiszta lelkiismeret*,
2. *megelégedettség*,
3. *boldog házasság*,
4. *boldogság a gyermekekben*,
5. *hatalom* és
6. *bátorság*

A továbbiakban kijelenti, hogy a feladat megoldása azért volt rendkívül nehéz, mert először azzal kellett tisztába jönnie, hogy tulajdonképpen mit értünk boldogság alatt, amiről majd minden embernek más és más a véleménye. Az ő döntése mindenestre a legszubjektivebb és attól tart, hogy nem fog egyezni a többi ember véleményével, minthogy a boldogságról való fogalmaik különbözőek. Ezt az eredményt, amelyet döntésében közölt, a kiválasztás módszerével érte el. Szívesen bevette volna a *dicsőséget*, a *gazdagságot*, a *szépséget* és az *üzleti sikert*, ha ezeknek az értékeknek birtoklása az illetők életében nem épp az ellenkezőjét eredményezte volna: a boldogtalanságot.

A *dicsőséggel* kapcsolatban két minisztert ismert személyesen, akik világhírűek, de végtelenül boldogtalanok voltak. Hogy pedig a *gazdagság* nem egyenlő a boldogsággal, az már olyan köztudomású tény, hogy bizonyításra se szorul. Ugyanez vonatkozik a *szépségre*, amelynek rendkívülisége majd minden esetben tragikus boldogtalanságba sodorja a nőket. Az úgynevezett *üzleti siker* esetében sem tapasztalta azt, hogy a boldogsághoz vezet.

Ami már most az ő követelményeit illeti, meggyőződése, hogy *tiszta lelkiismeret* nélkül elképzelhetetlen az emberi boldogság. A másik fontos tényező: a *megelégedettség*, aminek alapfeltétele a *tiszta lelkiismeret*. A megelégedett ember pedig semmi színt alatt nem lehet boldogtalan. A *házastársi boldogság* is feltétlenül szükséges, mert a magányos életet élő emberek feltétlenül egoisták lesznek és soha nem ismerik meg azt a *tiszta boldogságot*, amit a harmónikus házassélet nyújt

De épp oly világos, hogy a *jó gyermekek boldoggá teszik szüleiket*, de ennek viszont az ellenkezője is igaz, hogy a rossz gyermek szülei boldogtalanságát jelenti. A *hatalmat* azért sorozta a boldogság tényezői közé, mert a hatalommal olyan rendkívüli lehetőségek nyílnak meg, amelyek alkalmasak arra, hogy az embert boldoggá tegyék és ily módon valóban boldog is legyen.

Végül következik a *bátorság* és pedig úgy fizikai, mint erkölcsi értelemben. Annyit azonban kötelessége kijelenteni, hogy a *bátorság* egymagában, bár az egész világ csodálattal adózik neki, a boldogságot meg nem szerzheti.

Igy hangzik a zsűri elnökének döntése. Nagyon jól tudja, sokan lesznek, akik másként határoznak és akik az ő felhozott érveivel egyetérteni nem fognak. Annyit azonban feltétlenül mindenki el fog ismerni, hogy Lord Alnes döntésében egy fenékelt gondolkodású, nemeslelkű és élettapasztalatokban bővelkedő, őszinte ember hangja keresi az élet hat legzebb értékét és ezen keresztül az élet boldogságát.

Furcsaságok, érdekesességek

Mesterségesen előállított «négylevelű» lóhere. — Ha elfogadjuk azt, hogy a négylevelű lóhere szerencsét jelent, akkor P. W. Wilson, a visconsini egyetem professzora teljes joggal megérdemli, hogy «szerencsés flótás»-nak nevezzük. Kitalálta ugyanis a módját annak, hogy mesterséges úton természetesen négylevelű lóherét. Ha pedig a négylevelű már szerencsét hoz, még inkább illik ez az ötlevelű lóherére, pedig Wilson professzor ilyeneket is tud természetesen, a kitűnő tudós nem azzal a céllal fogott neki munkájának, hogy négy- vagy ötlevelű lóheréket produkáljon, hanem a növények növesztését akarta tanulmányozni kisebb légnomások alatt és véletlenül lett az eredmény a «szerencselóhere». A növényeket ugyanis olyan üveg-retortákba tette, amiknek légnomását a normálisnak egyötödére fokozta le, szóval: olyan légköri viszonyoknak tette ki a növényeket, mint amilyen körülbelül a sztratoszférában uralkodik. A legnagyobb meglepetésére a lóhere ebben a ritka levegőben, ahol az ember már elpusztul, a legkisebb mértékben sem szenvedett, sőt ennek épp az ellenkezője következett be, amennyiben pompásan érezte magát. A levelei nagyobbak, szélesebbek lettek, sőt az egész növény maga is megnagyobbodott. Egész különös alakú növények fejlődtek ki, különös csipkézett leveleket kaptak és ebben a mesterségesen ritkított légnomásban számtalan négy- és ötlevelű forma alakult ki. A professzor az ellenkezőjével is kísérletezett és olyan légnomások alatt is próbált növényeket természetesen, amelyek a normális kétszeresének felelnek meg. A meglepő eredmény itt azonban elmaradt, mert a lóhere semmiben sem különbözött a rendes mezei lóherétől.

Miért könnyezünk a hagyma felszeletelésekor. — Köztudomású, hogy a fiatal hagyma nem esal ki könnyet a szemünkből. Csak az öregebb hagymáknak van ilyen hatásuk. A legújabb tudományos kutatások a hagyma könnyfacsaró hatásának okát egy könnyen illanó olajban találták meg. Ez az olaj a tavaszi és a nyáreleji hagymákban csak a legcsekélyebb mértékben van meg. A legújabb kísérletezések viszont a nyári és az őszi hagymák egy tonnájában körülbelül 5 centiliter ilyen könnyfacsaró olajat találtak.

A nap mint közlekedési rendőr. — A legújabb szenzációs találmány a világítás terén egy lámpa, amit maga a nap gyújt meg és olt el. Newyork közelében, az országutakon ilyen nátrium-lámpákkal felszerelt állványokat helyeztek el, amelyek úgynevezett fotoelektrikus szerkezetbe vannak kapcsolva. Amikor a nap már elég magasban van az ég boltján, sugarai eléri ezt az érzékeny fotoelektrikus lemezt és a lámpákat eloltják. A sötétség beállakor ennek az ellenkezője következik be. Ugyanez történik ködben, esőben és havazáskor. A közlekedési lámpák tehát abban a pillanatban azonnal működésbe kerülnek, amikor beáll a sötétség, szóval: amikor szükség van rájuk, napfényben pedig kialszanak. Ily módon a felesleges világítás ideje valóban a minimumra esik.

Színház

Három bemutató egy héten. A Nemzeti Színházban a „Sátoros király”, a Belvárosi Színházban „Az udvari páholy”, a Pesti Színházban „A virágzó asszony” című darab került bemutatásra

Szántó György, erdélyi író, a «Sátoros király» című drámájában Kelet és Nyugat malomköve között őrlik az országot. Pártviszály és belvillongás, acsarkodás és gyűlölet dúl a besenyők, magyarok, kúnok és sömjenek között és a király, akinek anyja kún leány, az anyja nemzetsége pártjára áll és ezzel még magasabbra lobban a gyűlöletek lángja. A darab megrendítően tömör alkotás, kompozícióján átüt az igazi költő lélekmelege, melyben benne szunnyad a jövő teljesebb ígérete. A mi szemünkben és megbecsülésünkben Szántó György művészi egyéniségének ezze a súlyos dokumentumával magasra emelkedett és mint a fellegek mögött előbukkanó nap, aranyfényt sugároz az erdélyi irodalomra. Az életre hívott történelmi idők emberei más névvel, más alakban, más ruhában ma is ugyanúgy keverik, kotyvasztják a politika mérgeit s talán azért menekülünk a történelmi tükörbe való nézéstől, mert a magunk bűnét látjuk meg benne. Szántó György nem érdemli, hogy kemény kritikával elvegyük a kedvét a színdarabírástól, mert a történelmi témák feldolgozása van olyan irodalmi érték, mint a házasságtörések izgalmas, szennyes fordulatának színpadra való állítása. Nyiljanak meg a színházak kapui az erdélyi írók előtt, hozzák ide a művészethez hübb viszontagságos életük nosztalgiját. Nyírő József Uz Bencéje is megszólaltatható volna a Nemzeti színpadán. Helyet kérünk a vidéki írók számára is, akik nem értenek a könyvököléshez. Ne érezzék, hogy a fővárosi színpadi szerzők kisajátították maguknak a színházakat és ezért nem tudnak ők is szóhoz jutni. Dr. Németh Antal, a Nemzeti Színház két év óta igazgatótanul agyonhajszolt igazgatója, hivatásának magaslatán áll, amikor e tekintetben is úttörő munkát végez s a Nemzeti Színházhoz küldött darabok közül minden szezonban kiválasztja a legérdekesebbeket. Felfedezései élményt jelentenek a színházba járó közönségnek, mert a saját művészi elgondolásával, nemes szándékával, jóakarattal segíti sikerhez. Szántó György darabját is Németh Antal igazgató rendezte briliáns ötleteinek megvalósításával.

A Belvárosi Színház J. M. Crawford és Hans Lang az «Udvari páholy» című zenés vígjátékát adta elő

Emőd Tamás, a kiváló poéta átdolgozásában, aki nemes veretű pattogó rímeivel eredeti hangot és friss színt adott a darabnak. Meg kell állapítanunk, hogy Emőd Tamás ötletes átdolgozása nélkül a darabnak nem lett volna közepes sikere. Az operettecske zenés vígjáték zenekar nélkül csupán két zongorával, operetténekesek és hang nélkül. A darab szövege nyúl-farknyi, mint a benne levő szellemesség. Csak ennyi: egy államocská királya nem szimpatikus a polgárok előtt. Részt kellene vennie valami ünnepélyen. A miniszterek bombamerénylétől félnek. Egy embert keresnek, akinek az alakja, arca hasonlít a királyéhoz. Találnak is egy szegény flótást, aki a királynéval végigmókázza az ünneplés kálváriáját, akiről csattanól kiderül, hogy nem is igazi királyné, hanem épp olyan álkirálynő, mint amilyen «link» a király. Nem volt élvezetes három órát végig izzadni a levegőtlen színházban. A városi tisztiorvos nem végezne eredménytelen kísérletet, ha egyszer megvizsgálná ennek a színháznak a levegőjét. A színház igazgatóságáról tudjuk, hogy mindenben előrelátó, több gondot fordíthatna az elhasznált levegő felhűtésére, mert komoly az aggodalmunk, hogy sem a közönség, sem a művészek nem bírják ki egyszer — szédülés nélkül.

A Pesti Színház «A virágzó asszony» vígjátékkal nyitotta meg az idei szezont. Denys Amiel poéta-író a darab szerzője és Harsányi Zolt fordította. A Párizsban nagy sikert elért előadások után nálunk is egyetlen estén meghódította a premier közönségét mélyen emberi problémájával: az anya és leánya finoman megkonstruált szerelmi történetével. A modern leány és a tegnapi tradíciókkal terhelt mama egyszerre lesznek szerelmesek egy férfiba, a leány udvarlójába. Szívdobogással figyeljük a költőt, aki olyan finoman szövi és bontogatja a szerelemben vergődők körül font szálakat, hogy ezt az örök témát úgy hallgatjuk, mintha először tőle hallanók. A színpad és a közönség egyévolvada követi a költőt, az ő gondolata szerint nevetünk, könnyezünk, vagy még ennél is többre, hallgatásra tanít meg. Csak egy igazi művész tudja ilyen elementáris erővel kicsalni a közönségből az elismerés vastapsát, ami nem is maradt el. Őszintén gratulálunk.

Kertész Béla

NŐK PARLAMENTJE

Zsémbes öregek

Sokszor eltűnődtem, hogy oly kevés a mosolygó, vidám öreg. Nem lehet a halál közeledtével megindokolni. Nem, mert a halálra nem igen gondol tartósan az ember, — sem fiatalon, sem öregen. Csodálatos dolog, hogy jövője mindenkinek van. Láttam 80 éven felüli öreg urat, kinek gyermekei sincsenek s mégis ülteti a gyümölcsfákat s lehet, hogy ilyen élniakarással enni is fog a gyümölcsükből. Dehát — miért is zsémbesek az öregek? Erre talán kérdéssel felelhetnek: miért kedves a gyermek?

A gyermeket, mondhatni — fészekrakásig, dédelgeti, félti, szereti, simogatja, öleli, csókolja: szülője, testvére, s aggódik érte a szülőkön kívül az egész rokonság is. Még akik távolabb kerülnek azoktól is, hányszor kérdik meg sok éven keresztül, hogy van, egészséges-e, milyen magas, kire hasonlít, milyen a hangja, a természete a kicsiny és a nagyobb gyermeknek. Ennyi szeretet öleli körül a gyermeket. Az édes anya szeretetéről nem is beszélve, amit elmondani meg sem kísérlek, mert ezt az érzést kifejezni a szó is színtelen. És — a szeretet magjából nő az a csudafa, amelyet kedvességgnek nevezünk.

Mikor a drága, jó édesanya babusgatja, ópolja gyermekét, — akkor — többnyire még őt is nagyon szeretik. Ez a szeretet élteit, ez a szeretet ad erőt a szülőknak a gyermekek jólétéért küzdeni. A gyermek jövőjébe vetett hit beanyozza a nehéz és szomorú napokat.

A nagynénik, nagybácsik is elkísérik a gyermekeket szeretetükkel az élet, — a világ küszöbéig, sőt, ha a gyermek ragaszkodó szeretete megmarad — ami, sajnos, ritkaság, — életük végéig.

A fiatalúság özö. Özöd örömeiben, szeretetében. Helyes. De hát a szeretet isteni nagyságából, bőségéből — legelőbb hátlából — juttatnia kellene az időközben elarvult, egyedül maradt: édesanyának, édesapának, nagynéniknek, nagybácsiknak. Mert az elarvult, magára maradt öregek, lesznek — saját hibájukon kívül, a család alig tűrt, sőt türehetetlen zsémbes tagjai. Aki oly szerencsés, hogy együtt öregszik meg párjával — nem zsémbes. Az idő még a kevésbé egymáshoz illő házastársakat is összehangolja s szépen, szelíden, békében öregsznek. De itt vannak azok, akik egyedül maradtak, rászorulnak arra, hogy a szeretetet — a lélek életét erejét — a fiatalabbaktól várják! Szeretet nélkül nem lehet élni. Szeretetmorzsákon csak tengődni lehet. Így él legnagyobb része a zsémbesnek mondott, sajnálatra méltó öregeknek!

Fiatal szülők, reményei, letéteményesei a jövőnek, a boldog magyar jövőnek — szeressétek az öregeket is. Szeressétek, ha nem akartok ti is türehetetlen öregek lenni. — Mert — amint kicsinyeitek töletek látjátok szeretni, gondozni az öregeket, — ugyanúgy fognak veletek bánni egykor, ha — megéritek!

Úgy-e, szeretnétek boldog öregséget, — úgy-e, fájna, ha megtört tagjai lennétek, — mostani, remegve féltett körtökönek? — Úgy-e, gondolatnak is hihetetlen, — hogy egykor drága, gyűzőgő csóppsegeitek lelkisínyőleg elmosolyodjanak tetteiteken. Pl. ha nem jól látsz majd s törött cukor helyett a tejszínhabba merül

mölcsöt hoz. Milyen kedves, vidám lesz a nagymama, ha vendég érkezik, vagy távoli unokáit látja, — kik ünnepi szeretettel közelednek hozzá.

Tegyük rendszeresé otthonunkban a szeretet állandó érzetétését. Ne legyen az ünnep, ha családunk idősebb tagjaihoz szeretettel közeledünk. Hiszen szíve mindenkinek van — s a szeretet olyan tőke, mely sohasem fogy el. Ellenkezőleg — minél többet adunk, annál több marad nekünk.

És — nem lesznek zsémbes öregek, — kiktől menekül a család s akik szeretetlennül, szomorúan, elkiseredetten morzsolgatóják napjait.

Ne csak akkor közeledjünk idősebb rokonságunkhoz, ha sürgősen szükségünk van rájuk. Pénz, protekció stb. Pl. Jőjjön el drága lda néni, ügyeljen fel ma a gyerekekre s a cselédekre, mert sürgősen el kell utaznunk. — Vagy színházba szeretnének menni. — Arra nem gondolunk, s a legkevésbé sem vesszük észre, hogy lda néni azért, — hogy mi szórakozásunk, kénytelen lemondani az ő jól megérdemelt nyugalmáról, otthonáról; — s vesződik a mi többnyire rosszul nevelt, — de legalább is lda néni szempontjából — másként nevelt — gyermekeinkkel. Hogy az eszünkbe jutna, hogy lda néni is szeretne ám még itt-ott színházba menni, mert az jobb dolog ám, mint egy öreg néni, aki elszokott a gyereklármától, pásztorokodni, bíraskodni; — hogy arra gondolnánk, hogy pl. holnapután lda néni meglepjük színházjeggyel, hogy neki is legyen öröme.

bele a kanalad. — Ha megéred, hogy lépteid nem lesznek többé ruganyosak, frissek, fiatalosak — s gyermekeid — kikért most nappalodot, éjleted, sőt élettedet adnád — csoszogva fognak utánozni, — s ha leülts közéjük, egyenként elszállingóznak s azon veszed észre magadat, hogy vagy teljesen kihagynak a társalgásból — mintha ott sem lennél, — vagy egyedül maradtál. Kutathatsz újabb fortélyok után, hogy újból közéjük kerülhess, mert te szeretet majd akkor is véreidet, sőt sokkal jobban — és mégis. Szeresd az öregeket! A szeretet minden talajban megterem — és — áldott gyű-

Szeressük az öregeket! Értsük meg szókáikat. Próbáljunk magyarázatot keresni tetteikre. Ha megértjük őket, s szeretettel igyekszünk segítségükre lenni apró bajaikban, már körülbelül boldogítottuk őket.

Gondolozzunk rajta. Talán még sem jól van ez így, ahogy van. Hátha tudnánk mi kedvesek és szeretetreméltóak lenni az öregekkel is. Tegyük fel, hogy szükségünk lenne, sürgősen, égetően Kálmán bácsi segítségére, hogy jöbarátjándól szószólónk legyen — úgy-e, tudnánk kedvesek, szerények, sőt tisztelettelűdők is lenni. Próbáljuk meg, írtsuk ki szívünkéből ezt a mai szokásos fölénykedést. Nézzünk végig elmúlt életünkön — mik lennének, ha a körünkhöz tartozó öregek nem lettek volna jók, türelmesek, önfeláldozók. Ne úgy bánjunk az öregekkel, hogy állandóan érezzék; kegyesen elnézzük nekik; — hogy élnek. Hála helyett valami fölénykedő modorban érintkezünk velük. Csak egy százdársnyit igyekszünk visszadni abból, — amit tílűk élveztünk s nem lesznek többé zsémbesek az öregek.

Dr. Beke Istvánné.

HÓRY LÁSZLÓ LEVELE

Egyik pesti nagybankban, ahol a tisztviselők csak abban különböznek a gályaraboktól, hogy nincsenek odaláncolva a munkasztalhoz, dolgozik egyik bankvezér fogadott fia is. A fatalembert kedves, friss temperamentumú, aki sehogyan sem tudott beletörődni, hogy naphosszat ne szóljon egy szót, a látogatókkal váltott hivatalos beszéden kívül. Ezért eredeti módon segített magán. Javareaszt idős kollégái a munkasztal fölé görnyedve dolgoznak és egy szót se szólnak egymáshoz. A fatalembert megpróbált különféle módokon közeledni, de eredménye nem volt a kísérletezésnek. Minthogy beszélni pedig nem szeretne elfelejteni, rászokott arra, hogy fennhangon, magában beszéljen.

Például reggel, amikor megjelenik a munkasztalnál, kérdésekkel ostromolja magát. Ilyen formában:

— Mondd, Károly, hogy mulattál B. báróknál?

Nem marad adós magának a felelettel:

— Nem valami különösen. Unalmas népség és újabban még a koszt se jó náluk.

És így tovább. Kérdést kérdés követ. De egy se marad felelet nélkül. Ha valamin meglepődik, megbotránkozik, csak ennyit mond magának:

— Én csak annyit mondok neked, Károly, hogy csodálatos a lónak élete.

Az egész magában beszélgetésén a visszatérő „csodálatos a lónak élete” refrainen sokat mosolyogtak kollégái.

Valamelyik reggel a bank mindenható vezérigazgatója végigjárta a termeket. A fatalembert éppen nagy vitában volt magával, amikor háta mögé került a vezér. Végighallgatta az érdekes beszélgetést, majd vilámcspásszerűen, a legizgalmasabb részről megszólalt a fatalembert mögött:

— Én csak annyit mondok neked, Károly, hogy csodálatos a lónak élete.

A fatalembertnek azóta, a hivatalos beszélgetésen kívül, szavát se lehet venni, mert némasági fogadalmat tett. Mondanom sem kell talán, hogy a vezér jólsikerült rögtönzésekör felszabadultan tört ki a kacagás a tisztviselőkből. Károly pedig azok közé a furcsa emberek közé tartozik, aki nem szereti, ha rajta nevetnek.

★

A napilapokban megjelent egy házassági hír, amely szerint Fenesy Ferenc, ismert pesti fatalembert, feleségül vette Cornelié Marie van Heeckeren van der Schoot baronesst Amsterdamból. A bárónő egyike Amsterdamban leggazdagabb és legelőkelőbb

hölgyeinek. Érdekesen mesélik a fiatalok megismerkedésének történetét a társaságban. A fatalembert jó jéghekkli játékos. Annyira, hogy egy éve kölcsönkérte pesti clubjától egy előkelő svájci egyesület. Neki kellett tanítani a svájci fiatalokat. Itt ismerkedett meg a szép holland bárónővel. Azt mondják, hogy a menyasszony vagyona pengőben is jelentős lenne, hát még a legnemesebb külföldi valutákban.

★

Himmler Márton amerikai bányatulajdonos és bankár arról nevezetes, hogy azon kevesek közé tartozik, akiknek szabad volt saját dollárt kibocsátani. (Amerikában ugyanis, ha valaki a megfelelő aranyfedezetet leteszi, pénzt bocsáthat ki.) Az idén nyáron egy nagy amerikai csoportot kalauzolt Magyarországra. Azt a második amerikai magyar generációt hozta el hozzánk, amelyiknek a szülei vándoroltak ki és még sohasem volt Magyarországon. Mindenki jóleső érzéssel nyugtázta, hogy a dúsgazdag bankár és bányatulajdonos az idők folyamán is megmaradt lelkes magyarnak.

A napokban utazott el Pestről. A Margitszigeten lakott és a szó szoros értelmében könnyek között vett búcsút az ősi színekben pompázó szigettől, miután napról-napra halogatta az elutazást.

★

Szerencsés ember Kakasi Ödön uradalmi intéző. Két év alatt kétszer nyert komoly összeget sorsjegyen. Két éve 8000 P-t kapott. Most pedig egy még tekintélyesebb összeggel húzták ki a sorsjegyét.

★

Schuschnigg kancellár magyar festőknek ült modellt a napokban. A két világhírű Hellebrandt-lány, akik arról híresek, hogy egyszerre festik ketten ugyanazt a témát, készítettek eredeti portrét az osztrák szövetségi kancellárról.

★

Ujváry Olga, a híres bécsi magyar kómi-kusnak a leánya, hazajött Amerikából. Saját női zenekarával lépett fel a Broadway-n. Nála volt szerződésben a nagy világbolondító szelthámos Staviskynek az özvegye, aki köztudomású, hogy színésznő lett férje halála után. Ujváry Olga sok érdekeset mesél a legnagyobb gazdagságból girlsorba súlylyedt francia hölgyről, akinek ma nincs más gondolata, mint két kis gyermeke.

★

Suttogva beszélnek csak Debrecenben egy kínos zsarolási manőverről, amelyet egy élelmes hölgy folytatott. Egy ismert, előkelő állású mérnök egy vendéglő külön-szobájában találkozott állandóan szerelmével, egy férjes asszonnyal. Ezt megtudta egy másik hölgy, aki több ízben lopva fotográfákat készített a boldogan randevuzó párról. Alkalmos időben a férfi elé állt a

képekkel. Kijelentette, hogy bizonyos körülmények között elálna a nyilvánossághozataltól. Természetesen fizetett az illető úr, csakhogy elkerülje a botrányt. Ez csak olaj volt a tűzre. A pénzéhes zsaroló vérszemet kapott. És ezután már az ügyben szereplő hölgyet is igyekezett kifosztani. Most már odáig fajult a dolog, hogy a mérnök elmenekült Debrecenből, csak hogy pontot tegyen a kínos ügyre.

★

A híres kártyás báró hónapok óta Olaszországban tartózkodik a feleségével, a fiatal ügyvéd igaz bánatára, aki esténként többet szokott tőle nyerni kártyán, mint amit egész életében keresett ügyvédi munkájával.

★

Sidló Ferenc néhány éve készített egy jólsikerült szobrot. A szobor egy holland anyát ábrázolt, akinek a szoknyájához odabújik egy kis magyar fiú, az ölében pedig egy lány ül. A szobor annak emlékére készült, hogy Hollandia olyan áldozatkészen segített rajtunk a nehéz években. Úgy volt, hogy a szobrot Amsterdamban állítják fel. Száz példányt pedig majolikából készült volna előkelő holland személyiségek részére. Az egész szép terv elakadt annakidején. Senki sem tudja, hogy miért. Most költögetik hosszú álmából az arra illetékesek. A legjobbkor, mert jövőre lesz Hollandiában a világjamboree és még egy sereg olyan esemény, amelyre sok magyar is utazik Hollandiába. Csak Csipkerózsika sorsára ne jusson megint a szép terv.

★

Közismert, kedves, szerelmes pár vacsorázik egyik jó budai étteremben. A lány rettenetesen haragszik valamiért. Csak hangfoszlányokat hallani a vitájukból.

— Persze, te így... Veled nem lehet! Úgy se használ a szépszó! — hallatszik a lány ajkáról.

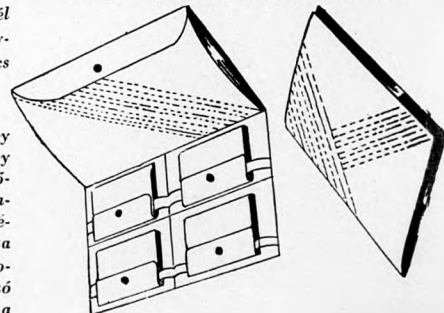
A fiú nem veszi fel a fejmosást. Minél haragosabb a leány, annál jobban mosolyog ő. Valahányszor egy újabb szóáradat zúdul a nyakába, csak így intézi el:

— Nem áll ez jól neked. Inkább cirógass, simogass, becézz, az illik hozzád.

A lányt elfutja egy pillanatra a méreg és még mielőtt megálljt tudna parancsolni temperamentumos kezének, csattan a jól megtermett nyakleves a fiú elképedt arcán. — Nesze! Ezt váltsd fel simogatásra, cirógatásra.

Erre mind a ketten nevetésben törtek ki. A szomszéd asztalnál savanyúan jegyezte meg egy öreg nyugdíjas ezredes:

— Ezt még én is szívesen felváltanám.

Amerikai panoráma

1. Technika:

A Rocky Mountains-hegységben, Colorado állam szívében, 4000 méter magasságban, ősrégi faóriások között, egy kis tisztáson, ahová ritkán téved ember, van egy automata-készülék. A csillogó fémfelirat ezt közli:

1 cent ellenében óriási szenzáció!

Nincs olyan vándor, aki erre az elhagyott vidékre tévedt, hogy egycentes nikkel-pénzt ne szánna erre. Ha aztán bedobta, egy töltött revolver ugrik elő, rajta egy másik csillogó táblácska, ezzel a felírral:

Azonnal tegye be pénzárcaját és óráját a bal nyílásba, ellenkező esetben 5 percen belül halálfia!

2. Orvostudomány

Newyorkban egy ember összeesett az utcán. Normális ájulás. A mentőautó a leg-rövidebb időn belül kórházba vitte. Felöltöje bélésehez varrva egy cédula volt és azon ezek a szavak:

— „Főorvos úr! Semmi másról nincs szó, mint egy gyakran előforduló, normális ájulásról. Figyelmeztetem: nem vakbél-gyulladás! Vakbelemet rövid idő alatt már éppen háromszor operálták és távolították el.“

3. Közoktatásügy

Fájdalom, Amerika ifjúságának általános intelligenciája mélyen alatta marad európai kortársainál. Legjobb bizonyítéka ennek az a néhány idézet, amit egy newyorki középiskola növendékeinek írásbeli dolgozataiból szedtünk össze:

— „A vacuum olyan légüres tér, ahol a pápa lakik.“ (Itt a növendék a „vacuum“-ot a „vatikán“-nal tévesztette össze.)

— „A párhuzamosak olyan vonalak, amelyek mindenhol egyforma távolságban vannak egymástól és csak akkor érintkeznek, ha behajlítjuk őket.“

— „A szög olyan háromszög, aminek csupán két oldala van.“

— „Az encyklopédia a cyklopok alkotása.“

— „Az aequator (egyenlítő) krokodil-szerű állat, amely körüljut az egész földön.“

— „A moszkito az a népfaj, amely az Északi-sark közelében lakik.“ (Itt a növendék a „moszkito“ nevet legyet az „esz-kimo“-val konfundálta össze.)

Egy apró szíveség...

Vidám amerikai regény * Írta: Réthy Sándor

V.

Jerome K. Lewisham, az Első Amerikai Lenolaj és Magszárító R. T. tisztviselője egy pénteki napon, — amely éppen tizenharmadikára esett — közvetlenül üzlet-zárás előtt azt a kitüntető megbízást kapta a cégétől, hogy még az esti órákban állapodjon meg a James G. P. Thorton & Comp szállítmányozási vállalattal egy hajórakomány ügyében.

Lewisham komoly meghatottságot érzett. Ez volt az első önálló megbízása tizen-nyolc éve óta. Mi jöhet ezután? Osztályfőnök lesz... Természetesen, csak úgy, ha a vállalat érdekeinek szemmel tartásával intézi el a megbízást. Azután pedig... Lewisham felsóhajtott: cégvezető!... Esetleg mint aligazgató mehet nyugalomba. Lewisham elhatározta, hogy az üzlet után moziba megy, megünnepli egy majdani karrier első állomását.

Az Olympia mozgóképpalota előtt mindenestre megállott. A kirakat képeit nézegette és a hatalmas plakátot, amelyen egy pápaszemes, szalmakalapos fiatalember két hatalmas Colt-pisztollyal a kezében egész tucat banditát félemlít meg. „Ezt megnézzük“ — gondolta Lewisham, akit mindig érdekelt a kalandortörténetek. Kitűnő megfigyelőnek tartotta magát. Mr. Laeml, közvetlen feljebbvalója, a vállalat exportosztályának főnöke, egyenesen született detektívnek mondta őt, mert egyszer — tisztán logikai alapon — megállapította: hová tűntek el arany manzsettagombjai? Az igazság az volt, hogy Jerome K. Lewisham ejtette bele egy lenolajos minta palackjába, ahogy a próbajelzést a gombokban nézegette, mert erősen kételkedett abban, hogy csakugyan aranyból valók... De ezt gondosan elhallgatta és mosolyogva mondott valamit a szórakozott emberek lélektanáról. Önerzetesen hagyta ott a plakátot. Ő maga még nem került hasonló helyzetbe, mint például a pápaszemes fiatalember. De biztos volt benne, hogy alkalomadtán ő is megállná a sarat.

A kikötőbe torkolló utcák forgatagában eltévedt. Megállott egy ház előtt, amelynek számát összehasonlította a kezében szorongatott cédulára jegyzett címmel. — Ez kell, hogy legyen...

Barátságatlan, szürke ház volt, tipikus irodaépület. Nem látta sehohly a szállítmányozási vállalat cégtábláját. Gondolta, hogy majd érdeklődik valakinél...

Elhagyott épület volt. Hiába nézett körül: egy lelket sem látott. Belépett a liftbe. Valamelyik emeleten majd csak útbaigazítják. Mikor a harmadik emeleten kiszállt, néptelen folyosóra ért. Itt sem látott senkit. Az ajtó nyitva volt. Lewisham mindenestre bekopogtatott. Nem kapott választ. De Lewisham nem hagyta magát: belépett! Előszobába ért. Érdekes, hogy az ilyen üttört-kopott irodaháznak milyen előkelően berendezett helyiségei vannak...

Óvatosan körülnézett. Három ajtó nyílt az előszobából. Az egyiknek a kilincsét halkán lenyomta. De abban a pillanatban még a szívréze is elállt a rémülettől. Mintha az Olympia filmszínház plakátja elevenedett volna meg! Egy hatalmas termetű fiatalember, kezében revolverrel, két ijedt embert tartott sakkban. Az egyik csinos, fiatal hölgy volt, estélyi ruhában, a másik frakkos úr.

Lewisham egy pillanatig gondolkodott, hogy most mit tegyen. Ha valami a kezében volna, — mondjuk: egy ólmos bot! — hátulról könnyedén fejbevághatná a revolveres banditát és megmenthetné a két ártatlan embert. De így... A kezére nézett, ujja tintás volt. Nem, ezzel nem ütheti le. És egy rosszul sikerült támadás esetleg három emberéletbe kerülne, mert a fickó biztosan nemcsak fenyegetésnek használja a revolvért...

Elméleti megoldás után kutatott gondolataiban, de a fiatalember hangja felsattant:

— Kérem a skatulyát. Adják ide a gyémántomat!

Lewisham érezte, hogy nem várhat sokáig. A legbiztosabb ilyenkor értesíteni a rendőrséget. Óvatosan besukta az ajtót. Lábujjhegyen tapogatózott végig az előszobán. Végigrohant a folyosón és beugrott a liftbe. Verejtékes homlokkal szállott

ki a földszinten. Ha ezt holnap megtudják a Lenolaj és Magszártónál, és ha tényleg sikerült elfogni a banditát, ő csakugyan osztályfőnök lesz... Az üzleti életben is a hidegvér és a találatosság fontos. Most itt az alkalom. Az utcán körülnézett, sehol nem látott rendőrt. Futásnak eredt. Már lihegett az erőlködéstől, mikor végre meglátott az úttest közepén egy kékkabátost. Nem törődött az autókcal, hanyatt-homlok rohant a rendőr felé.

— Őrmester úr — lihegte, — jöjjön azonnal...

A hatalmastermetű kékkabátos lenézett Lewishamre.

— Hogy hívják?

— Jerome K. Lewisham, de gyorsan menjünk. A banditák...

— Hol lakik? — kérdezte a rendőr. Lewisham megtörölte verejtékes homlokát.

— Emberéletekről van szó, uram...

— Szabálytalan közlekedés miatt két dollárra büntetem.

Lewisham gyorsan kifizette a büntetést és elmondotta, hogy mi történt a szürke ház egyik lakásában. A rendőr bólogt.

— Gyakran jár ön moziba?

Lewisham már csaknem sírt az izgalomtól.

— Uram, én nem tréfálok, saját szememmel láttam.

— Na, gyerünk...

A rendőr nyugodt léptekkel ballagott a rohanni akaró Lewisham mellett. Közben elmesélte, hogy van egy kis farmja Ohióban, de sokat bosszankodik, mert rendkívül rossz a termés... azután meg sertéspestis volt a környéken... nem is beszélve arról, hogy Európa és Amerika érzelmi konfliktusában, ami a két világrész teljesen ellentétes embereiben mutatkozik meg, csak az Ujvilág lehet a győztes... meg aztán, nemsokára elnökválasztás lesz és ilyenkor nem jó rendőrnek lenni, mert mindenért a rendőrt teszik felelőssé... és...

Lewisham ingerülten szakította félbe.

— Csöre töltsön. őrmester úr. És azonnal lőjjön, ahogy belépünk. Az a fickó nagyon elszántnak látszik.

A rendőr a fejét csóválta.

— Bizony, uram, manapság egy csirkefarm sem rentábilis. A tojók...

Megérkeztek a szürke ház elé. Beszálltak a liftbe és amikor az emeletre értek, Lewisham a nyitott ajtóra mutatott.

— I-itt vagyunk...

A rendőr belépett és egyenesen a szalon ajtaja felé tartott. Belülről egy nyugodt, fölünyes férfihang hallatszott.

— Szóval, azt akarjátok, hogy erősebb legyek!

Az őrmester benyitott. Lewisham az ajtó mögül kandikált a szobába. Valóban kritikus volt a helyzet. A kétméteres óriás mellett, aki revolvert szorongatott a kezében, a jókora rendőr is vézna kisfiúnak látszott. Az ajtónyílásra a három ember ijedten felkapta a fejét. A rendőr rászólt a revolveres támadóra:

— Dobja el a pisztolyát.

Meglepetésükre a bandita előzékenyen engedelmeskedett.

— Most már nincs is szükségem rá, őrmester úr. Majd maga elvégzi a többit. Tartóztassa le ezt a két embert.

Elképedtek erre a szemtelenségre. Most Lewisham is előbújt.

— Én magam is, aki járatos vagyok ilyen dolgokban, azt ajánlom, őrmester úr, hogy bilineselje meg.

És rámutatott Bill Pepperre.

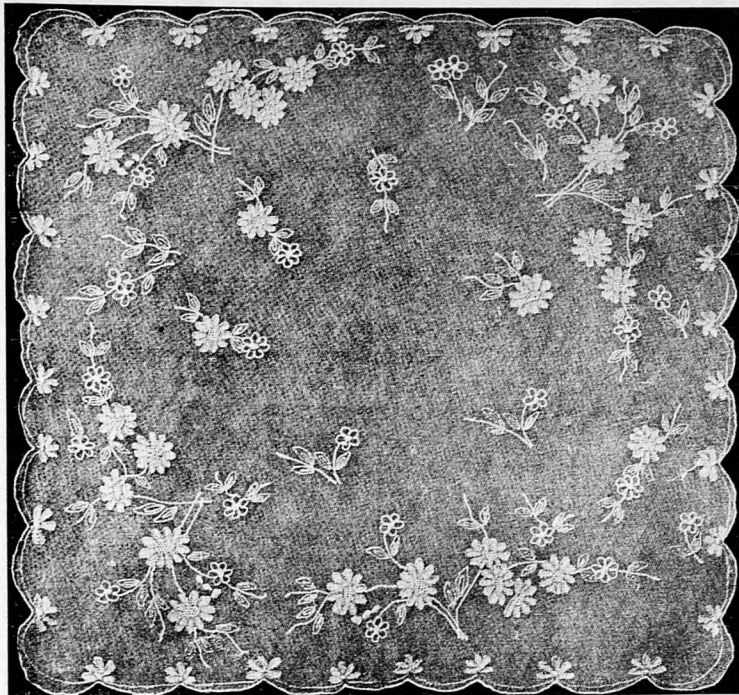
— Fültanuja voltam, amikor ez a fickó revolverrel a hölgy gyámántos diadémiáját követelte.

A frakkos úr a rendőr felé lépett.

— Köszönöm, őrmester úr a közbelépését: ez a bandita tetőt a lakásunkba. Revolverrel fenyegetődzött. Én és a feleségem itt álltunk betetetlenül.

Bill mosolyogva fordult a rendőr felé.

— Egy szó sem igaz, kérem. Az egész úgy kezdődött, hogy egy néger fiú le akart boxolni. És amikor hazamentem ezek az emberek elraboltak.

Hímzett terítő

Wieg testvérek terve

Neved

A Végtelennek örök kárpíjtára

Felírom a Neved,

Ne halványítsa el

Múló emlékezet...

Tollam; a szeretet lángoló sugara,

Ragyog minden betűn,

Mintha egymás után a Napból hullana.

Éjjel, amíg a Hold ezüstárnyakat sző,

Én vele virrasztok.

Ékezetnek keresem a

Legfénylőbb csillagot!...

Vitéz Jónás Ödönné

Az Óceán túlsó partjáról

A legnagyobb és a legkisebb csekk. — A newyorki Chase-ban látható a világ legértékesebb pénzgűjteménye, amelyben egyébküriózumok között, két kitöltött csekk-lap is szerepel. Az egyik a legnagyobb, a másikon pedig a legkisebb összeg szerepel, amelyet valaha csekkel fizettek ki. Az első csekket az egyik amerikai fatermelő cég, a Dodges Fivérek váltotta be és pedig fantasztikus nagyságú összegben: 146 millió dollár értékben. A másik csekk a detroiti Ford-műveké volt és összesen 1 cent szerepelt rajta.

Festmények a tenger mélyében. — Newyorkban egy Prichard nevű festőművész most állította ki néhány olajfestményét, amelyek a tengerfenék életét próbálják visszaadni és amiket valóban a tenger fenekén festett. Búvárrahába öltözve ereszkedett le a festőművész a Bahama-szigetek partja mellett, 20 méterre a tengerbe. A víz itt tökéletesen átengedi a fényt és a déli órákban a tenger fenekén színpadi világosság van. A festőművész itt a „helyszínen” készített eredeti vázlatokat, az erre a célra saját maga gyártotta pasztellkréttakkal. Amikor dolgozott, naponta kétszer ereszkedett a mélybe és mindkét alkalommal egy-egy félórát maradt a vízben. Alapul olajos kendőt használt, amit email-lapra feszített ki. A festményeket azután a vázlatok alapján a műtermeiben készítette el. Minthogy egyetlen napon a víz alatt több mint régy vázlatot vetett az olajos kendőre, a festmények kidolgozása hosszabb időt vett igénybe. Egrészt ezért, másrészt pedig, minthogy minden leereszkedés 30 dollárjába került, a festőművész meglehetősen nagy árakat kér alkotásaiért. Szakemberek véleménye szerint ezek a tengerfenéken készült festmények nem csupán kuriózumot, hanem valóban nagy művészi értéket képviselnek.

A növénymagvak életképessége. — A USA kormányának mezőgazdasági osztálya tudományos kísérletezéseket végzett, hogy sikerüljön megállapítani a növénymagvak életképességét. Virágmagvakkal telt edényt 60 centiméter mélyre a földbe elástak. Harminc esztendő után kiásták és a magvakat elültették. Két nap múlva a magvak csírázni kezdtek, mintha csak az előző év termései volnának. Egy másik edényben különféle kultúrnövény és fű magvait ásták el. Harminc év múlva ezt is kiásták és a magvakat elültették. Az edényben lévő 35-féle mag közül csupán három nem csírázott ki. Ez a három nagyon kényes kultúrnövény magva volt. A többi fajtan azonban meg se látszott a 30 évig tartó eltemetéses.

Olasz * francia * angol

BERLITZ

nyelvtanfolyamok és magánórák

IV. ker. Vörösmarty tér 2. I. emelet

A rendőr nevetett.

— Ez a két kis ember idehozta magát, mi?

Bill bólintott.

— Rendkívül jó megfigyelőképessége van. Csakugyan így történt. De én megszöktem. Ezek után a hölgy látogatott meg és ellopta tőlem azt a kék gyémántot, amelyet a nagybátyám bízott rám.

Lewisham élesen közbevágott.

— Ne fecsegenj tovább! Bilincseljük meg!

A rendőr egy acélkarperecet húzott elő.

— Tartsa a kezét.

Bill vállat vont.

— Rendben van, öregem! De akkor őket is állítsa elő.

Az estélyruhás hölgy kedves mosollyal lépett a rendőr elé.

— Kérem, mi egy estélyre vagyunk meghíva. Ha lehetne, csak holnap hallgassanak ki ebben az ügyben.

— Kérem, asszonyom, az természetes. Ma már nem is fárasztom önöket.

Aztán Bill felé fordult.

—Na, gyerünk, fiatalember.

Bill még visszamosolygott a vendéglátóira.

— Azért mi még találkozunk!

A zöldszemű gúnyosan nevetett feléje:

— Legyen szerencsém, fiatalember.

A kékkabátos, aki örült, hogy ilyen jó fogást csinált, karonfogta a revolveres banditát. Bill Pepper a rendőrhöz fordult:

— Mutassa öregem a tenyerét. Azt hiszem, meg tudom belőle jósolni, hogy magát rövidesen nyugdíjazza.

A rendőr nem éppen a legelőzékenyebben tuszkolta ki maga előtt a lakásból. Jobbkarját szorosan fogta, balról viszont Lewisham karolt belé. Mikor az utcára értek, Lewisham elköszönt.

— Gondolom, őrmester úr, most már ön is tud vigyázni a fickóra. Nekem ugyanis sürgős üzleti ügyeket kell elintéznem. Amennyiben, mint tanura szükség van rám és ha... izé... a sajtó érdeklődne a dolog iránt, Jerome K. Lewisham a nevem, a Lenolaj és Magzárító r. t.-tól.

— Ha én volnék a főnöke, — búcsúzott Lewishamtól Bill — a magok helyett magát száritanám.

Most már az őrmesterrel kettesben indultak a rendőrség felé. Hatalmas, komor épület volt, Bill összeborzongott a kapuban, Flug őrmester még erősebben szorította a karját.

— Mondja, öregem, lesz itt valami értelmes tisztviselő, aki engem kihallgat? — kérdezte Bill szorongva a rendőrtől, — mert... izé... ugyanis van itt nekem egy igen kedves barátom, mondhatnám a legjobb cimborám: Briggs felügyelő, hogyha ismeri.

— Ne beszélj olyan sokat, öcsém.

Egy kis irodaszobába vezette be. Flug őrmester egy fiatal rendőrtisztviselőnél jelentkezett. Elmondotta a történetet.

A rendőrtiszt végignézett Billen.

— Hogy hívják?

— Bill Pepper, fregatthadnagy, a Triumph első tisztje... vegye le ezt a karikát a kezemről, mert nem tudom megszorítani a kezét.

— Nagyon jó kedved van, fickó... de biztosítalak, hogy majd elveszük.

Bill a váliát vonta.

— Ugy látom, maga sem hisz nekem. De van itt egy igen kedves pajtásom a rendőrségen, az öreg Briggs, ő biztosan örülne, ha látna. Talán majd igazol engem. Hívják ide.

Flug őrmester közbeszólt:

— Szimulál, kérem. Azt akarja, hogy bolondnak gondolják. Pedig van neki esze. Bill csodálkozva nézett Flug őrmesterre.

— Öregem, maga egész rendes fickó.

A rendőrtisztviselő röviden utasításokat adott Flugnak.

— Majd holnap kihallgatjuk. Most egy kényelmes zárkat nyitasson neki. Talán holnapra megjön az esze.

Az őrmester újra karonfogta és kivezette a szobából. Rosszul világított folyosón kalauzolta keresztül, majd egy másik rendőr kinyitotta a zárka ajtaját és oda belökték.

Lysiform

nélkülözhetetlen. Saját érdekében használja. * Utasítás minden üveg mellett

A sötét zárkában több alak ült összekuporodva a priccsen. Bill meghajította magát.

— Bill Pepper, fregatthadnagy. A Tri... Az egyik fickó felállt a priccsről és a kezét nyújtotta:

— Lincoln Ábrahám. Az Egyesült Államok ismert elnöke.

Majd egy másik fickó szorította meg a kezét.

— John Rockefeller.

— Henry Ford.

Négyen-ötven szorongatták egyszerre a kezét. És Bill jókedvűen mondotta:

— Egész jó társaságba kerültem. De kiszáradt a torkom, innék valamit.

— Csöngess az örnek.

Harsogó röhögés kísérte a tréfás ajánlatot. Bill kezdte magát jól érezni a vidám társaságban. Leült közéjük egy üres priccsre. Egyik szobatársa, akin pedita nadrág volt és harántcsikós piros szveter, oldalbabókta.

— Miért kerültél ide?

Bill belekezdett, hogy elmesélje a dolgot. De érezte, hogy valószínűtlennek fog hangzani. Abbahagyta és csak röviden közölte:

— Tévedésből.

Még viharosabb jókedv fogadta a választ, amin nem lehet csudálkozni, mert valóban kacagatóan érthetetlen volt. De még annál nevetségesebb, ami azután következett.

— Mindnyájan, öregem, — mondta egy kis köpcös, kerekfejű fickó, — én például egy zacskó nulláslisztet összetévesztettem egy kis adag dinamittal. De a safe felrobbant, öregem. Mindent kiszedtem belőle, amikor megsíptek. Ez volt aztán a tévedés!

Bill magyarázkodni kezdett:

— De az enyém valóban tévedés volt és van nekem itt a rendőrségen egy régi barátom, Briggs felügyelő...

Valaki közbeszólt a szoba sarkából:

— Talán már sakkoztaál is vele?

Bill abbahagyta a magyarázkodást. Körültapogatózott a szobában. Szomorú kis odú volt. Semmi nyoma annak a luxusnak és eleganciának, amit a Sing-Singről meséltek. Ugylátszik, hogy a newyorki rendőrség fogdját teljesen elhanyagolják! És ötven, vagy hatvan vannak egy szobában. Kitapogatta a priccsét, aztán végigheveredett rajta. Elalvás előtt, már homályos öntudattal, Liliánre gondolt. Vajjon mit szólna, ha megtudná, hogy mi történt vele? Eszébe jutott a bandita nevéte. Olyan keményen összeharapta a fogát, hogy az egyik csirkefogó a szomszédos priccsről ijedten felugrott. Elvitték a kék gyémántot... Mit fog szólni nagybátyja, a jó öreg Sam bácsi, ha megtudja a dolgot? Vissza kell szerezni. Kell!... De hogyan? Ha a newyorki rendőrség minden tagja olyan, mint Briggs felügyelő, vagy éppen Flug őrmester, akkor Mr. Grace Honoluluban hiába várja azt a kék kavicsot. De nem, nem! Meg fogja keresni...

Ez alatt Lewisham előnyös megállapodást kötött a Thornton szállítmányozási vállalattal. Meg volt elégedve magával. Vidáman ballagott az Olympia filmszínház felé. Újra megállt a plakát előtt, ahol a szalmakalapos, pápaszemes fiatalember revolverrel tartja féken a banditákat és elmosolyodott. Aztán egy kitünő zsöllyét váltott a pénztárnál.

A nézőtér elsőtétegett és Lewisham mintha magát látta volna a vásznon. Egy bátor és élelmes fiataleberről volt szó, akinek a menyasszonyát elrabolják a gangsterek. De a félelmet nem ismerő fiú addig hajszolja a nyomukat, amíg rájuk nem bukkan, kiszabadítja a lányt és elveszi feleségül... Lewisham mellett kis öreg úr nézte a filmet. Ijedten rezzent fel, amikor szomszédja a vállára csapott.

— Öregem, — mondta Lewisham, — akár hiszi, akár nem, nekem pont ilyen esetem akadt ma!

Az öregúr hallótlüköt vett ki a zsebéből.

— Nem értem, kérem. Kicsit süket vagyok...

Lewisham teli tudóból ordította:

— Mintha csak rólam írtak volna ezt a filmet...

Valahol a hátsó sarokból ideges hang kiabálta:

— Fogja be a száját. Mi is pénzért váltottunk jegyet.

Az öregúr nem értette, hogy miről van szó.

— Mit tetszett mondani?

Lewisham haragosan nézett a kis süket emberre:

— Az egész egy meghűlés következménye. (Folyt. köv.)

Ilyen szép szökéneked lenni

és ilyennek is maradni! A Szökéneked ez a kívánsága most már teljesedésbe megy! Titka ennek a Neo-Shampoo "Szökéneked". Ez a nagyszerű kombináció kizárólag csak a finom és ezért rendkívül érzékeny szőke haj különleges követelményeinek figyelembevételével készült. Szappan- és lugmentes. Ezáltal a haját megkíméli, nem képez mézszappant és a haj természetes aranyfénye akadálytalanul érvényre jut.

Ezenfelül pedig a "Szökéneked" feliratu csomagban lévő kombináció a haj szőke árnyalatát is megőrzi és a már megsötétedett haj is visszanyeri eredeti szépségét. Sötét haj pedig a "Neo-Shampoo" használatával csodálatosan ragyogó lesz, mert a visszatartó mézszappanlerakódás elmarad.

Mindkét Neo-Shampoo "folyékony" állapotban is kapható. Kis üveg P. 0.90, óriás P. 2.40.

NEO SHAMPOON "SZÖKÉNEK" a "fekete fejjel"

Ara 38 fillér

Mindenütt kapható! Forgalmazza hozzá: Mihály Ottó gyógyszerágykereskedés, VI., Podmaniczky ucca 45.

Ezt is jó tudni!

Összel születnek a legsúlyosabb gyermekek. Viszont a legkönnyebbek azok, akik tavaszszal jönnek a világra.

Az emberi test nagyrésze: víz. Az újszülött gyermek kétharmadrésze vízből áll. Felnőtt korban aztán a szervezet víztartalma 60 százalékra csökken. Legkevesebb a víztartalom a csontrendszerben. Ezzel szemben emésztő-, érző-, gondolkodó- és lélekzerveink háromnegyedrészét víz tartalmaznak.

A fűzőedény tulajdonképpen nem más, mint előzetes emésztőszervünk. Az emésztés munkájának nagyrészét leveszi a vállainkról, mert az ételeket megpuhítja, szétbontja és emészthető állapotba hozza.

Vannak kirgiz, néger és indiántörzsek, amelyek teljesen só nélkül élnek. Sőt a sóval szemben annyira érzékenyek, hogy belebetegszene, ha megszórt ételt kell enniük.

Legjobb védelem betegségek ellen az

Odol

FOGÁPOLÁS

a tökéletesített ODOL jelzése, melynek fertőtlenítő hatását nagy mértékben fokoztuk.

Házi kozmetika

Méz a szépségápolásban

Irta: dr. Földes Miklósné

A nyugati államokban az orvostudományok egy új ága hódított nagy tért. Ez a tudományág a természetgyógyászat név alatt ismeretes. Tanai általában a természethez, a természetes életmódhoz való visszatérést hirdetik. Nagy súlyt helyez az irányzat a természetes gyógy-módok, a levegő, a napfény, a víz és a sportok gyógyhatására.

De elsősorban a táplálkozást vette szigorú kritika alá ez az egészségmozgalom. Az orvostudomány megállapítása szerint ugyanis a kultúrember konyhája a sok hússal és állati fehérjével túlnagy feladatot ró az emésztő szervekre és az évek folyamán megmérgezi a szervezetet. Ilyen ártalom a sok fűszer és só is. E táplálkozási ártalmakra vezet vissza a természetgyógyászat a különféle anyagcsere-megbetegedéseket, a köszvényi, érmeleszedést és a bőr tisztátalanságait.

A szépségápolásban ezeknek az elveknek igen nagy a jelentőségük. Már régen elfogadott tapasztalat, hogy számos szépséghibának, a bőr sokféle elváltozásának gyakran a helytelen táplálkozás az oka. Így jogosan beszélhetünk szépségápolásról, mely a gyomron keresztül, a táplálékok helyes megválogatása segítségével történik.

Azon tápanyagok közt, melyeket a természetes gyógymód mint gyógyhatású anyagokat ismer, fontos helyet foglal el a méz. A népgyógyászat is régóta ismeri gyógyító hatását. Gyermekek béluhrutijánál használták, mint gőgyszert. A természetgyógyászat mint nagy táptétekű, könnyen felszívódó anyagot dicséri sportolók számára és mint diétás szert anyagcsere-megbetegedéseknél, mivel fehérje- és sótartalma nincs.

Mint szépítőszert külsőleg már a legrégibb idők óta használják. A modern gyári kozmetikumok közül számos tartalmaz mézet. Ismertebb az úgynevezett méz-zselé, melynek anyaga túlnyomórészt glicerin és méz.

A nyugati, modern kozmetikai intézetek is alkalmazzák a mézet külsőleg és belsőleg is. Az úde arcból elérésére naponta kúraszerűen 3 kanálnyi mézet kell vízben vagy tejszínben oldva elfogyasztani, előírásuk szerint. Azonkívül a ráncok ellen alkalmazott arcpakkolásai nagy részében is van méz. Egy ilyen háziilag is alkalmazható ráncok elleni arcpakkoló pép a következő:

Egy evőkanálnyi árpalisztet, egy tojásfehérjét, egy evőkanálnyi felmelegített mézet keverünk jól össze. Ezzel a péppel ecseteljük be a ráncos arcból, a szemalatti tájat is és hagyjuk rajta éjszakára. Reggelre mossuk le.

Kozmetikai üzenetek:

«Elvira.» Pajzsmirigyültengése és a főlösleges szőrszálak jelentkezése között van összefüggés. Az alaphajt arccsal kell gyógyítani. Főlösleges szálat pedig elektromos úton kell végleg kiirtani.

«Vidiki előfizető.» A panaszolt tünetek az arcból nagyfokú szárazságnak a következményei. Szívesekedjék nevét és címét közölni, hogy levél útján adjak részletesen utasítást arcának helyes ápolására vonatkozólag.

Ami a fémjelzés az ékszeren, az a Kutnewsky név a prémén,

mert raktáron vásári árut nem tartunk, bundáink és egyéb szőrméauink a legnemesebb préméből készültek, — a legújabb párisi szabásúak. Ez a titka annak, hogy a legolcsóbbak vagyunk. KUTNEWSKY SZÜCS, IV., Kristóf-tér 6. szám.

A HIVATALNOKLEÁNY

Nyugatról az ipar és kereskedelmi munka hazájából indult el bátorítlanul, tipegő léptekkel, szinte bocsánatkérő alázatossággal, szelid arccal és csöndes gesztusokkal az új embertípus: a dolgozó nő típusa. A két nem egyenlőségének apostolai ujjongva köszöntötték a Nyugatról kelő napot, de a többség, az európai konzervatívizmusból felőtt és a hagyományokhoz makacsul ragaszkodó világ hárhozatot és romlást látott a csodálatos jelenségben. Hogyan? A háztartás köréjébe fogott nő máról holnapra fölszabadul, önállósul és a maga emberségéből keresi meg kenyerét? Hogyan? Az ösapáktól örökölt, vérünné vált erkölcs, amely a férfit kormányzó hatalommá, úrrá és parancsolóvá emeli, megdől a kereső nő függetlenségén?... Hiszen akkor fenekéstől felborul az egész világrend, hiszen akkor szétmállik a férfi legendás tekintélye, összerörik a családapjai jogar, megsemmisül a férfi felsőbbiség, egyenrangúvá tett nők kezébe eszik a szociális és gazdasági erő, amely diadalmasan kelhet versenyre a férfi-energiával, mert a női szorgalom és a női lélek olyan pluszt jelent a termelés rendjében, amely a férfimunka értékét könnyen leszállíthatja, leverheti.

Évtizedek multak el azóta, hogy az első női kéz fürgé ujjai végigfutottak az amerikai írógép billentyűin. És amikor itt a vén Európa még álmelkedva látta műhelyekben, hivatalokban, irodákban a kedves és serényen sürgő-forgó fiatal leányokat, akkor már Amerikában nagy üzleteket és kereskedelmi vállalatokat igazgattak a nők, akik közül szakértelem, kitartás és lelemény dolgában nem egy túlszárnyalta a pálya kiválasztottjait is.

Csalódtak, akik attól tartottak, hogy a nő kereső foglalkozása végképpen elvonja figyelmét a tűzhelytől, az otthon gondozásától, vagy hogy éppen meglátítja születésénél fogva érzékenyebb lelkületét, mert a férfiak munkahelyeire sodorva, bizonyos ridegebb hatások alá kerül. A kereső nő még talán nagyobb szeretettel igyekszik maga körül kellemes légkört teremteni. Az a tudat, hogy részben maga szerzi meg a háztartáshoz szükséges eszközöket, a felelősségérzetet felfokozza benne, takarékosságra és józan életmódra ösztökéli, sokszor a környezetében lévő férfiaknak is példát mutatva. Annak a kórusnak pedig, amely cinikus leszólással, legénykedő föllényességgel akarta

elintézni a hivatalnokleány munkaértékét, az a nagyszerű eredmény forrasztotta torkára a szót, amelyet a nők műhelyekben, irodákban, állami hivatalokban produkáltak.

Nagyjában megszűnt az a félelem is, amely a női munka versenyében a férfimunka árának lesorítását látta. Az az ősrégi közgazdasági elv érvényesült ezúttal is, amely szerint a többtermelés többfogyasztást jelent, vagyis minél több kéz szorgoskodik a munka különféle területein, annál nagyobb és különb a produkció. Ha majd egészen normálisak lesznek a gazdasági és kereseti viszonyok, az egynessúly, amelyet a világháború és forradalmak bilentettek föl, ismét helyreáll, maguk a férfiak lesznek azok, akik a női munkát méltányolni és élvezni fogják. Minden szentimentalizmus nélkül, az élet igazságosító mérlegével kezünkben kell immár a dolgozó nő elhelyezkedését, munka- és bérvizonyait serpenyőbe tenni és rosszul értelmezett lovagiaság helyett megfontolt, józan, szociális érdekből a kereső nő mellé állnunk. A hivatalok szűk szobáiban görnyedő hivatalnokleányok, akik a társadalom magasabb tagozatából kerülnek ki, a testi munkán kívül, amelyet az ülő foglalkozás kényszerít rájuk, olyan szellemi és idegmunkát végeznek, amely a legjobb szervezetet is próbára teszi. A magyar hivatalnokleány pontossága, fegyelmérzete és kötelességudasa ma már mintaként áll a férfitársadalom előtt is. És milyen szívesen, milyen derűs lélekkel, mosolygó arccal tudják hasznossá tenni magukat minisztériumokban épügy, mint ügyvédi irodákban, vagy újságvállalatok kiadóhivatalaiban és szerkesztőségeiben. Gyöngyöző betűk, gondosan cirkalmazott számok sorakoznak finom ujjak nyomán és ezekre a hangvászorgalommal összehordott adalékokra, mint hatalmas fundamentumra épül sok száz hivatal, üzlet és vállalkozás büszke palotája. E palotáknak a hivatalnokleány a legszerényebb, legszelídebb lakója. Hódoljatok neki az elismerés néhány ószinte, szívből fakadó szavával, nyujtsatok át neki olykor egy-egy szál virágot, nyissátok ki szűk munkacellájának ablakát, hogy betáncoljon és orcájába világítson az éltető napsugár, amelynek melegét és fényét senki úgy nem érdemli meg, mint a munka modern hősnője, a maga és övéi kenyerét kereső, igénytelen hivatalnokleány.

Lohr Mária (Kronfuszt)

Vegyztisztító - kelmeifestő
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

Háztartás

Kaszálás. Félkiló füstölthúst darabokra vágunk és másfél liter vízben megfőzzük, adunk bele egy habérlevelet, kevés ecetet és tálaláskor két deci savanyú tejfelt a leveses tálban eldörzsölünk 2 tojássárgájával és a levest ráöntve, feladjuk.

Vadász-haché. (Előétel.) Egy kiló sült borjúfehércsényét finomra megvágunk, 8 szardellát szítán áttörünk, 2 evőkanál kaprit, 1 citromlevét, 1 reszelt vöröshagymát, 1 és fél deci tejjel jól összekeverünk és egy tálra magasan felrakjuk és jégre tesszük 6 óráig. Tálalás előtt főtt majonézsal bevonjuk és aszpikkal díszítjük.

Borjúcomb gombával. 75 deka borjúcomb szletekre felvágunk, kiverjük, kissé megsózzuk, 15 deka zsírt lábosban tűzön feloldunk, negyed fej finomra vágott vöröshagymát és 5 deka apróra vágott gombát puhára párolunk, kevés só és törött borst adunk bele. A szleteket ezzel megtöltjük, összegöngyöljük, átkötjük, szalonnával megtűzdeljük és zsírban puhára pároljuk. Mikor elkészült, a húst szletekre vágjuk és levéllel leöntve adjuk fel.

Rizotto. Szép kővér csirkét megtisztítunk, feldaraboljuk, ha van, adhatunk hozzá egy kacsapróleket. Egy megfelelő nagyságú lábosba teszünk 3 kanál liba- vagy kacsazsírt, egy fej vöröshagymát reszelve és sárgára megpirítjuk a zsírban, ezután beletesszük a feldarabolt csirkehúst és kacsapróleket, megsózzuk és fedő alatt pároljuk, míg elkészül. Ekkor adunk bele 25 deka rizst és 15 percig pároljuk vele. Végül öntünk hozzá fél liter vizet és fedő alatt keverés nélkül csendesen főzzük, míg a rizs egészen puha lesz, de nem málik szét. Mikor elkészült, kiborítjuk, tetejére teszünk kevés vékonyra vágott édesaprikát és bőven meghintjük reszelt parmezánsajtjal.

Nyúl sütvé. A megnyújt nyulat többször váltogatott vízben kimossuk, aztán ecetes vízzel leöntjük, besózzuk és fél napig állni hagyjuk. Megfelelő nagyságú tepsibe teszünk 20 deka zsírt, a nyulat beletesszük, vizet öntünk alá és sűrűn locsolva, puhára pároljuk. Mikor fél megseült, tejfőllel öntözgetjük. Tálaláskor egy deci tejfölt adunk alá.

Káposzta. Két fej káposztát darabokra vágunk, sósvízben megfőzzük, szitára öntjük. Ezalatt egy kiló ürühúsból pörköltet készítenk s ha elkészült, a káposztával egy tálra összerakjuk, édes tejfőllel leöntjük, felőrára sütőbe tesszük és tálalhatjuk.

Szarvahús csipkezzel. A szarvahúst páciálban megfőzzük. A csipkeizt vízzel felhajtjuk, majd borral és cukorral fel-főzzük. A főtt szarvahúst szletekre vágjuk, tálra rakjuk, leöntjük a hígított csipkezzel és hosszúra vágott, héjától megtisztított mandulával behintve tálaljuk.

Libamáj rizzsel. A libamájat szegfűszeggel megszurkáljuk és tejben felforraltjuk. Hús deka rizst kevés libazsírral finomra vágott hagymával megpirítunk és

lehetőleg húslevesvel feleresztjük. A máját a tejből kivesszük és és forró zsírba téve, hirtelen sütjük. Ha szép pirosra sül, szletekre vágjuk és újra májformában összerakva tálra tesszük és rizzsel körítve tálaljuk fel.

Kocsonya. A sertés lábát, fülét, farkát feldaraboljuk, megmossuk és sósvízben tűzre tesszük. Fővés közben a habját leszedjük, adunk bele egy nagy fej vöröshagymát, egy csipet köménymagot, egy gerezd apróra vágott fokhagymát és továbbfőzzük, míg a hús megpuhul. Ekkor a levét leszűrjük és állni hagyjuk, míg tiszta lesz. A zsírt leszedjük, a húst tálba kieszdük, a levet megaprikázzuk és a húsrá rászűrjük. A kocsonyát hidegre tesszük.

Nyúl-pástétom hidegen. A sült nyúl húsát vékony szletekre vágjuk, egy pástétomformát vajasztésszával kibélelünk. Készítünk pástétomvagdatat az alábbiak szerint: negyed kg. sertéshúst, negyed kg. borjúhúst, negyed kg friss szalonnát finomra összevagdaltuk, ezalatt megpárolunk egy fej finomra vágott vöröshagymát, a vagdatat beletesszük, a nyúl maradékhusát apróra vágjuk, kevés sóval, borssal, majoránnával ízesítjük, ezekkel jól felforraltjuk, adunk bele egy áztatott zsemlyét, szítán áttörjük, teszünk a keverékből egy ujjnyit a formába, erre egy sort a nyúl szletekből, újból a vagdaltból, míg a forma megtelek. Tésztával ekkor behorítjuk, sütőbe tesszük és egy óráig sülni hagyjuk. Ha megsült, hideg helyre tesszük és kocsonyával díszítve adjuk fel.

TÉSZTARECEPTEK

Margit-esők. Tizenkét és fél deka cukor, 1 tojásfehérje, fél citrom leve kell hozzá. Ezeket jól kikeverjük sűrűre, tizenkét és fél deka darált mogyorót, 1 szlet reszelt csokoládét adunk hozzá, csókokat formálunk és lassú tűznél kisütjük.

Tőkés Károlyné

Narancs krém tejszínhabbal. 25 deka cukrot, melvet előbb 2 narancson ledörzszőlünk, elkeverünk 4 tojás sárgája, 1 egész tojás s egy pohár jó fehér borral s aztán forró vízzel telt lábosban, vagyis gőzön, habverővel addig verjük, míg sűrű és habos lett. Levesszük, egy ideig még verjük, aztán hozzátesszünk 3 deka vízben feloldott gelatint s ha teljesen kihűlt, fél liter fölvert tejszínhabot. Jól elvegytjük s formába tesszük s haszná-

Gyermek divatkülönlegességek. Intézeti és iskolai formaruhák.

Becker Károly
Budapest, IV., Váci-utca 2. Telefon: 1-827-49.

latig jégen tartjuk. Kiborítva tejszínhabbal s cukrozott narancsszeletekkel díszítjük.

Dániel Károlyné Gesztenyetorta csokoládéval. 21 deka cukrot 8 tojás sárgájával és 2 egész tojással habosra keverünk. 17 deka csokoládét sütőben puhítunk s aztán kisvanília cukorral s egy evőkanál rummal a tojásához keverjük. Megfőtt és szítán áttört gesztenyéből 28 dekát és 8 tojás kemény habját egyidejűleg keverjük lassan hozzá. Jól kikent tortaformában lassan sütjük s másnap három egyforma lapra vágjuk s a következő krémmel töltjük: 1 deci tejet 15 deka paszírozott gesztenyével felfőzzük s ki hagyjuk hűlni. 12 deka vaját ezalatt habosra keverünk 10 deka cukorral, hozzátesszük a gesztenyét, a tortát megtöltjük s csokoládémázzal bevonjuk.

Horváth Károlyné Izbolyaszettek. Három tojás sárgáját jól elkeverünk 9 deka cukorral. Adunk bele két szlet puhított csokoládét és 3 tojás habját. Ha ezt jól összekevertük, szórunk hozzá egy kávéskanál lisztet és kikent, belisztezt tepsibe téve, megsütjük. Ha teljesen kihűlt, megtöltjük tejszínhabbal és összehajtogatjuk, mint a roulade-ot, aztán fölszeleteljük.

Szentimrey Elekné

Mandulagombócok. Huszonöt deka darált mandulát 25 deka törött cukorral és egy tojás fehérjével jól összekeverünk, adunk hozzá egy kevés citromlevet. Ha jól összegyúrtuk, kis gombócokat formálunk belőle, melyeket csokoládéöntettel vonunk be. Csokoládéöntet helyett megforgatjuk reszelt csokoládéban és apróra vágott fehér mandulában is.

Fehér Andorné

Hideg citrompudding. Öt tojás sárgáját négy kanál cukorral fél óráig keverünk. Egy citrom leereszt héját és két citrom levét hozzáadjuk. Tizenöt gram fehér zselatint forró vízben feloldunk, folytonos keverés mellett hozzátöltjük és végül az öt tojás kemény habját közé keverjük. A puddingformát hideg vízbe mártjuk, porcukorral meghintjük, a keveréket beletöltjük és másnapig jégen állni hagyjuk. Ekkor a formát forró vízbe mártjuk, üvegtárra borítjuk, málna- vagy epersziruppal tálaljuk. Piskótát adunk hozzá.

Fehér Andorné

Csokoládépudding. Egy liter tej, 5 deka reszelt csokoládé, 6 deka rizsliiszt, 8 deka kakaó, 20 deka cukor kell hozzá. Ezeket összefőzzük, míg sűrű és fényes lesz. Formát vízbe mártunk, a masszát gyorsan beleöntjük és hideg vízbe állítjuk, a vizet többször változtatjuk. Ha megkeményedett, kiborítjuk és hideg tejszáddal vagy karamellel körülvöljük. Karamell-sodó: 3 deci tejfel felöntünk 3 kanál pirosra pirított cukrot, 1 tojást kikeverünk 2 kanál cukorral, hozzáadjuk a tejhez, 1 kanál rizsliisztal a tűzön habverővel sűrűre főzzük. *Kilényi Istvánné*

**A gáz a jó konyha tilka,
Mert olcsó, gyors és tiszta**

Foszlós kalács. 75 deka lisztet mély tálba teszünk, hozzáadva 2 tojás sárgáját, csipet sót, megfelelő mennyiségű cukros tejet, 6—8 deka olvasztott vaját és 1½ deka langyos tejben feloldott élesztőt. Fakanállal összekeverjük és aprósan kidolgozzuk. Letakarva meleg helyen jól megkelesztjük és lisztezett deszkára téve, fonott kalácsot formálunk belőle. Még kelni hagyjuk rövid ideig s tojással mekenve, barnapirosra sütjük.

Pleszkáts Imréné

Túrós gombóc. Fél kiló áttört túró, 2 egész tojás, 3 csapott evőkanál liszt, 5 deka vaj, kevés só. Vízben kifőzve vajas, tejfölös pirított morzsába tenni.

Pleszkáts Imréné

HAJFESTÉS!

KOMOL hajfestékekkel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektust küld:

Vezérképviselet:
Teréz-körút 40—42/a

Vajas pogácsa. Fél liter liszt, 20 deka vaj, 1 tojás, só és annyi tejföl, hogy jó keményes tészta legyen. Apróra szagatni, tojással megkenni, vigyázva pirosra sütni.

Pleszkáts Imréné

Crém torta. 14 deka cukor, 4 egész tojás, 4 sárgája a tűzőn langyosra fölverve, azután addig keverni, míg kihűl. Hozzáadjuk egy egész narancsnak a héját nagyon finomra vágva és 10 deka lisztet. Szép lassan a tortaformában kisütjük.

Crém. Hat egész tojást 20 deka narancson ledörzsölt cukorral sűrűre fölverünk, 28 deka vaj jön hozzá, ha kihűlt. Ha a torta kihűlt és meg van töltve, barackjammal vékonyan bekenjük, marcipánnal bevonjuk és pörkölt mandulával behintjük.

Pleszkáts Imréné

Marcipán-tészta. 30 deka mandulát hámozva és őrlve 30 deka cukorral és egy tojás fehérjével összegyúrunk, finoman elsodorva tesszük a tészta. 14 deka cukrot 14 deka mandulával megpirítunk, ha kihűlt darabosan megtörjük és így hintjük rá a marcipán-tészta.

Pleszkáts Imréné

Kávétekeres. Hat tojás sárgáját 15 deka porcukorral lekeverjük, 6 tojás habját, 15 deka örlött diót még melegen megtöltjük a kihűlt krémmel és összesodorjuk. **Töltelék.** Négy tojás sárgáját 4 kanál porcukorral, 1 deci tejszínnel, 1 kávéskanál lisztel gőz felett főzzük. Ha elég sűrű, 2 evőkanál erős feketekávént öntünk hozzá és azzal forraljuk. **Glazurja:** 15 deka cukorra öntünk fél mokkacséze erős feketekávént, fényesre kikeverjük, levegőt szárítjuk.

Pleszkáts Imréné

BEFŐZÉS

Ugorka, télire eltéve. Az ugorkákat megmossuk, napra szikkadni tesszük. Ha a víz már alig látszik rajta, pár marék sóval behintjük és megforogatjuk. Ha a napon a só jól beszívódott az ugorkákba, amelyet arról látunk meg, hogy fonnyadni kezdenek, a fölősegeket letöröljük róluk s a már előkészített üvegekbe rakjuk. Kapor, vasfű, szőlőfűrtök, tormá és magyar bors lesz az üvegek aljára téve. Apró szőlőfűrtöket is tehetünk az ugorkák közé. A megvizezett ecetbe kevés cukrot és késhegynyi szalicilt teszünk és ha kihűlt, ráöntjük az üvegekbe sűrűn berakott ugorkákra. 1—2 napig leköttetlenül hűvös helyre tenni, aztán, ha kell, ecetet pótolni és lekötni.

Pleszkáts Imréné

Sós ugorka. Az ugorkákat lemosva üvegbe tesszük, az üveg aljára bőven kapor, kevés tormát, magyar borsot, szőlőkacsot teszünk. Felforratlan vízben feloldjuk a kellő mennyiségű sót, a vizet ráöntjük az ugorkákra és 2 evőkanál ecetet öntünk a tetejébe. Napon kell megérlelni, pár nap alatt jó.

Pleszkáts Imréné

Gyümölcs szeszben. Három kiló gyümöleshöz kell 1 kiló cukor, 4½ deci víz, a cukrot a vízzel megforraljuk, a gyümölcsöt forró vízbe dobjuk, a cseresznyét addig főzzük, míg gyöngyözik, ringlót, barackot stb. 2 percig forraljuk lassan, azután szitára öntjük és 3 ujjnyi magasan rakjuk az üvegbe, akkor meleg szörpöt öntünk rá, 1 deci finom szesze keverünk 1 gram szalicilt és ebből minden sorra teszünk pár kis kanállal. Úgy osztjuk be, hogy a tetején kissé több maradjon. 4—5 napig meleg helyen hagyjuk és napjában többször felrúzzuk.

Pleszkáts Imréné

TANÁCSOT? KÉRNEK

Postamester olvasótársnőmet, esetleg azok ismerőseit kérem, ki tudná elhelyezni egy kis rokonomat postamesternél, hogy elsajátítsa a postamesteri teendőket. Szeretném ha családtagnak tekintenék, háztartásban segítené, gyerekekkel foglalkozna. Szíves válaszokat — Erzsébet asszony — jelégére kiadóba kérek.

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves ellenszolgáltatás vagy kölcsön ellenében átengedni az 1931 május hó 10. szám kézimunkamellékletét. Hálás köszönettel öv. Kanda Lajosné, Budapest, Hernád-u 15, III. 2.

Valószínűleg hüléshől kifolyólag már több mint két éve szenved fiam idült orrs és garathurutban, amely állandó szakorvosi kezelé dacára sem akar megszűnni. Bár egyébként életerős, középkorú ember, a folytonos ecsetelés már irritálja és idegesíti. Olvasótársnőim közül talán valaki tudna orvost ajánlani, aki teljesen meggyógyítaná. Végtelenül hálás volnék, ha olyan valakitől kapnék értesítést, aki hasonló betegségéből kigyógyult és szívesek volnának megírni, hogy ki

Hygiénikus

fal-, mennyezet-
és asztalborítás
a törv. védjegyű

„Eternit“

abzestcement — nagylapokból

ETERNIT MŰVEK

Budapest, VI. ker., Andrassy-út 33

gyógyította és mitől gyógyult meg. Szíves választ «Torokba» jelégére kiadóhivatalba kérek.

Kedves olvasótársnőmet kérem, ki tudna segítségemre lenni egy jó ízű sajt elkészítési receptjének a megküldésével, mert az én receptjeim nem jöke és a sajtom még egyszer sem sikerült. Hallottam, hogy túróit is lehet télire eltenni és a vajat is lehet begyúrni, de én sajnos, tanácstalanul állok. 400—500 liter tejről is lenne szó, amit fel kellene dolgozni, hogy ne vesszen kárba. Szíves tanácsukat hálás köszönettel várja «Borsodmegyei előfizető».

Kérem kedves olvasótársnőmet, szíveskedjenek lapunk útján megküldeni «Holló lovam lábanyomát kilenc pandúr» kezdetű dal szövegét. «Magyar nótakedvelő» jelégére, továbbá a „Bob herceg” daljátékából a „Fehér holló” szövegét „Piroska” jelégére.

Vidéken élő magányos nő, távol a város-tól, minden szórakozási lehetőség hiányában, szeretnék a k. olvasótársnőim közül olyan kedves asszonykával ismeretséget kötni, akivel kicserélhetnők gondolatainkat és aki szívesen levelezne velem. Leveleket «Gyopár» jelégére kérem.

Kedves asszonytársnőimhez fordulok a kéréssel, ha tudnának egy megbízható, rendes, tiszta és szorgalmas, középkorú mindenesszakácsnőt ajánlani nekem puztára, aki komolyan venné munkáját, megbecsülné magát nálam és nemcsak áttelelésre vállalna szolgálatot: akkor tudassák ezt velem. Természetesen értenie kell a finomabb főzéshez is, bár polgári háztartást vezetek. Továbbá értenie kell a tálaláshoz, baromfi- és sertéstartáshoz és segítenie kell szobalányomnak a mosásnál és vasalásnál, aki viszont segítségére áll neki is. Nagy igényeket támasztania nem szabad, de ha jól viseli magát és munkájával megelégedésemet elnyerte, jó bánásmódban részesül. Mivel puztára házialkalmazottakat nehéz találni, hiszen legtöbbje a városban akar szolgálni, ezúton akarok segíteni magamon és egy jó szakácsnőhöz

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

BŐSÉGES ÉT LAP

1936 október hó 11-től október hó 20-ig

VASÁRNAP 11 Rk. Placidia sz. Pr. Brigitta	EBÉD: fogolypürélevés, velőkrökett citrommártással, töltött jéce vegyes kompóttal, tölcsérek esokoládéhabbal. VACSORA: libamájkrém asztkában, hideg sült tejfessalátával, sajt, gyümölcs.
HÉTFŐ 12 Rk. Miksa p. tv. Pr. Miksa	EBÉD: húsvéles rizzsel, tojásos tejföllel felezesztve, velő pirított kenyéren, főtt hús dörzstésztával, reklamártással, porhanyós kifli, gyümölcs. VACSORA: friss hurka sütve, párolt káposztával, gyümölcs.
KEDD 13 Rk. Ede kir. hv. Pr. Kálmán	EBÉD: kartiolléves, borjúcomb gombával, burgonyapüré körtéssel, salátával, túrósgombóc, gyümölcs. VACSORA: nyúgerinc szalonnával és tejjellett sütte, ceetes szilvakompóttal, sajt, gyümölcs.
SZERDA 14 Rk. Kall. p. vt. Pr. Helén	EBÉD: paradicsomleves vajgaluskával, libapaprólék rizzsel, paprikasalátával, darázs-fészek, gyümölcs. VACSORA: rostélyos szeletekben sült burgonyával, tormáscekla, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 15 Rk. Teréz sz. Pr. Teréz	EBÉD: borsóleves, pirított zsemlyével, töltött paprika, burgonyazemlélt, gyümölcs. VACSORA: csempékört galuskával, gyümölcs.
PÉNTEK 16 Rk. Gál ap. Pr. Gál	EBÉD: almaleves, kirántott hal francia salátával, túrósgombóc, gyümölcs. VACSORA: töltött tojás karfiolalátával, makaroni sajttal, gyümölcs.
SZOMBAT 17 Rk. Alacoque M. Pr. Hedvig	EBÉD: reszeltleves, pirosra sült sertéskaraj lenesfezőlékkel, tarkedli izel, gyümölcs. VACSORA: meleg sonka tormával, sajt, gyümölcs.
VASÁRNAP 18 Rk. Lukács ev. Pr. Lukács	EBÉD: tyúklevés vékony metélttel, főtt hús egresmártással, kacsasült burgonyakörítéssel, piros káposztával, eklával, barátkenyér, gyümölcs. VACSORA: délről hideg sült piroskáposztával, uborkával, tészta, gyümölcs.
HÉTFŐ 19 Rk. A. sz. Péter Pr. Lucius	EBÉD: köménymaglevés pirított zsemlyekockával, babérleveses marhafelső burgonyapürével, uborkával, lekvárral töltött metélt, gyümölcs. VACSORA: borjúpaprikás galuskával, uborkával, gyümölcs.
KEDD 20 Rk. Vend.K.sz. J. Pr. Iréne	EBÉD: paradicsomleves csirkevel készítve, töltött borjú rizskörítéssel, salátával, kiflitöltéssel, gyümölcs. VACSORA: hideg felvágott, tejbe dara, tojásban, prézliben megforgatva, zsirban kisütve, esokoládéval meghintve.

jutni. Kérem kedves olvasótársaimat, legyenek segítségemre és ajánlatukkal keressenek fel engemet. Előre is köszönöm segítségüket. Legény Ödönne, nővényemesítő igazgató neje, Hatvan, Nagytelek-pusztá.

Köpenyek, kosztümök, ruhák és kalapok

legszebb kivitelben, eredeti modellek után, méresekelt áron, BEER ES GRUNBAUM, ruha- és kalapszalón, Petőfi Sándor-u. 6. I. em. 4.

ÜZENETEK

Fájó sebek. „Drága jó Főszerkesztő Úr! Nagyon nehezen szántam rá magam arra, hogy valakit beavassak mélyeséges bánatomba, de most már érzem, hogy egyedül nem tudom ezt a nehéz terhet hordozni, kell, hogy valaki segítse lenni a szívemről. Így én is, mint a többi lelkibeteg leánytársam, Önhöz fordulok, kinek öszintén megírhatok mindent és Ön jóságos, meleg üzenetével megvigasztalja vergődő szívemet, mert nekem nincs senkim az édesanyámon kívül, akitől jót várhatnék.“ Így szól hozzám, mielőtt nehéz könnyek és önmagával való vajúadások között felszakítaná vallomásokkal terhes lelke zsilpjeit. Mert a szerelem olyan nehéz titok, amelyre akarva, nem akarva mindig rá kell gondolni. A léleknek erről a legfájdalmasabb problémájáról nehéz beszélni annak, akinek minden gondolata e körül forog s az a kísérlet, hogy megkerülj és csak legvégül tér rá, igazolja, hogy mindendrül beszélne, csak arról nem, amire szüntelen gondol. Pedig hiába is tagadná.

DÁN TESTVEREK, Váci-utca 6 (sarok).
Új bundák - ezüstróák - nerzek - kepek

előttem nem titok, hogy a reménytelen szerelem miatt fáj a szíve, emiatt nehéz az élete, ez gventíli meg munkaerőjét, ez szagatja szét életkedvét, ebből táplálkozik megsemmisülés iránti vágya, ez térépelteti le az égig erő keresztt elé, melyre nem mer felézni, mert ha szeme mégis megláthatná fényben ragyogó peremét, nagyon szégyelné, hogy kis keresztje miatt markolt bele az ég kárpitjába. A felfokozott szenvedés lázas önkívületében úgy gondolja, hogy élete-halála oda van láncolva a boldogtalanság elmozdított hatatlan sziklájához s szegény, meghajszolt, agyonkínzott élete össze van forrva azzal a férfival, aki úgy játsszik vele, mint a macska az egérrel. Fogadja meg tanácsomat és ne mondjon neki semmit, ne alázza meg magát, mert a férfiak nem olyan naivak, hogy fel ne ismernek, szereti-e őket az a leány, aki azt hiszi, szemének áruló nézése, arcának piruló pirossága, kezének remegése mellett még titok a titka. Azért ez mondjon neki semmit, mert ha többet jelentene az Ön szerény személye, az Ön megkínzott szíve, az Ön áldozatos szeretete az ő életében, akkor sem kellene egy szót se szólania, ő tudja, akarja-e magát feleségül vagy nem. De nem akarja. Nem azért, mert szerény állásban keresi a kenyerét, hanem azért, mert nem szereti. A szeretet nem ismer magas és alacsony társadalmi állást, előtte nincsenek áttörhetetlen korlátok. Aki nem tud küzdeni a boldogsáért, annak a boldogság nem éri meg a küzdelmet. Csak azok boldogulhatnak, akik keményen állnak a viharban, de ha

Hölgyek jelszava:

Ideális bevásárlási helyünk

Klein Antal

selyem, szövet, vászon és kelengyeáruhaza

Király-utca 49. (Peréz templomnál)

EGYSZERŰ ÉT LAP

1936 október hó 11-től október hó 20-ig

VASÁRNAP 11 Rk. Placidia sz. Pr. Brigitta	EBÉD: csirkeapróléklevés, töltött csirke sültburgonyával, paprikasalátával, almásrés, gyümölcs. VACSORA: hideg felvágott, tészta, gyümölcs.
HÉTFŐ 12 Rk. Miksa p. tv. Pr. Miksa	EBÉD: zöldbableves, párolt marhafelső fohagymával, burgonyakörítéssel, uborkával, gyümölcs. VACSORA: burgonyapaprikás virslivel, paprikasalátával, gyümölcs
KEDD 13 Rk. Ede kir. hv. Pr. Kálmán	EBÉD: pörélevés, sertéscomb egybesütve, babfőzelékkel, gyümölcs. VACSORA: tea, nyúlpatétom, gyümölcs.
SZERDA 14 Rk. Kall. p. vt. Pr. Helén	EBÉD: kalarabélevés, diós-metélt. VACSORA: pirított borjúmáj párolt burgonyával, eklával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 15 Rk. Teréz sz. Pr. Teréz	EBÉD: borsóleves pirított zsemlyével, töltött paprika, túróspalacsinta. VACSORA: tojásrántotta szalonnával sütte, salátauborkával, gyümölcs.
PÉNTEK 16 Rk. Gál ap. Pr. Gál	EBÉD: köménymaglevés, mákosmetélt, gyümölcs. VACSORA: rácepony, burgonyasaláta cellerrel, gyümölcs.
SZOMBAT 17 Rk. Alacoque M. Pr. Hedvig	EBÉD: borjúcsontleves zöldséggel, vagdaltpecsenye parafőzelékkel, gyümölcs. VACSORA: gulyai kolbász tormával, gyümölcs.
VASÁRNAP 18 Rk. Lukács ev. Pr. Lukács	EBÉD: nyúlapróléklevés, kirántott borjúcsontleves burgonyafőzelékkel, bundáskenyér, gyümölcs. VACSORA: lecsó virslivel, gyümölcs.
HÉTFŐ 19 Rk. A. sz. Péter Pr. Lucius	EBÉD: gombaleves, pácolt nyúl gombóccal, gyümölcs. VACSORA: tea, vajkacsényér, sültburgonya, gyümölcs.
KEDD 20 Rk. Vend.K.sz. J. Pr. Iréne	EBÉD: bableves füstölt csülökkel, tojásgaluska, gyümölcs. VACSORA: vese-velővel, burgonyakörítéssel, uborkával, gyümölcs.

csak egy hajszálnyira is meginog a láb, elveszítjük az egyensúlyt és beleszédülünk a szenvedés mélyeségébe, ahonnan csak örök bémán kerülünk ki. Nem a szerelem az egyetlen és legnagyobb boldogság, ennél nagyobb az, ha vidám

Sztójanovits Pálné

modern kozmetikája, Erzsébet-körút 18. fsz. 1. Szépséghibák nyomtalan, végleges eltávolítása. 10% kedvezmény.

Aki
a kutyáját
igazán
szereti

port vesz neki

Hatása nagyszerű. Nem mérgező. Szagtalan
Kapható drogériákban, festékkereskedésekben

lélekkel tudjuk egyengetni sorsunk görögös útját. Nem az az igazi boldogság, amit mástól kapunk, hanem az, amivel magunkat ajándékozunk meg és amit mi adunk, a mi szívünkől legközelebbi és legtávolabbi embertársainknak. Boldogság a kenyértelenek kenyerét adni, a szenvedőt megszívogatni, a beteget vigasztalni, elvégezni a reánk bízott feladatot és boldogság összekulcsolt kézzel, hálát rebegő ajakkal, elcsendesült lélekkel minden este álomraesni a szemünket. Aki mindig csak önmagával foglalkozik, az nem ér rá, hogy az élet apró, de annál fontosabb örömeivel elűzze a reménytelenség sötét feleleit. Nincs kegyetlenebb gyötrelme a reménytelen szerelem szenvedésénél, de aki tudja, hogy a csak szerelemből táplálkozó boldogság röpké pillanattal tart, amelyet okvetlenül megszokás követ, az nem gondolt arra, hogy eldobja magától az életet. Higgye el, nem minden beteljesült szerelem jelenti egyben a boldogság beteljesülését is. Sőt, éppen azok mentek át fájdalommal csodálásokon, akik a szerelem igájába hajtották a fejüket. Más a képzelet romantikája és más a valóság ridegsége s aki nem hiszi, hogy a szerelem olyan, mint valami családlatosan mámoros álom, amiből minden körülmények között fel kell ébredni, az keservesen csalódik a szerelemben. Ne gyötörje magát el nem érhető vágyai hajszolásával és ne zúgolódjon szerény állása miatt, hanem tisztítsa meg szívét a bánatot okozó érzéstől és ne szaladjon olyan szív után, amelyik nem vesz tudomást szerelméről. Elég volt a sírásból, a kétségbeesésből és halálra fáradt szív további kínzásából. Nyugodjon bele, hogyha egymásnak vannak rendelve, egymáséi is lesznek, ha pedig nem, lélehetik életüket egymás közvetlen közelségében, mégsem lesz valóság soha ebből a szerelemből. Ne tulajdonítson féltékenységi jeleneinek jelentőséget, mert a férfiak szórakozásból is ugratják azokat a leányokat, akikbe ők nem szerelmesek. Férfiúi ellenállhatatlanságát ne az Ön szerelmes szívén próbálja ki, mert elfogadni és nem viszonozni a szerelmet, nem vall finom úri gondolkodásra. En is arra kérem, csökkentse munkateljesítményét, mert rámehet az egészsége. Nyolc óra munkáé, nyolc óra szórakozásé, nyolc óra a pihenésé kell legyen. De legyünk tekintettel rendkívüli körülményekre és fogadjuk el, hogy 12 órát kell dolgoznom, akkor is 7-8 órát feltétlenül alvásra kell számnom, négy órát pedig a maga privát ügyei elintézésére és juttatni kell egy-két órácskát szellemi szórakozásra is. Tartatlan állapot, hogy hajnali 2-3 óráig dolgozik és alig pihen valamt, ami nem elegendő az agyonhajszolt test kipihenésére. Okosabban kell élni és azért még nem veszíti el az állását. Ha ezt az életmódot folytatja, előbb kimerül és összeroppan, mert nem bírja elvégezni munkáját. Szeretettel gondolunk Magára s hisszük, hogy erős lesz és megbirkózik

ezzel a fájdalommal. Irjon mielőbb, örömet szerez levelével. Szív. üdv. Szerk. K. L. Szárnyait bontogató ifjú költő bírálataira küldött verseit az ifjú költőnek pártfogoló szeretettel, mondhatni különösebb gyöngédséggel fogadtuk. Miután minden szülőnek a saját gyermeke a legkedvesebb, tudjuk, hogy érzékenyen érinti, ha nem találjuk olyan szépnek, mint az látja, akinek a szívéből és a lelkéből hajtottak ki ölelkező gondolatai. Meghallgattuk és amit mondhatunk róla kevesebb, mint amennyivel örömet szerezhetnénk. Ifjú és öreg költőknek mindig nyitva az ajtó nálunk, de szívesen fogadjuk a közepes tehetséget meghaladó írásait is, hogy többre ambicionáljunk, hogy el ne kallódjon egy se azok közül, akikben a költők alkotó lelke szunnyad. Szív. üdv. Szerk.

Ahogy én imádlak. Minden fiatal leány lelkében van valami a költő lírájából. Nem ismerek hölgyet, aki életében ne írt volna költeményt. Ez onnan van, hogy érzésviláguk erősen hajlik az ábrándozás felé. Ezek a versek igen kedves, hangulatos megnyilvánulásai a lélek vágyainak, de alig-alig akad köztük, amivel az igazi költői tehetséget sejteti. Ugy-e, nem haragszik, hogy őszinte vagyok és bevallom, hogy ezer közül igazi tehetség egy ha akad. Az intelligencia és a tehetség két különböző valami, mert lehet valaki nagyon intelligens anélkül, hogy egész életében egy költeményt vagy egy regényt írt volna. Üdv. a Szerk.

Lajos. Elkedvetlenítő hatással volt reám Nagyságos Asszonyom levele. Ennyi őszinteséggel tartozom Önnek, aki szintén őszintén mondta el kezdődő szomorúsága erendő okát. Sablon volna hivatozni férje minden tekintetben kifogástalan úri voltára, de aki tudja, hogy a fájdalom önző, annak messzibbre kell látni, mélyebben kutatni, hogy a bűnre bocsánatot, a megbotlásra mentő körülményt találjon. Nem éreztem mást levele olvasásakor, mint mérhetetlen nagy részvétet az önmagával vitatkozó iránt, aki nem véthetett akkorát, hogy most még ne tudnék elnéző lenni iránta. Az emberben irázatos erővel tombol a boldogság utáni ösztönös vágy s ennek a mindent elborító hullámnak lesznek gyöngye, ellenállásra képtelen rajbai mind, akik a szerelem zírhangját követik és hitvesi hűséget, becsületet feláldoznak érte. Amikor erre gondolok, megáll a szívverésem, mert nem tudom azt ígérni, hogy minden jól lesz, mindent jóvá lehet tenni, felemelem, ha el-

a Kérimunkárcsú

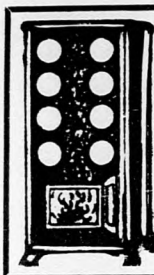
bukik. Nem, ezt nem ígérhetem. Hogy akkor nem tudta és nem is tudhatta, hogy mit vállalt, elhiszem, de nem hiszem el most, amikor már két éves asszonyi élet van mögötte, hogy ne tudná, melyikhez tartozik. A régi szerelmeshez, akit elküldött, akit nem fogadott, mert valami csekélység miatt megsértődött és hiába könyörgött, nem hallgatta meg, ellenben megszerette férjét és hozzá ment feleségül. Mi történt, hogy történt, hogy most éppen megfordítva ismétlődik az akkori eset, azzal nem törődik, de nem is titkolja, hogy akkori udvarlójához vonzódik, vele szeretne menni és ha akadna valaki, aki helyesléssel bátorítaná, talán már holnap elkövetné azt a nagy-nagy hibát, amire gondol. Egyetlen panaszos gondolatot sem tud felhozni férje ellen és mégis azzal a gondolatlalt kacérkodik, hogy férjét cserél, mint-ahogy a két éves kesztyű helyett újat kívánunk. Csak azért, mert az előbbinek fehér volt a színe és most feketét szeretnénk. Meg akarom érteni, hogy mi történt, de nem bírom és nem tehetek mást, mint lehajtom a fejemet, hogy ne lássam önzését. Két év elég hosszú idő, hogy azalatt mint jószándékú, jóakarutó ember önmagával leszámoljon és likvidálják a multjukat. Nagyságos Asszony tudatosan, megfontoltan indult el más férfival, a mostani férjével ellenkező úton, amelyről nem térhet le. Nem értem azonban, hogy az Ön édesanyjának mi oka van arra, hogy az elszakadást javasolja és segítse a másikkal való összeházasodását? Anyagi előny volna a vonzó hatalom? Ennek nem tudnak elmentáítani? Mire gondoljak, amikor egyetlen vádat sem emel férje ellen? Ön nem kényserűségből, nem parancsra

HAG KÁVÉ

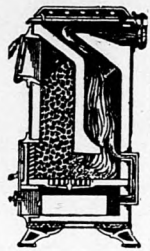
koffeinmentes babkáv

megóvja szívét és idegeit

FATÜZELÉSÉNél
ne kísérletezzen. Vegye csak a világhírt
„ZEPHIR“
folytonőgő kályhát
Átlag 10 kg fával fűt egy normál szobát 24 órán át
Ára 60.— pengőtől
ELITE tüzhelyek 40.- P-től.
Tekintse meg mintaraktármat

Hazai szerekre
legideálisabb a kétaknás
„REKORD“
folytonőgő kályha
Automatikus pótlavegő-adagolás
Ára 60.- P-től leszállítva felszerelve
Egynakás „REKORD“ 40 P-től
ELITE tüzhelyek 40.- P-től. Árjegyzéket ingyen küld: kályha- és tüzhelygyára 39 (Hajós utca sarok)

választotta férjét. Nem érzi, milyen szégyenre Önre azzal cserélni fel, akitől hozzámekült? Örülnie kellene, hogy rendes, tisztességes, becsületes ura van és nála több boldogságot a másik sem nyujthat. Talán még ennyit sem, mert őt még nem ismeri, de az urától a szeretemtől a jóságig, a megbecsüléstől a róla való gondoskodásig mindent megkapott már és tudom, hogy Ön legyőzi a körülötte ólálkodó kísérteket. Ön megmarad hűségesnek, becsületesnek, tisztának, akinek a megjelenése senkiből sem válthat ki megjegyzéseket, akinek a láta mögött nem sügnak-bügnak össze az ismerősök. Egy kicsit gyöngye volt, mert meghallgatta a lelkiismeretlen csábító hívását, amire rendreutastó válaszal kellett volna hogy feleljen, de elmulasztotta. Elhijgym azt, hogy egy csél-csap, könnyelmű asszonyka, aki elég okosan és furfangosan tudott berendezkedni és nemcsak a szerelmet játszolta ki, hanem most önmagát is kijátssza? Tudja-e, hogy kihez is tartozik tulajdonképpen? Ugy-e, nem kellemes felelni? Persze, mindig akadnak férfiak, akik másképpen magyarázzák a szerelmet és az asszonyi tisztességet, ha a más asszonyáról van szó. De lenne csak az ő asszonyuk, kapnának a revolverhez, hogy megvédjék becsületüket. Ne nehezteljen, kérem, hogy ennyire szigorú vagyok, de amikor az Ön boldogságáról van szó, nincs jogom a magam kímélésére. Örülnék, ha megírná, hogy megfogadta-e a tanácsomat. Köszönöm, amit rólmuk írt. Boldog volnék, ha a sorsáért aggódó szívünkbe látna és felismerné, hogy minden gondolatunkkal Önt szeretnők elbástyáznai a veszedelemtől és megvédeni még a szétlőt is.
Szív. üdv. Szerk.

BUTORT mindenki
BOG-MIL butoráruházban vásárol VI., Vilmos császár-út 43. (Báthory utcával szemközt). **KOMBINÁLT SZOBÁK, HÁLÓK, ERÉDLŐK** és választékban

A tisztaság és frissesség érzését elsősorban az ápolat száj adja meg. A helyes szájjápolás kellek az *Odol fogpép.* Az Odol fogpép ragyogó fehérré teszi a fogakat és megőrzi épségüket.
Videki előfizető. Miatán többször olvastam a M. U. L.-ban, hogy előfizetőtársaim vesekő, epekő és homok-betegségekben szenvednek és tanácsot kérnek, közlöm, hogy ezen betegségek elmulasztására igen jó a kukorica bajuszából készült tea.

A Dunántúlon általánosan ismert gyógyszer. Prohászka püspök is nagyon ajánlja a «Naplója»-ban. Egy ismerősöm hosszú gyógyszerelés és kúrálás után ettől szabadult meg 3 hónap alatt. Reggelenként, evés előtt itta éhgyomorral. 2 deci vizet tett föl, melybe egy kisebb alma nagyságának megfelelő kukoricahajgombolyagot főzött bele s addig főzte, míg a leve egy decire elfőtt. A kukoricahajat meg lehet szárítani és úgy használni. Ha valaki úgy tapasztalna, hogy a teának hajró ereje van, lehet belefőzni 3—4 szép szárított csipkebogórt. *Sztrama Nővérek*
Miert szenved föllesgesen? Ha tülfeszített szellemi munka, mértéketlen ivás, dohányzás vagy más ok fejfájást idéz elő, 1—2 Pyramidon-tabletta visszaadja frissességét és munkaképességét.

Fájóslábunk!
Pehelykönnyű Gyógycipők Székelyné!
IV., Muzeum-körút 39. szám

M. G. A vitatkozók közül azoknak a véleményéhez csatlakozunk, akik nem helyeslik, hogy egy 30 éves leány „kezét csókolom“-mal üdvözölje 50 vagy 40 éves asszonyismerőseit. Ma az 50 év közelebb került a harminchoz s miután az egytársaságbeli hölgyek között úgysis tegező viszony van, a nemtegeződők pedig vagy egy általános köszönési formát használnak, vagy a napszakának megfelelő üdvözléssel köszöntik egymást, de semmiestre sem használják a gyermekek köszönési stílusát. Azt hisszük, a vitaközös társaság nagyobb része e tekintetben egyetért velünk.
Szív. üdv. Szerk.
„Baromfiudvar“. A baromfiakat télen úgy reggel, mint délben főtt étellel tápláljuk (krumplit vagy répát lecitinnel keverve). Ezzel a tojóképességet növeljük és a baromfiak fehérjédús táplálékhoz jutnak. A víz állott, de friss és tiszta legyen. Esti etetésnél szemet adunk, mert a szemek megemésztése hosszabb időt kíván, ezenkívül a szemes táplálék fogyasztása hőt termel és így a baromfiakat az éjszákban keresztül nem fáznak. Hőt fejlesztő táplálék még télen a napraforgómag, esetleg a len- vagy kendermag. Kívánatos, hogy

hetenként egyszer vasszulfátos árpát is adjunk a baromfiaknak, ezzel a bőr fertőtlenítését célozzuk. Üdvözlettel: a Szerk.
A «Nyomorgó család» részére özv. Zacharovic Kálmáné, Huszt 20 P-t, Hanzmann Józsefné, Komárom 10 P-t, Gregorius Markolin Alajosné, Felsőgöd 5 P-t, László E. Emma, Szabolcsbaksza 2.50 P-t, Sz. S.-né 2 P-t, Sebestyén Istvánné, Zala-csány, 2 P-t, Szabó Vilma, Fűzfőfürdőtelep 1 P-t, B. V.-né, J. I.-né, Dr. Sch. J. 5 P-t, Dr. Németh Györgyné, Budapest 5 P-t, özv. Moiret Lajosné, Budapest, kormányfőtanácsos neje 10 kg lisztet küldött, mely összegeket és adományt hálás köszönettel nyugtáznak és rendeltetési helyére eljuttattunk. Szerk.

DAN TESTVÉREK, Váci-utca 6 (sarok).
Üj bundák - ezüstrókkák - nerzek - keppék

Álmodtam? Ugye elismeri, hogy az élet szállítja a legfantasztikusabb és legexkluzívabb témákat az írő számára. Kötetekre terjedő anyag egy pillanat alatt. De a magáé, kedves kis álmódó leányka, nem több, mint egy sokszínű epizód-töredék. Álom, amiről a valóság egy pillanatra föllebbentette a fátylat. Egy picikéi sajog még a szíve, de ez már nem tart sokáig és ahogy jött, olyan észrevétlenül fog elmúlni. Az illető azok közül a sokak közül való, akit egy szép fiatal leányka szomszédsága extáziába hoz, de elfelejti, ha nincs mellette. Nem mondhatunk mást, minthogy szedje össze teljes lelkierejét és maga se vegye komolyan azt a csapodár frátert, aki minden széplány után utánafordul, mint a napraforgó. Meg fog gyógyulni és boldog lesz, hogy erőlyes tudott lenni vele szemben és a legjobb időben utasította rendre. Ne vegye észre udvarlását, hízlegéseit szállítsa le a maguk értékeltelenségére, mert komoly leányt mézes-mázos szavakkal nem lehet befogni. Köszönjük nagyon kedves levelét és sokszor melegen üdvözöljük. Szerk.
Mária. Az intézet címe: La Chassotte, Fribourg Suisse, Sweiz. Francia zárdá, állandó francia társalgás, azonkívül német, angol olasz nyelvtanítás. Különböző tanfolyamok, zene. Az intézet nagy park közepén fekszik, modern épületek. Tíz-tizenöt különböző nemzetből 50—60 növendék leányka a bentlakó 8-tól 20 évig. Szünetben kellemes kirándulások, évközből komoly munka és néha szórakozások is. Téli korecsolya, nyáron tennisz. Protestánsokat is felvesznek. A panzió havonta 100 svájci frank és ebben a francia és még egy másik nyelv tanítását díja is bentfoglaltatik. Zene, tennisz, mosás, stb. külön fizetendő. A tanév október 1-től július közepéig tart, de szünidőre is szívesen vállalnak növendékeket. Irjon németül a megadott címre. Szívesen szolgáltat felvilágosítással és küldenek tájékoztatást.
Szív. üdv. Szerk.

MALEK SZALON
köpeny-, kosztüm-, ruha- és kalapkülönlönlegességek méltányos árban. Hozott anyagból fazónmunkát vállal. **Petőfi Sándor-utca 6.** (Belvárosi Színház épületében.)

A beszéd érthetősége a fogak épségétől függ. Az egészséges fogakat csak úgy tarthatjuk meg, ha egy kipróbált szájjápoló szert használunk. Az Odol 40 év óta ki van próbálva. — Az Odol fertőtleníti, az Odol koncentrált, néhány csepp belőle elég. — Tehát az Odol használata előlé. Ápolja fogait mindig Odolla! és fogai épek maradnak legkésőbbi öregségéig.

Hölgyeim! Ne csak magukra gondoljanak. **Férjük** öszi garderóbájá

DÓCZY-nál
a művészvilág kedvelt **uriszabójánál** rendelék.
Átmeneti lábat már ————— P 100.-ftl
Téli kabát ————— P 120.-ftl
Öszi divatöltöny ————— P 120.-ftl

Rosszullét?

Pyramidon
tabletta
mindenkor
segít!

Pyramidon
TABLETTÁK

Egy zalai előfizetőnek. Kissé langyos (majdnem hideg) esővízbe tessék három evőkanál ammoniákat tenni, ebben a ruhát gyengén kinyomkodni, azután először tiszta vízben, a második öblítő vízbe pedig egy kis parányi ecetet tenni (borcetetet nem szabad) óvatosan kicsavarni és amikor teljesen megszáradt, kivásalni. Bármilyen kényes színű selymet lehet így mosni, mert az ammoniák megtartja a színt. Kapható minden drogériában, vagy gyógyszerárban. Nagyon örülnék, ha sikerülne és ezt őszintén kívánva, szívesen köszönti *Egy bácskai előfizető.*

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6 (sarok).
Új bundák - ezüstrókkák - nerzek - keppék

Tanítónő. Mindig ünnepelesebb a fekete ruha, de kosztümben, csinos blúzai is tehet látogatást. Idősebb hölgyeket is lehetgezhetsz, mert az idősebbek szeretik, ha a fiatalok a korkülönbséget nem érzetik velük. Húszéves leányok is tegeződnék ötvenen túl levő hölgyekkel. Társaságban egyáltalán nem hallani a régi „kedves néni” megszólítást. Ma már csak fiatal, vagy legjobb esetben egykorú hölgyek vannak. Senki sem akar névni öregedni. Legfennebb a dédnagyamamak engedik meg a dédunokák korában levő gyermekeknek, hogy néminek szólítsák őket. Mitűn kilátás van arra, hogy 120 évig toldódik ki az ember életkora, nem is túlzás, ha az ötvenéves hölgyek inkább a húszévesekhez hajlanak. Akiiket barátainknak fogadunk, azokkal szívesen vagyunk együtt és az első látogatás után, ha azt visszaadták, meghívhatják vacsorára azokat, akikkel közelebbi ismeretségbe, illetve barátságba akar jutni. Faluhelyen kissé nehéz kiválogatni a barátokat, mert az intelligencia kevés és ha nincs közöttük széthúzás, hol egyiknél, hol másiknál jönnek össze teára, vacsorára, feketére, stb. Ha nem méltóztatik megjegyzést tenni ismerőseire, nem lehet ok összekocanásra és mindenki szeretni fogja Nagyságos Asszonyt. Aki még nem élt falun, annak eleinte szokatlan az egymásra utalt élet, de mivel nem vonulhat teljesen vissza, alkalmazkodják új ismerősei régi szokásaihoz. Senkiről sem szabad rosszat feltételezni mindaddig, míg bizonyosat nem tud. Különben alkalma lesz az igazat megtudni. Szív. üdv. Szerk. **Szürke asszony.** «Kedves Főzserkesztő Úr! Nagyon kérem, olvassa el leveleimet és forduljon felém egész szívvel. Nincs senkim, akihez nagyobb bizalommal le-

hetnék. Kedves lapom üzeneteit olvasva, sokszor sírtam a panaszokon, de mélyéges tiszteletet éreztem okos, szívből jövő tanácsain. Soha nem gondoltam, hogy jöhet olyan idő, amikor én is tanácsért fordulok Főzserkesztő Úrhoz. Nagy az én bánatom és remegve várom üzenetét.» «Nagyságos Asszonyom, Ön oly eszedklő szívvel kért, hogy segítsék Önökön, fogjam meg a kezét és mutassam meg, mi a teendője, hogy én ezt a megtisztelő feladatot, dacára a lelkében lezajló viharoknak, könnyűnek találom és igaz örömmel, boldogan sietek Önhöz, hogy megvizsgáljam és segítsék Önnek megbocsátani. Most magasabb érdekek forognak kockán, minthogy elveken nyargaljunk és azokhoz csökönnyösen ragaszkodjunk. Gondolja el, hányan pazarolják el másokra, méltatlanokra leggyönyörűbb érzésüket és éppen azt fosztják meg tőle, akit mindennek dacára is egyedül szeretnek, tisztelnek és ha valaki arra kényszerítene, hogy szakadjanak el tőle, nem volnának erre képesek. Nagyságos Asszony férje is rátelet felesége homlokára az asszonyok mártír töviskoszorúját, amelyet hiába is akarnánk levenni, nincs hatalmunkban. Az elkövetett bünt nem lehet meg nem történtté tenni, csak megbocsátani lehet. Tudom, hogy az első pillanatokban mélyéges és olthatatlan gyűlöletet fedezett fel magában azok iránt, akik kifosztották a szívét, akik sárt fröccsentettek tisztán örzött asszonyi életére, amilyenre soha nem tartotta volna magát képesnek. Jószágért a bánat méregpoharával kínálják meg, de az Ön szíve tele volt szeretettel, amit még ma sem tudnak megérteni, hogy így van. Nagyságos Asszonyunk azon kell igyekezni, hogy megtalálja eltévedt férjével szemben a régi derűsen komoly, bizalmas hangját, amely mindig könnyűvé és simává teszi az összetalálkozást. A történetek után ez a feladat. Ön tudja, hogy nem könnyű, mert minden tagjában érzi a szenvedés, megaláztatás, megcsalás menekülő remegését, minden jószágot lehrvasztó hidegségét. Szeretnék átadni valamit Nagyságos Asszonyomnak abból az életismeretből, amire az élet tanított. Nemcsak értem, de érzem is, hogy megrendítően nagy csapás Önre a sorsnak ez a kíméletlen próbáratétele, amit megnehezítenek a kíváncsian érdeklődő tekintetek, akik elől nem lehet elrejtőzni, mindenütt megtalálják. Ez ellen csak egy védekezési mód van, ha nem veszt tudomást róluk és a legközömbösebb arccal, fesztelenül jár közöttük. Nem szomorúan, hogy ne kérdezősködhessenek annak oka felől, sem túlerőltetett vígsággal, amibe ugyanúgy belekötöhet a rosszindulatú kíváncsiság. De ha emellett az elutasító és tartózkodó magatartás mellett is találkozni olyan szemtelenül merész toladók, akik seibe

Költözünk...

NOVEMBER VÉGÉN

üzletünket kényelmes új helyiségekbe visszük

Kossuth Lajos-utca 9. sz.

alá. Az árusítás addig is zavar talanul folyik a régi helyiségekben

Nagykovácsy Milenkó
IV., Petőfi Sándor-utca 3.

mártaná az ujját, világosítsa fel, hogy még akkor sem érdeklő az ügy, ha tény és való, mert az ura erre kérte és minden másnál fontosabb az ura kívánsága. Ezzel elvágja az útját a további érdeklődéseknek, mert nem lehet, hogy ezután a válasz után zaklatni mernék. Visszatérve az ügy előzményeire, nem mentségül, csak a gyarlóság megértéséül kérem, ne felejtse el, hogy a feleség egyik legnehezebb hivatása: a megbocsátás és a felejtés. Tudom, hogy a lelkük olyan sívár és szomorú, mint egy temető, s ebben a nagy csendben olyan nehezen találják meg a régi, meghitt hangot. Pedig meg kell, hogy találják, mert akik szeretik egymást, azok szembe kell, hogy helyezkedjenek az élet könyörtelenségeivel. Az ember legfőbb vágya és leghebb álma a szeretet és a béke, amit csak akkor tudunk elérni, ha a jócsekedeteket mérlegeljük, a rosszat nem vesszük számba. A lelkünkön úgy suhanak és surrannak át a velünk és legkö-

A jelenkor legcélszerűbb butora

az egy kézműdolattal tetszés szerinti sezonná, illetve ágygá átalakítható

Nappal fotel

modern Schöberl fotelágy

(Félműlhatatlan célszerűség, tartósság és kényelem szempontjából)

Éjjel ágy

Kapható: **SCHÖBERL RÓBERT** udvari szállítónál, IV., Haris-köz 4

Dr. FÖLDES MIKLÓSNE
Junó **KOZMETIKAI LABORÁTORIUMA**
 Budapest IV, Károly király-út 24

Biztos hatású szépségjavító eszközök
 Tanfolyamok • A Magyar
 Uriasszonyok Lapjára való
 hivatkozással kedvezmény

zelebbi hozzátartozóinkkal történt események, amilyen szemüvegben azt nézzük. Ha nagyítót teszünk, óriásivá nőnek, amitől nem láthatjuk az apró kis cselekedeteket, amelyek pedig fontosabbak lehetnek, mint az előttünk terpszkedő mammut-szőrny, ami annál nagyobb terpszkedik, minél szabadabban engedjük a gyanyu szőrnyetégét. El kell higye, Nagyságos Asszonyom, hogy a legellentmondóbb tény dacára is férje

Önt szereti. Ha nem volna igaz, miért ne engedné el Önt, akit ezután még jobban fog becsülni, tisztelni és szeretni, mint eddig, mert most ismeri meg lelkének páratlan értékeit. Igaz, hogy az asszony formálja ki a családi életet a maga képére. Ritka kivétel, ahol nem az asszony a mestere. Mindennek legfőbb mozgatóereje a szeretet mellett az okosság, ami nélkül hamis vágyainra jut az élet. Eddigi áldozatát méltó keretbe foglalja intelligenciája s ha nem tér le az eddig járt útról, visszatér szívükbe az öröm és boldogság. Még csak annyit, hogy akik szeretik, becsülik egymást, azok mindig megtalálják a boldogulás útját.

Szív. üdv. Szerk. **Sas Sári.** Verse mesterként s mint ilyen, lapunk szellemével nem harmónizál. Egyszerűbb verset kérek, mert ebből az egy verséből nem állapítható meg, tehetséges-e vagy sem. Szeretettel köszönjük, mindig örülünk, ha ír. Szív. üdv. Szerk.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel azedett első szó díja 30 fillér. Tíz szög aluli szögös hirdetés díja 1 P 50 fillér. Jelíges hirdetések érkezé levelük továbbítására Allást kereső hirdetések szavanként 10 fill.

Zongorák, pianinók előlegnélküli legkisebb részletre. Tisztviselő kedvezmények. Fenyőné zongoraterme, Erzsébet-körút 26.

Csillárlődül egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó penzió. Prospektus. Csillárlődül, Mátrászfölös.

Rövid fekete gyakorló zongora 200, külföldi **400,** valódi **Bösendorfer 600 P.** Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, tisztviselőknak előlegnélküli legkisebb részletre. **«Opera zongoraterembem»**, Rákóczi-út ötven, Erzsébet-körút sarok.

Magányos uriaszonyhoz, vagy idősebb, kimondottan őrücsalódhoz ajánlkozom hávezetőnőnek, felővásonak. Teljesen korrekt, megbízható, közpéköri uriaszony vagyok, aki teljes felelősséggel vállalkozom bízami állás betöltésére. Leveleket «Uriasszony» jelígre kiadoba kérek.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianinót. Telefon: 1-402-06. Fenyőné, Erzsébet-körút 26.

Testi és szellemi fogatásokok szakszerű gondozásra felvétetnek. Wallrabenstein, Budakeszi, Rákóczi-u. 108.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 1-335-03.

Budapestre érkező őrücsalóknak kellemes otthon nyújtok. Hajdu, Erzsébet-körút 2. Emke-ház. Telefon: 1-329-00.

Falusi megrendelőktől látogatott, dunántúli kisvárosban levő női varroda önálló vezetésére alkalmas, feltűnően erkölcsös, katolikus, szerénygényű hölgy, aki családtagnak tekintenék, «akalmazást nyer. Ajánlatokat «Délvidék» jelíge alatt a kiadóhivatal továbbít.

Özvegy uriaszony otthon nyújt vidéki úri-levénynek, teljes elátással is. Patakyné, I. Enyed-u. 9.

Fiatl okleveles tanítónő házitánítónak ajánlkozok őrücsalódhoz, magamotán tanuló gyermekek oktatására. Középkiskolást, gimnazistát is felelősséggel készít elő. Komoly, modern pedagógus, aki minden tekintetben lelkiismeretes. Leveleket «Házitanítónő» jelígre kiadoba kérek.

Női divatszalon szabni, varni tanít, szakvizsára előkészít, vidéknek esetleg otthon nyújt. Bognárné, Vilmos császár-út 45. III. 15.

Fiatl úrilevény ajánlkozok idősebb hölgy mellé esetleg kiserőnek vagy egy-két gyermek mellé. Beszél franciául is. Nusser Angela, Budapest, Semmelweis-utca 23. I. 7. Tel.: 1-883-84.

Szakácsnének ajánlkozok minden tekintetben kifő-gészítelen 45 éves özvegyasszony. Martinek Géza, Pestszentlőrinc, Tisza István-út 3.

Okleveles tanító, elemista, polgársta gyermekek tanítását vállalja. Háztartásban is készséggel segít. Leveleket «T» jelígre kiadoba kérek.

Calderoni és Társa látszerész

Szemüvegek, orrcsípőtok, látszóvek. Fényképezési készülékek és cikkek. Hőmérők és barometerek. Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. Telefonszáml-811-48

Kézimunkarajzaink ismertetése

Feikérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarajzainkhoz, lapunkra való hivatkozással, szíveskedjenek közvetlenül a Wieg Testvérek kézimunkaüzemébe fordulni, Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 19. Válaszvárás esetén mellőztassanak válaszügyeletet mellőlélni.

RECE VAGY HORGOLT FUTÓ. (2. old.) Ezen szép modern mintájú futó 100×220 szem 12-es tulipán perléből, 5 mm-es kockával, 3 levegőszem és 2 ráhajlással készített. Leszámoló mintalap ára P. 2.— Főlap hozzá készen kapható 55×115 cm. méretben, 10 deka tulipán perlével együtt P. 6.20.

HORGOLT PÁRNA. (5. old.) Fehér vagy színes pamutból horgoljuk, lehet két színel is. Kék és piros gyöngyperléből készíthet igen hatásos.

HIMZETT TULLTERÍTŐ. (9. old.) Nagyszemű túllre készíthők himzessel, melyhez 3 féle színben és vastagságban vesziük gyöngyperlét. Nagysága 150×150 cm. Kapható előrajzola, hozzávaló anyaggal együtt, ára P. 18.—. Szűrőszablon ¼ rész P. 2.—.

MODERN DISZFÜGGÖNY. (9. old.) A stórz közepén túllból túllbehuzással készíthet egy darabban, a szárnyak indatahban színes szövettel, vagy mintás selyemből, amely 130 cm. és 150 cm. szélességen kapható, szép színekben. A stórz előrajzola kapható 300×260 cm. méretben, borsó túllre, ekrű színben, hozzávaló gyöngyperlével együtt és 20 cm. széles rúttal, ára összesen P. 38.—. Szűrőszablonja P. 4.—.

KLUNI MOTIV. (11. old.) Táléára vagy kis asztalközépre használjuk. Előrajzolt vászonra ráfűreztük a szalagokat, a fordulatoknál és sarkoknál szépen eldologoztuk, ha ez kész, vesszük a pikészőnőt, amelyet úgy vezetünk, hogy minél kevésbé legyen elvágtva s ezzel dolgozzuk egymáshoz a szalagokat. Egy motív rajza s hozzávaló anyaga 40×60 cm. méretben P. 6.— Csak a rajza vászonra rajzolva P. 1.60.

HIMZETT TERITŐ. (11. old.) Fehér vászonra készíthők, kevés lapos himzessel és milliről öltéssel, széleire betétezzük röjtot használnak. Kapható előrajzola, 4 szalvétával, teamelezővel együtt összesen P. 9.50 árban. A terítő mérete 120×120 cm., a szalvétáké 30×30 cm. Hozzávaló gyöngyperlé és minél motirgonként. Megrendelhető színes lenvászonra is, melyből egy készlet P. 12.—. Szűrőszablon ára P. 2.20.

KERESZTÖLTÉSEK FEHÉR MILIÓ. (12. old.) Fehér floridás vászonra készíthők, piros és fekete gyöngyperlével himzeve. Kapható előrajzola 100×100 cm. méretben, ára P. 3.80. Szűrőszablonja P. 1.20.

FÜGGÖNY RISELŐHIMZESSEL. (15. old.) Finom batizsra, vagy tuszorra készíthető, bármilyen méretben. A tuszor kapható 150 és 220 cm. szélesben, a legolcsóbb árban. Szűrőszablonja P. 4.—.

HIMZETT TERITŐ. (21. old.) 100×100 cm. pamutvászonra előnyomatva, P. 4.—. Szűrőszablonja P. 1.20.

Felölös szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztők:

Dr. KERTÉSZ ELEK

tordai BÖJTÉ ETELKA, ERDŐDY ELEK

Ügyvezető igazgató:

BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kitéket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap képeinek és cikkeknek átvételre és lekölözése tilos.

A Magyar Uriasszonyok Lapját nyomta: a Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felölös: SCHMIDEK GEZA

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata

A Magyar Uriasszonyok Lapja
bevonta háromszor megjelenés
állandó melléklete

Szerkesztik:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Uri-
asszonyok Lapjaszerkesztőség

Őszi divatbemutató

1936 OKTÓBER 10

Kis

munkatársaink

írásai

Az ördög taligája

**írta: Bálint Ágnes,
kis munkatársunk**

Messze, messze, Nekeresd országban egy városka polgármestere úton-útfélen azzal hengegett, hogy ő nem fél még az ördögtől sem.

Meghallotta ezt lent az öreg ördög, s akkorát kacagott, hogy a pokolbeli nagy kemencének is belyukadt az oldala.

— Na várj csak! — gondolta magában a vén kénköves, amint früstökölte a kövér parazsakat, — majd meglátom, hogy olyan bátor vagy-e.

S azzal felhajtott egy liter feketeszurkot, tarisznyába tett egypár mennykőves pogácsát s még aznap felsétált a pokolból. Éppen éjfélre járt az idő, s a polgármester olyan jóízűen horkolt, hogy a három szobával odébb alvó polgármesterné is felriadt rája.

De az ördög nem sajnálta a hengegő polgármestert, felrázta mély álmából és meg kérdezte:

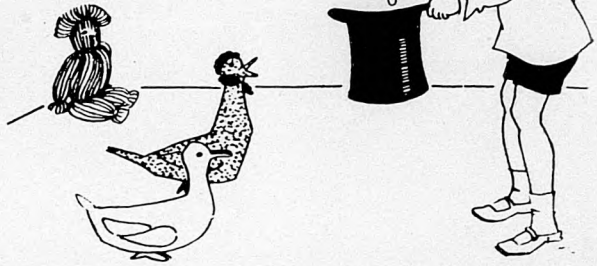
— Félsz-e tőlem, polgármester?

S a szájából kétméteres lángot fujt a pocakos polgármester szeme közé.

Hogyne félt volna ez, szegény feje! De még mondani sem tudta, csak remegett és nyöszörgött, s a halántékán literszámra csurgott a veríték.

Az ördög meg csak rázta és szorongatta és beleordította a fülébe:

— Már most egyre megy komám, félsz-e, vagy se, mert én így is, úgyis elviszlek. Ha nem is éppen máma, mert előbb meg rakatom azt a tüzet, amin a pokolbeli kukták pirosra piritanak.

A polgármester elájult ijedtében, s mire feleszmélt, talán álomnak hitte volna az egészet, ha a vánkosán az ördög karmai foltot nem égettek volna. No, meg a drága szőnyegen is ki volt égve a két lóláb helye.

Hej, rohant a polgármester át a szobákon! Fellármázta az asszonyt, azután az egész várost. Dobosok jártak egyik térről a másikra, s hirül adták, hogy az ördög feljött a városba, s hogy száz aranyat fizet annak, aki el tudja csípni.

Hát nem sok vállalkozó akadt, az már szent. Ki merne szembe szállni az ördöggel? Már három nap és három éjjel is eltellett s a szegény polgármester háta még mindig lúdbőrös volt, ha az ördögre gondolt. Katonaság őrizte a házát, istrázsák álltak a szobája küszöbén, mégsem merte behunyni a szemét egy kis álomra se!

Végre, negyedik napon egy százgalléros idegen érkezett a városba. Nem ígérte biz az sem, hogy elfogja az ördögöt, csak egyre a talyigáját mutogatta, mondván róla, hogy az maga a bölcsesség talyigája. Akit ő azon körülhordoz a városban, bizony bölcsőbb lesz még a polgármesternél is!

Már pedig a polgármester büszke volt a bölcsességére. Csak nem hagyhatja, hogy valaki nálánál bölcsőbb lehessen! Lefizette tehát az egy aranyat, amit a furcsa idegen kért, s a szájtató polgárok sorai között a piactéren felült a talyigára. Tolta

az idegen a kétkerekű alkalmatosságot, s mire másodszer körülment vele a polgármester, hát csak érzi ám, hogy áttüzesedik a talyigája! Irtózatosságot vett rajta erőt, kiáltott is az idegennek, hogy állna meg vele, de hirtelen nagy láng csapott fel a földből, egy gúnys kacagás hallatszott, s íme, az idegen eltűnt talyigástól, polgármesterétől a szétnyíló földben...

A polgárok csak most jöttek rá, hogy bizony maga az ördög jött el a henegező polgármesterükért. Mit tehettek egyebet? Új polgármestert kellett választani, csak hogy senki sem merje a magas hivatalt elfoglalni. Félték, hogy őket is elviszi az ördög talyigája.

Talán még most is új polgármestert keresnek! Ha kedvetek van, jejentkezhettek Nekered országban!

Az arany szív

Irta: Kisz Edith, kis munkatársunk

Az ékszerész kis szekrényében nyakláncra való érmék büszkélkedtek. Egy napon elegáns vevő jött az üzletbe. Nyakláncot, s vele együtt érmet is kért. Az ékszerész kivett belőle egy csodaszép arany szívet, melynek közepén rubin-csillag ragyogott. Az ajtó becsukódott, s bent a szekrényben megszólalt az egyik érem:

- Láttátok?
- Láttuk, — felelték mindannyian.
- Milyen szép. Nem olyan fakó ezüst-színű, mint mi vagyunk. Nem is olyan

mindennapi. Fényes aranyruhácskájában tündérnek nevezhejnők. A napsugár is gyönyörködik benne.

— Igaz, úgy van, — zúgták kórusban a többiek.

— Azt is beszélnek róla, hogy Párizsban, nagyon előkelő helyen készült. Onnan hozták ide.

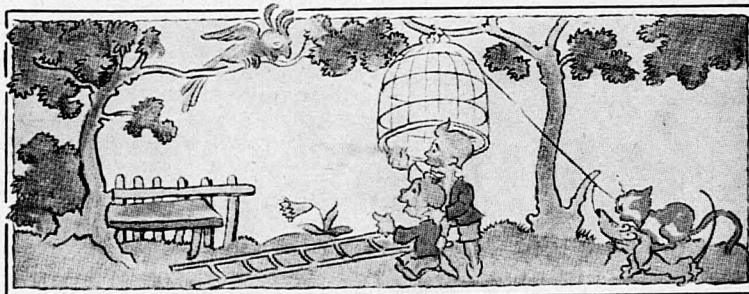
— Én meg azt hallottam, hogy az a csillog, ami ruhácskáján van, rubinból való. Nagy dolog ám az, ha valaki ilyen királyi módon öltözködhetik.

— Látjátok, testvéreim, mégsem bízza el magát. Mindig kedves, szerény, velünk szemben is. Pedig igazán büszke lehetne. — Kedves alattvalóim, — szólalt meg az érme királynöje. — Bevallom, irigykedtem szépségéért, jóságáért, mikor legelőször társaságunkba fogadtuk. Ezt neki szemébe is mondtam. Ő azonban nem haragudott, sőt annyira meghódított szelídségével, jóságával, hogy megbántam bűnömöt s királyságom neki adom át.

— Éljen! Éljen! Éljen! — kiáltották egyszerre. Nemcsak ezek az érmék beszéltek róla ily nagy szeretettel, hanem az üzletben levő többi ékszerek is.

Az arany szívet az a hódolat, mellyel társai körülrajongták, azért nem tette büszkévé és gögőssé, mert a legszebb ékességét: finomságát és szerénységét, amiért még az irigykedő ezüstérem is megszerette, még ma is megtartja.

Legyünk mi is ilyenek,
Kövessük ezt a szívet.
Szeressük az embereket,
S meg is áld az Isten minket.

EZÜSTVITORLÁS

REGÉNY. KIS PAJTÁSAINAK

IRTA: ELEK BA'CSI

28. A felnőtt- és a gyermek-detektív.

Az ezüstvitorlás fölé is leszállt az este. Berde Ákos és társasága — mert hisz úgy szerepeltek, mint Montabán gróf vendégei és bármilyen nagy áldozatba is került, ragaszkodtak is ehhez a szerepükhöz — azzal töltötték idejüket, hogy az ezüstvitorlás szépségeiben gyönyörködtek. Volt is miben gyönyörködniük, mert ennél fényűzőbb berendezésű hajót még úgy sem láttak. Henrik, a kormányos pedig szívesen megmutogatott mindent, amit csak megmutathatott, mert most már teljesen nyugodtnak érezte magát, hogy az előkelő vendégek valóban azok, akiknek állítják magukat.

Az apa és Barabás Péter estefelé a fedélzet korlátjának támaszkodva halk, rövid megbeszélést folytatott.

— Azt hiszem, — kezdte a detektív, — csupán egyetlen nyomon indulhatunk el. — És pedig? — kérdezte az apa.

— Nagyon helyes volt, hogy magunkkal hoztuk ezt a kislfiút, ezt a Dallos Gyurkát.

Berde Ákos és Barabás Péter csendben beszélgetnek.

Azt hiszem, ő lesz az én segítőtársam. Az én kis detektívem.

— Hogy érti ezt, Barabás uram? — sürgette Berde Ákos.

A detektív kis ideig gondolkozott, aztán így felelt:

— Egyelőre még nem tudok pontos választ adni. De úgy érzem, hogy mégis ez a gyerek lesz az én segítőtársam.

— Bár igaza volna! — sóhajtott az apa. — Csak egyet kérek, — folytatta a detektív. — Tessék nekem alkalmat adni, még az este folyamán, hogy ezzel a gyerekkel én nyugodtan beszélgethessek. Úgy érzem, nélküle nem boldogulunk, de úgy érzem, hogy az ő segítsége aranyat ér.

— Gondoskodni fogok róla, — felelte Berde Ákos.

— Könnyen lehet, — tette hozzá Barabás Péter —, hogy én el fogom hagyni a vitorlást. De ezen ne tessék meglepődni, sőt valamennyien viselkedjenek úgy, mintha ezt nagyon természetesen találnák.

— Minden úgy lesz, ahogy kívánja, — egyezett bele az apa.

— A legfontosabb, — magyarázta a detektív, — hogy a gyanút, amit már sikerült eloszlatnunk, újra fel ne ébresszük. Csak úgy tudok dolgozni, ha az ezüstvitorlás emberei valóban vendégeként tekintenek és nem bizalmatlanok hozzám.

— Természetes, — felelte Berde Ákos.

— Lehet, hogy a kislfiút is magammal viszem, — mondta még Barabás Péter. — Ez ellen se tiltakozzék senki.

Aztán nagyon komolyan így fejezte be:

— Ne tessék haragudni reám, de ennél többet most még nem árulhatok el!

Az apa szemében hála és megértés csillogott, amikor mondta:

— Nem kíváncsiskodom, mert tudom, hogy mindent az én drága gyerekeim érdekében cselekszik... Szeretném megszórítani a kezét hálám és köszönetem jeleül, de nem tehetem meg, mert ezt valaki megláthatná és mégis kissé feltűnő volna... Miért szorongatjuk egymás ke-

zét, amikor nem búcsúznak egymástól?.. — Nem is szabad, — mosolygott a detektív.

— De nézzen a szemembe és kiolvashatja belőle a bizalmat, a hálát... Amit, azt hiszem, a hangom reszketése is elárul...

— Köszönöm, — hajolt meg a detektív. — És kérem, tessék úgy cselekedni, amint megszéltük...

Visszamentek a többiekhez.

Henrik pompás vacsoráról gondoskodott és a fedélzeten terítettett az előkelő vendégeknek. A vacsora látszólag vidám hangulatban folyt, amihez ugyan rendkívüli lelki erő kellett, de az előttük lebegő nagy cél érdekében valamennyien uralkodtak magukon.

Természetes, hogy Henriket is maguk közé ültették, amit a kormányos olyan kiütközésnek vett, hogy alig győzött érte hálálkodni.

A vacsora vége felé így szólt Barabás Péter:

— Bocsánatot kérek mindenkitől és engedelmet, hogy felkeljek az asztal mellől!

— Miért? — kérdezték egyszerre többen is.

— Méltóztatnak tudni — folytatta a detektív —, hogy én messziről jöttem és pedig olyan vidékről, ahol óriási hegyek vannak. Ahol nincs ilyen hatalmas víz, mint a Balaton és ahol nem borul az ember fölé ilyen végtelen, csillagos égboltozat, mint ezen az áldott helyen...

Egy pillanatra elhallgatott és csak aztán fejezte be:

— Méltóztassanak megengedni, hogy a fedélzet végére menjek és gyönyörködjem a Balatonban, a végtelen égboltozatban és a csillagokban!

— Csak tessék, Barabás uram, ha kedve tartja! — mondta elsőnek Berde Ákos, aki tudta, hogy mi célja van ezzel a detektívnek.

A többiek is megadták az engedélyt. Henriket pedig annyira meghatolta ez a kérés, hogy büszkén így szólt:

— Hát bizony, ilyen szép nincs sehol ezen a világon!...

Barabás Péter felállt az asztal mellől és lassan a fedélzet végébe sétált. Olyan helyre, ahová nem láthattak a többiek.

Berde Ákos, a detektívvel történt megbeszélés értelmében, hirtelen így szólt Dallos Gyurkához:

— Hát te, kisfiam, nem akarsz gyönyörkölni a csillagokban?

— Szeretnék — sóhajtotta Gyurka és csillogott a szeme.

Még jobban sikerült a dolog, mint ahogy képzelte Berde Ákos.

Most maga Henrik szólalt meg:

— Hát csak eredj öcskös! De oda, ahová

az a bácsi ment, ott legalább nem potyansz bele a vízbe.

Gyula ránézett Berde Ákosra, aki a fejével bólintott, aztán mindenkinek egészségére kívánta a vacsorát és szaladt a fedélzet végébe.

— Jó, hogy jössz, kisfiam, — mondta neki Barabás Péter.

— A csillagokat tetszik nézni? — kérdezte Gyurka.

— Dehogy, fiam!... Nincs idő arra, hogy a csillagokban gyönyörködjem...

— Tudom, — mondta komolyan Gyurka, aki szintén arra gondolt, amire a detektív.

Barabás Péter most rengeteg kérdést adott fel Gyurkának, mert mindent pontosan akart tudni. A kihalászott levéltárcától kezdve egészen addig, amikor Sátori Jánoska kiugrott a csónakból, hogy feljusson az ezüstvitorlás fedélzetére.

— És azóta semmi hír nincs felőle? — kérdezte a detektív.

— Semmi, — felelte szomorúan Gyurka.

— Ide figyelj, kisfiam. En úgy érzem, hogy a te bátor kispajtásod, ha sikerül magáról életjelt adni, elsősorban édesanyját és téged értesítene. Nem gondolod?

— De igen, bácsi, — felelte Gyurka.

— Már most, könnyen meglehet, hogy Jánoska küldött is értesítést.

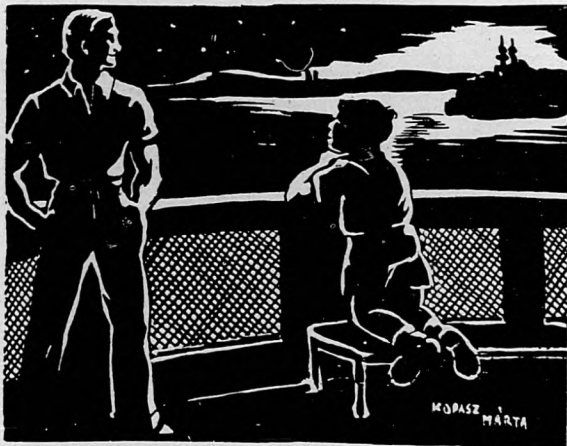
— Bár úgy volna! — sóhajtotta Gyurka.

— Minden meglehet, — folytatta a detektív, — csak nem tudok róla, mert itt van a vitorlása...

— Lehet, hogy úgy van. — mondta Gyurka.

— Nekünk pedig nagyon fontos volna Jánoska értesítése, mert másként a két Berde-gyereket nem találhatjuk meg...

Dallos Gyurka néhány pillanattal nagyon

— A csillagokat tetszik nézni? — kérdezte Gyurka.

törte a kobakját, aztán hirtelen így szólt:
— Bácsi, tudom már, hogy mit kell cselekednünk!

— Ha tudod, mondd is meg! — bízta mosolygó arccal a detektív.

— Nekem haza kellene mennem... És benézni Sátori nénihez is... Hátha...

— Bravó, fiam, — felelte Barabás Péter. — Már az első pillanatban láttam rólad, hogy ügyes legényke vagy. Valósággal kis detektív!... És vállalkoznál is erre?

— Boldogan, — felelte Gyurka. — Csak azt nem tudom, hogy jövök meg a válaszzal.

— Ez már az én dolgom, — mondta Barabás Péter. — Nem egyedül fogsz menni, hanem én is veled megyek.

— A bácsi is? — kérdezte leplezetlen örömmel Gyurka.

— Nem jól mondtam, kisfiam... Azt fogom mondani, hogy nekem vissza kell utaznom, mert már nincs időm és téged is magammal viszek... Megértettél?

— Igen. — felelte nagyon komolyan Dallos Gyurka.

Még egy ideig beszélgettek, azután visszamentek a többiekhez. Barabás csöndesen odasugta Berde Ákosnak:

— Reggel Gyurkával együtt elhagyjuk a vitorlást...

*

Reggel Barabás Péter felkereste Henriket és így szólt hozzá:

— Öregem, köszönöm a vendéglátását, de tovább már nem veszem igénybe...

— Csak nem tetszik elmenni? — ijedt meg a kormányos.

— Fájdalom, el kell mennem... A kisfiút is magammal viszem... A barátaim azonban itt maradnak és néhány nap múlva én is visszajövök!

— De igazán tessék visszajönni, — kérlelte Henrik. — Mert akkor én kapok ki a gróf úrtól!

— Legyen nyugodt, öregem, visszajövünk, — mosolygott a detektív.

Berde Ákossal is közölte a tervet, aki boldogan helyeselte azt, amit cselekedni akar. Aztán elbúcsúztak a többiektől is, akik különösen azt sajnálták, hogy a kisfiú nem lesz közöttük. Hiszen már úgy megszerették.

— De aztán te is gyere vissza, Gyurka! — mondta még Berde Ákosné is.

Fekete Sándor pedig kedélyeskedve rászólt:

— Meghúrom a füledet, ha nem jössz vissza!

— Tessék nyugodt lenni, visszajövök, — felelte a kisfiú.

Ketten ültek a motorcsónakba: Barabás Péter és Dallos Gyurka.

Még Henrik is odament a korláthoz, hogy búcsút intsen neki.

A motorcsónak berregve indult és sebesen szelte a Balaton hullámaint
Ugyanekkor az ellenkező irányból, egy másik motorcsónak közeledett az Ezüstvitorlás felé. Ezt a csónakot Gáspár vezette, utasai pedig Montabán gróf és Iza bella grófné voltak. (Folyt. köv.)

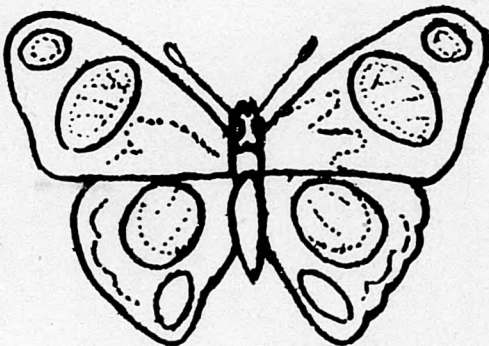
133. német nyelvlecke

Tanuljuk meg néhány ország
Nevét szépen, sorban,
Magyarország, azaz: *Ungarn*
Az első a sorban.

Deutschland: Németország neve,
Olasz: *Italien*,
Frankreich, az: Franciaország,
Spanyol, az: *Spanien*.

Österreich, az: Ausztria,
Anglia meg *England*,
Lengyelország neve: *Polen*,
Az oroszé: *Russland*.

1. *das Ungarn* (olvasd: dasz ungárn) Magyarország.
2. *das Deutschland* (olvasd: dasz dájcsland) Németország.
3. *das Italien* (olvasd: dasz itálien) Olaszország.
4. *das Frankreich* (olvasd: dasz frankrej) Franciaország.
5. *das Spanien* (olvasd: dasz spánien) Spanyolország.
6. *das Österreich* (olvasd: dasz öszterrej) Ausztria.
7. *das England* (olvasd: dasz england) Anglia.
8. *das Polen* (olvasd: dasz póln) Lengyelország.
9. *das Russland* (olvasd: dasz ruszland) Oroszország.

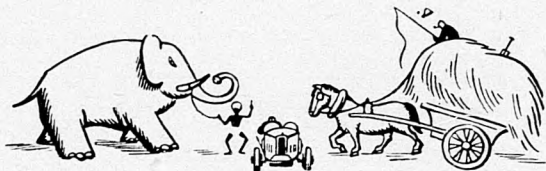

Gyerekek, szépen fessétek ki ezt a lepkerajzot.

Kis

munkatársaink

írásai

A csillagtündér

Írta: Bondár Géza, kis munkatársunk (Nyirbátor)

— Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy csillagtündér. Ez a tündér egyszer eltűnt valahova. Mikor a holdapó elindult sétálni aranyos botjával, megszólítja egy magános csillag:

- Kedves apó, egy...
- No mit akarsz már megint, te kis bikfic? — mosolygott apó.
- Én... én... semmit, — tiltakozott a kis csillag.
- Dehogynem — mondja szigorúan apó.
- Tüstént beszéld el, mit akartál mondani?

— Azt, — felelt bátrabban a kis csillag, — hogy egy csillagtündérünk eltűnt. — Mit?? Eltűnt? — mondta sápadtan apó.

— Bizony eltűnt, már tegnap sem láttuk sehol.

Erre apó valamit mondott, de azt már nem hallotta a kis csillag. Holdapó pedig elindult, hogy megkeresi aranyos botjával a kis szökevényt. Most olyan haragos volt, hogy a Göncölszékér kerekeit is elfelejtette megnézni és az északi sarkcsillagnak is elfelejtett köszönni.

Mikor már hosszú ideig kereste és még

most sem találta meg, nagyon megharagudott rá. Felállott egy felhőnek a hátára és lenézett a földre. A föld olyan fekete volt, mintha tintába mártották volna. Már vissza akart fordulni, mert azt hitte, nem találja meg, mikor valami fényességet látott. Mivel már késő este volt, elment, hogy lefeküdjék. De nem sokat tudott ám aludni a csillag miatt.

A kis csillag pedig lent volt a földön és egy tanuló diáknak tartott világosságot, amíg az tanult. A többi csillagok pedig azt mondták neki:

— Pajtás, a hátad még megkóstonlja az aranybotot.

A kis csillag sírt, sírt. Reggel aztán jött holdapó és... és... nem volt nála az aranybot. Szigorúan odaszól neki:

— Hol csavarogtál te bikfic? Erre a csillagocska elpanaszolta, hogy hol járt, mire a holdapó a zsebébe nyit és egy fényes koronát adott neki és azt mondta:

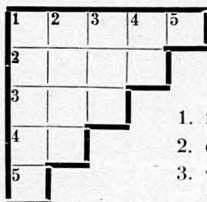
— Fogadd jótettedért!
A csillagocska szépen megköszönte és elindult a maga útjára

FEJTÖRŐ

1.

Bűvös szöglet

Beküldte: Szakály Miklós, kis munkatársunk (Rákospalota)

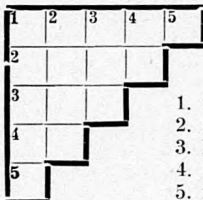

1. férfinév
2. eledel
3. visszafelé: ilyen hal is van
4. igekötő
5. mássalhangzó.

2.

Bűvös szöglet

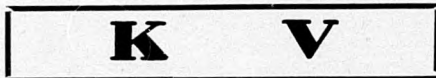
Beküldte: Fekete László, kis munkatársunk (Budapest)

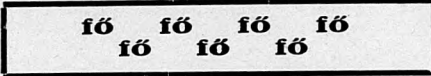
1. férfinév
2. az út szélén van
3. kérdőszócska
4. az okozat ellentéte
5. mássalhangzó.

3.

Beküldte: Sandrik Misike, kis munkatársunk (Balatonfüred)

Beküldte: **Bernhardt Ilonka**,
kis munkatársunk (Pécs)

Megfejtési határidő: **november 1.**
A megfejtés eredményét a **november 20-i**
számban közöljük.

A helyesen megfejtők között **5 szép jutalmat** sorsolunk ki.

Jutalomdíjak:

1. Cadeau Csokoládégyár Rt. Budapest,
VI., Izabella-u. 88. diszdobozos bonbon-
ajándéka.

2-től 5-ig kézimunka, vagy könyvajándék.

G y e r m e k p ó s t a

Sandrik Misike és Sankóka, drága barátaink, kedves hírt közlünk veletek. Gitz Sylvia kis ismerősötök látogatott meg bennünket és vele üzentük, üdvözlünk titeket, akikkel bizonyára fog találkozni. Megkaptuk kedves levelezőlapokat. A fényképről elkészítettük már a klisést s ha nem türelmetlenkedtek, pajtikák, kis szívek óhajátosa teljesül. Köszönjük, kis pajtikák, hogy sokszor gondoltok ránk, mi sem felejtkezünk el rólatok soha. — **Kója Bélus**, versikédet büszkén közöltük le a kis lapban, mert megfelelt annak a szigorú követelménynek, amivel elbíráljuk kis munkatársaink írásait. Kedves ígéreteidet, hogy ezután nagyobb szorgalommal fogsz segíteni szerkesztési munkánkban, köszönettel vesszük tudomásul és számítnunk segítségedre. Külön is elismeréssel emlékezünk meg kifogástalanul rendes levélkédről. — **Tremkó Zsuzsi**, huncut kislány vagy te nagyon, Zsuzsikám! Tudod miért? Azért, mert el akarod hitetni velünk, hogy te írod azokat a szép leveleket és lapokat, amelyeket elég szorgalmasan küldözgatsz, főként a rejtveny-megfejtéseket nem mulasztod el beküldeni. Sokáig azt gondoltuk, hogy egy harmadik, negyedik gimnazista kislánnyal levelezünk és képzeld meglepetésünket, most derült ki csak, hogy te egy pöttöm kislány vagy, most vagy harmadik elemista. De most már gyorsan mondd meg, ki írta és írja helyetted a kedves leveleket, hadd köszönjük meg az ismeretlen, hűséges levélírónak. Talán anyukád az a kedves valaki, aki mögötted áll mindig, akit nem láthatunk, csak a kezevonását ismerjük. Sok szép helyen nyaraltál a Balaton mellett. Szép volt a nyaralásod? Bár mi is ott

nyaralhattunk volna! Ezzei mindent meg is mondtunk. Szeretnénk, ha küldenél egy fényképet, hogy igazán meggyőzőzdünk, hogy néz ki a mi kis Tremkó Zsuzsikánk. — **n. Jellusig Emese Mária**, milyen kár, hogy csak „úgy volt“, hogy feljössz Pestre és nem lehetett úgy, hogy valóban föl is jöjj. Elhisszük, kicsikém, hogy nem mentél volna el anélkül, hogy fel ne keress bennünket, akiknek csak azért idegen még az arcod, mert a távolságon át még nem lehet látni azokat, akiknek a gondolatát, a szívét már jól ismerjük. Reméljük, hogy egyszer sikerül ezt a kedves tervet megvalósítanod, hogy nekünk is örömtől szerezz, Emese Mária. — **Kovács Zsuzsika és Manyka**, drága kis gyermekek, ti annyi sok-sok örömet szereztek nekem, hogy amikor csak tehetitek, felkerestek, de ti még fokoztatok is a megjelenéseetekkel szerzett örööm, mert mindig külön is kedveskedtek megtakarított filléreiteken szerzett virágaitokkal. Zsuzsikám, Manykám édes, nagyon boldog vagyok, hogy ti ennyire szerettek engem és virágban is kifejezésre juttattátok hozzám való ragaszkodásotokat. Kedves anyuskátoknak is meleg üdvözlétemet küldöm. — **Páll Viktor**, kis pajtikám, „A falánk csirke“ tanulságos történetét honi fogjuk, csak egy kis türelmet kérünk, mert a beérkezés sorrendjében közöljük kismunkatársaink beérkezett írásait. Irj máskor is hasonló komoly kis történecskéket. — **Galambos Zsuzsika**, mi van veled, kis Zsuzsikám? Nem írsz, nem gondolsz reánk, mintha a világon se volnánk? Nem szép tőled, hogy így elfelejtkeztl rólunk? Olyan jól telt a vakáció, hogy reánk nem is volt szükség? No várj csak. Mi azért is szeretettel gondolunk reád és várjuk hallgatóságod kimagyarázó levélkédet. — **Drága kis olvasónk**, szeretetünkkel kísérjük komoly munkátokat, mint ahogy szeretettel gondoltunk rátok a nyáron is, amikor csak az volt a gondotok, hogy jól pihenjétek. Szervuszatok, gyerekek, jó tanulást kíván nektek **Eta néni és Elek bácsi**.

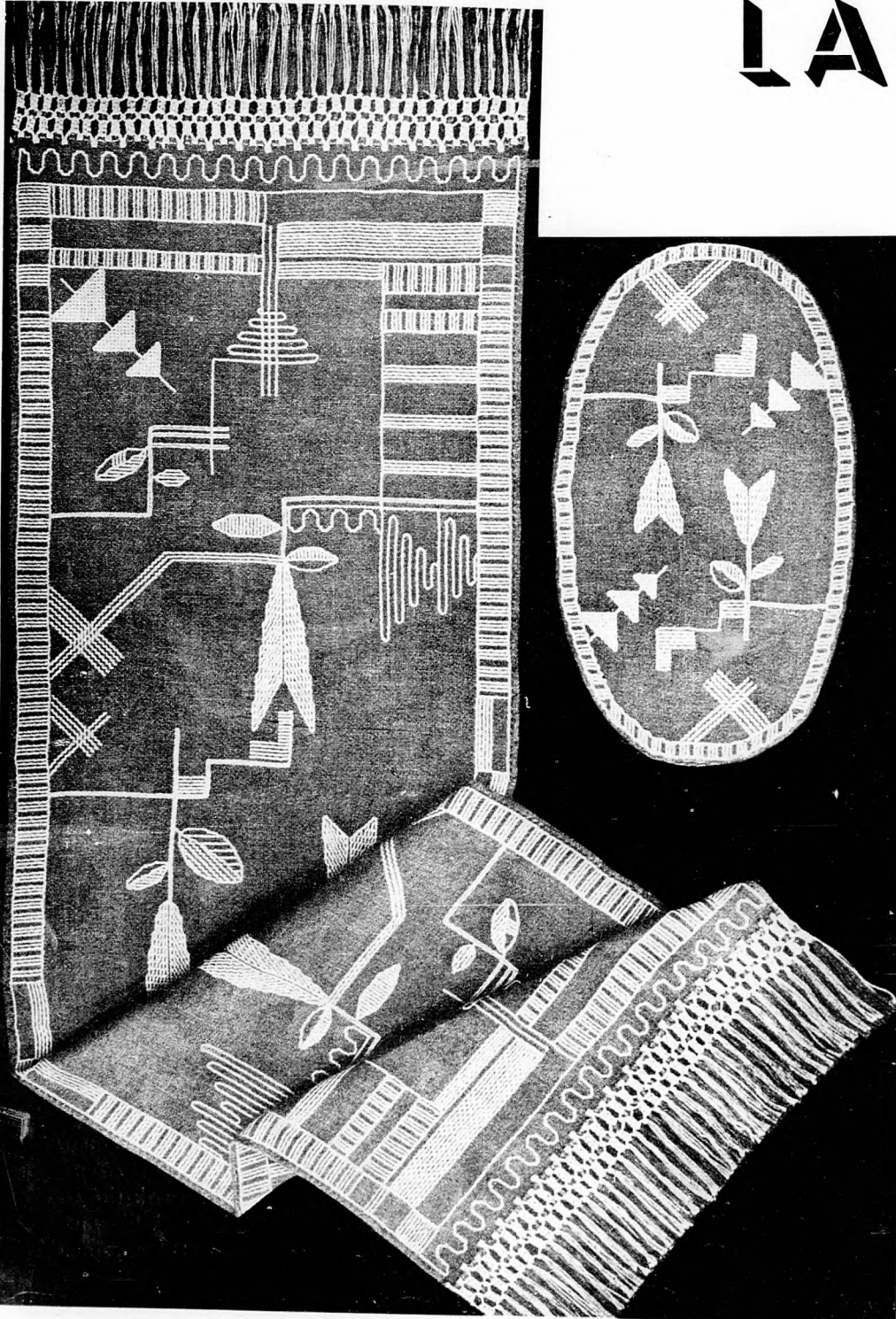
R e j t v é n y m e g f e j t é s

A szeptember hó 1. számunkban közölt rejtvények helyes megfejtése: I. Bűvös szöglet: 1. Süket. 2. Üreg. 3. Kei. 4. Ég. 5. T. II. Bűvös szöglet: 1. Német. 2. Élet. 3. Mer. 4. Et. 5. T. A III. és IV. Betűrejtvény: Nagyálló. Honleány. Az V. VI. Betűrejtvény: Béka. Keskeny. A helyesen megfejtő kis barátaink közül ajándékban részesültek: 1. Fullér Károly, Szurd, 2. Sándor László, Budapest. 3. Moussong Gertrud, Budapest. 4. Géczy Klárka, Ároktő. 5. Kántor Ilonka, Nagykatá.

Aranyhímzésű
diványpárna.
Wieg Testvérek
kézimunkaháza
(IV., Deák Ferenc-
utca tizenkilenc.)

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Modern futó,
Wieg Testvérek
terve, Budapest,
IV., Deák Ferenc-
utca tizenkilenc.